

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Wienerbarnet (A.W. Sandberg, DK, 1924)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1866/a (pdf: p. 2–154)

Ns 1866/b (pdf: p. 155–257)

Ns 1866/c (pdf: p. 258–355)

Ns 1866/d (pdf: p. 356–362)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

820

1866/a

No: 710.

Danske Dramatikeres Forbund

17/10

DET DANSKE FILMMUSEUM
Nordisk Films Kompagni
Samlingen

~~No. 710.~~
~~Danske Dramatikeres Forbund.~~

Teater Nordisk-Filmkompagni

Svend Rindom:

WIENERBARNET.

Lystspil i 3 Akter.

Herz, mein Herz, sei nicht beklommen
Und ertrage dein Geschick.
Neuer Frühling gibt zurück,
Was der Winter dir genommen.

Und wie viel ist dir geblieben!
Und wie schön ist noch die Welt!
Und, mein Herz, was dir gefällt,
Alles, alles darfst du lieben!

Heine

Personerne:

Grosserer Viggo Lassen

Fru Fanny Lassen

Edith, 18 Aar)

Hugo, 13 Aar) deres Børn

Jørgen Vedel

Charles Dupont

Leni Rosner, 14 Aar

Fru Tarm, Sydamerik *anske*

Grete, Pige hos Lassens.

Handlingen foregaar paa Viggo Lassens Villa i Charlottenlund i Tiden efter den velsignelsesrige Fred i Versailles.

Alle 3 Akter udspilles i Villaens største Op- holdsrum, en Mellemting mellem Dagligstue og Hall.

De 2 Sidevægge har hver bagtil et skraat Knæk indad; af disse Knæk er det venstre (her som overalt for Tilskueren) opfyldt af en bred Aabning uden Døre, men med Portierer, som er trukket fra; det højre Knæk fyldes af en høj indmuret Bogreol, foran hvis nederste Hylde er en bred Plade, hvorpaa Telefon, Skrivemappe, Blæk og Pen etc.

I Baggrunden er der en bred karnapagtig kantet Ud-

bygning, som staar i Forbindelse med det forreste Rum ved en bred Aabning, der kun brydes af to Piller, som deler Aabningen i 3 lige store Dele.

I det forreste store Rum er der i Forgrunden til højre Kamin med Spejl, Ur og Lysestager; foran Kaminen brede Stole og et mindre Bord. I venstre Forgrund stort rundt Bord med Stole omkring. Op til Væggen staar paa denne Side et stort Skabsmøbel.

Gennem den skraa Aabning til venstre ser man Ud til en bred Trappe, der løber op til 1 Sals Soveværelse; gaar man ud til venstre og ikke gaar op ad Trappen, kommer man til Entréen med Nedgang til Køkken.

Karnappen har bagest midtfor brede Døre ud til en Platform med Ballustrade i Baggrunden; fra Platformen tænkes Trapper til begge Sider at føre ned til Haven. I Baggrunden ses Haven og Øresund. Karnappens 2 skraa Sidevægge har hver sit Vindu. Herude findes der enkelte Møbler samt et Flygel, som i den højre af de 3 Aabninger vender med Klaviaturet ind mod det store Rum. Ved Døre og Vinduer i Baggrunden er der fastsat Skodder, som ikke ses om Dagen, men hurtig kan lukkes for.

Mellem 1. og 2. Akt hengaar 2 Maaneder.

Mellem 2. og 3. Akt 2 Dage.

1ste Akt.

Fast
Søndag Morgen midt i Juni. Straalende Sol og høj klar ren Luft
over Haven og Sundet. Bordet i Forgrunden er dækket, som det
sømmer sig et godt dansk Morgenbord,- et Bjerg af Hvedebrød, Æg
under en broderet Høne, Honning, Marmelade etc.

Ved Tøppets Opgang staar Scenen tom; udefra Sundet
høres en Dampers fjerne Tuden. Lidt efter kommer Grete fra ven-
stre med en Bakke med det sidste til Bordet. Hun er gammel med
et sundt stærkt Bondeansigt. Hun mønstrer Bordets Herligheder
og ser saa paa sit Ur.

Grete (med lidt jysk Akcent)

Ih bevares! (ud til venstre, tager en Gongon, som hun
slaar løs paa op ad Trappen,-saa ud paa Platformen, hvorfra hun
dundrer ud over Haven. Ud med Gongonen, ind igen og ned til
Bordet. Hugo hurtigt fra Haven. Han er 13 Aar; ved en Børnelam-
melse er hans venstre Ben bleven kortere end det højere og gan-
ske kraftesløst, hvorfor han gaar med *Stok i venstre Haand* ~~Krykke under venstre Arm.~~
Skikkelsen spinkel, Ansigtet blegt og fortænkt med et Par store,
kloge, bedrøvede Øjne. Hugos Fremstiller kan faa det syge Ben
kortere ved Hjælp af en fast krum Skinne, som ligger bag Knæet,
idet den begynder lige over Læggen. Han er uden Overtøj med en
stor Buket Syrener, som han lægger paa en Stol).

Hugo (forpustet)

Er de ikke kommet ned?

Grete

Nej

Hugo

Jamen Klokken er jo mange.

Grete

Jeg har ogsaa dundret paa dem.

Hugo (febrilsk ud til venstre)

Vi maa ikke komme for sent.

(Straks ind igen med Trøje og Hue, som han lægger ved Siden af Syrenerne, som han giver sig til at ordne)

Hvorfor kommer de nu ikke?

Grete

Fordi de er staaet for sent op.

Hugo

Kunde du ikke tage Kaffen ind, hvad?

Grete

Jo, men jeg vil ikke.

Hugo

Hvorfor?

Grete

Kaffen skal være saa varm, at man brønder Ganen i Stykker; ellers faar jeg bare Vrøvl; den kommer ikke ind, før jeg ser dem.

Hugo

Jamen de maa da straks være her.

Grete

Det er saamænd ikke saa sikkert.

Hugo

Det er ogsaa en Skam.

Grete

Er det til den lille Lene - de dejlige Syrener?

Hugo

De er til Lenerl.

Grete

Paa dansk maa hun vel hedde Lene.

Hugo

Hun hedder Leni, men bliver kaldt Lenerl; og det skal hun ogsaa her; hun skal have det godt, skal hun.

Grete

Ja, jeg skal da gøre mit bedste.

Hugo

Tak skal du have, Grete. (febrilsk mod venstre)
Bare de dog nu vilde komme!

Grete

Naar Jensen sætter Farten op, kan I jo være inde i Byen paa et Øjeblik.

Hugo

Hvis vi da ikke punkterer!

Grete

Hvorfor skulde I det?

Hugo

Det maa man altid regne med, og saa kommer vi for sent; og saa staar hun der og kan ikke finde os; og saa er der maaske nogen andre, der tager hende; det er sket flere Gange, det ved jeg ganske bestemt. (rasende hen til Aabningen, raaber op) Kom nu ned! Hører I! Kom nu!

Grete

Saa, saa, saa. (sætter sig og tager ham hen til sig;
under det følgende staar han lænet til hendes Knæ)

Nu skal du ikke være saa febrilsk; I kommer nok i
rette Tid; jeg tror, min Dreng er lidt ked af det i Dag, hvad?

Hugo (stille)

Det er jeg da altid.

Grete

Det maa du ikke sige; du glæder dig jo saadan, til
den lille Pige kommer.

Hugo

Ja, men jeg er da ogsaa ked af det — ved Siden af!

Grete

Hvorfor glæder du dig, Hugo? Du aner jo slet ikke,
hvordan hun er.

Hugo

Jeg ved da, at hun heller ikke er glad, og jeg vil
helst snakke med nogen, der ogsaa er ked af det, ~~jeg glæder~~
~~mig saadan til at være god ved hende~~

Grete

~~Du er en sød Dreng, er du.~~

Hugo

~~Du siger da tit, at jeg er gnaven.~~

Grete

De maa skam ikke saadan gaa rundt og være ked af det, Hugo.
~~Aa, det er saamænd ikke saa tit; i hvert Fald er du~~
~~altfor god til at gaa rundt og være bedrøvet.~~

Hugo

Det kan jeg da ikke lade være med.

Grete

Fordi dit Ben ikke er rask?

Hugo

Selvfølgelig.

Grete

Jo, men du har da saa meget, du kan glæde dig over.

Hugo

Hvad er det?

Grete

Saa godt du gaar og har det; og Solen, - og Blomsterne -
og den dejlige Luft.

Hugo

Naar jeg kommer ned i Haven, kan jeg godt se, hvor
pønt det altsammen er; men saa trænger jeg saa forfærdelig til
at rende - ligesom de andre Dreng, saadan rigtig spæne.

Grete (nikker)

Hugo

Men saa bliver jeg saa ked af det, fordi jeg ikke
kan.

Grete

Jamen, min Dreng -

Hugo

Tit om Natten - saa drømmer jeg, at jeg kan slaa
Kraftspring - - og svømme - - og danse; og det er saa dejligt;
men naar jeg saa vaagner, saa -

Grete

Hvad saa?

Hugo

Saa ved jeg jo, at alt det kommer jeg aldrig til; jeg er saa træt, Grete -

Grete

Af hvad min Dreng?

Hugo

Af altid at være ked af det.

Grete

Jamen det skal du da ogsaa kun, naar du har gjort noget galt.

Hugo (meget alvorlig)

Jamen det har jeg skam, Grete.

Grete

Hvad har du?

Hugo (nikker)

Noget forfærdelig galt.

Grete

Hvad er da det?

Hugo (ryster bare paa Hovedet)

Grete

Næ, saamænd har du ej; det er jeg sikker paa.

Hugo (næsten med Graad i Halsen)

Jo, jeg har Grete; jeg ved det.

Grete

Bild dig nu bare ikke saadan noget ind. Al den Slags snakker du da ellers ikke om.

Hugo

Næ, for det bliver det jo ikke bedre af; og I raske

kan jo ikke vide, hvordan det er at være - saadan.

Grete

Aa, jo -

Hugo

Næ, det kan I ikke; og jeg kan jo heller ikke forlange, at I altid skal tænke paa mig; derfor holder jeg bare min Mund.

Grete

Men du selv tænker altid paa det?

Hugo (nikker)

Altid.

Grete

Jamen, saa er det jo godt, at der kommer en, du rigtig kan tale med; bare du nu kan forstaa hende.

Hugo (hemmelighedsfuld)

Jeg har øvet mig vældig paa at tale tysk - hver Dag - mange Timer.

Grete

Har du det?

Hugo

Jeg har ogsaa skrevet et langt Brev til hende.

Grete

Naa, hvad stod der i det?

Hugo

At hun nok skal faa det godt.

Grete

Det var rigtignok flinkt.

Hugo

Jørgen har hjulpet mig lidt.

Grete

Har Vedel?

Hugo

Ja, og han har laant mig nogle Bøger, som Lenerls Fader har skrevet.

Grete

Kunde du læse dem?

Hugo

Jo, det meste af dem; men de er jo for voksne, de er vældig gode; han er vist ogsaa ked af det.

Grete

Hendes Far?

Hugo

Ja, det er Digtere vist tit.

Grete

Hvorfor tror du det?

Hugo

Jo, fordi - fordi - jo, de er kede af, at vi andre ikke er rare nok; man kan ogsaa mærke det paa hans Breve.

Grete

De har det jo ogsaa slemt dernede.

Hugo

Ja, og han skriver, at Lenerl er mest sløj; hun græder for ingenting; vi skal nu ogsaa være der, naar Toget kommer; tænkt at komme op til helt fremmede Mennesker, som hun slet ikke aner, hvad er for nogen. (ser paa sit Armbaandsur) Næ, nu skal de min Sandten (humber hurtigt ud og slaar med al Kraft paa Gongonen op ad Trappen)

Grete

Næ, men Hugo dog; er du hel gal!

Hugo (ind igen)

Hvis de ikke kommer, saa kører jeg alene.

(Nu hører man Viggo Lassen oppe paa 1. Sal banke haardt paa en Dør)

Lassen

Saa skal vi ned! - - - - Hvad er du ikke? Det er dog det frækkeste! I Løbet af 5 Minutter er du nede; ellers vil jeg nødig være dig. (idet han gaar ned ad Trappen:) Det er dog det frækkeste! Jeg har sgu aldrig kendt Mage! Grete! Grete! Hvor er du? Grete!

Grete (bliver rolig staaende)

Jeg er her.

Lassen (ind. Godt 50; elskværdig trods sit koleriske Temperament; - stammer let, naar han er hidsig; lidt fyldig; klædt med solid Elegance)

Hvornaar har du kaldt paa Edith, maa jeg spørge?

Grete (demonstrativt)

Godmorgen.

Lassen (rasende)

Godmorgen. Jeg tillod mig at spørge, hvornaar -

Grete (afbryder ham)

Klokken 8 -som sædvanlig!

Lassen

Og hun svarede?

Grete

Rend og hop og lad mig sove!

Lassen

Satan til Tøs! Kaldte du saa ikke igen?

Grete

Næ, jeg er da ikke tumpet; jeg er færdig med at lade mig gøre Nar af.

Lassen

Hun skal faa sig en Omgang.

Grete

Ja, lad mig se det.

Hugo (har staaet urolig)

Godmorgen, Far.

Lassen

Godmorgen, min søde Dreng.

Hugo

Skal vi ikke spise, saa vi kan komme afsted?

Lassen

Jo, min søde Dreng. (rasende igen) Hvad bilder saadán en Tøs sig ind?

Grete

At hun kan gøre, hvad hun vil; og det kan hun jo ogsaa.

Lassen

Hent Kaffen; men lidt rask.

Grete

Den har længe været færdig; det er ikke mig, der er for sent paa det.

Hugo (sætter sig ved Bordet)

Nu maa vi skynde os.

Lassen (sætter sig)

Ja, min søde Dreng.

Fru Lassen (ind og sætter sig til Bords, sidst i 40erne-noget sart og nervøs)

Er det nødvendigt at tage saadan paa Veje, Viggo? Mit Hovede taaler ikke det Spektakel.

Lassen

Saa maa du lære din Datter at lystre.

Fru Lassen

Mit Hovede, Viggo, mit Hovede! Godmorgen Hugo.

Hugo (spiser hurtigt)

Godmorgen Mor. Skynd jer nu og spis, hvad! Klokken er saa mange.

Grete (ind med Kaffe, som hun skænker rundt)

Lassen (irriteret)

Vi skynder os jo alt, hvad vi kan, lille Hugo. (til Grete) Hvorfor havde Jensen ikke sat Skodderne for i Aftes?

Grete

Spørg Jensen.

Lassen

Jeg havde sagt, de skulde være for Kl. 9; hvorfor bliver det saa ikke gjort?

Grete

Fordi Jensen har travlt med at føjte med alle Vejens Piger.

Lassen

Hvad Jensen foretager sig i sin Fritid, kommer ingen

ved.

Grete

Nå, naturligvis. Mandfolk skal altid holde sammen.

Lassen

Hvadbehager?

Grete

Jeg vil ikke have Vrøvl, fordi Jensen ikke har gjort sin Pligt.

Lassen

Du kan vel nok minde ham om det.

Grete

Jeg er ikke Jensens Barnepige. Han har saamænd ikke for meget at bestille.

Lassen (rasende)

Saa kan du ryge og rejse, kan du; du bliver snart et Nummer for stram; gid du laa i ~~Hovede~~ Hovede!

Grete

Hos de andre Torsk! Ja, Tak-den kender jeg. Men jeg kan rejse til den første, kan jeg.

Lassen

Ja Tak, den kender jeg ogsaa.

Grete

Ja, det er ikke min Skyld, at jeg ikke er gaaet for længe siden.

Lassen

Heller ikke min.

Fru Lassen

Mit Hovede, Viggo, mit Hovede!

Lassen

Naar kom Edith hjem i Nat?

Grete

I Morges tænker jeg.

Fru Lassen

Aa, saa galt var det vel ikke. Men hun var her da ikke, da hendes Far og jeg kom.

Grete

Kender jeg ikke. Om Natten vil jeg i hvert Fald have Fred. (til Fru Lassen) Skal Edith have Kaffe op?

Lassen

Nej, hun skal ikke; det er ikke noget Hotel, dette her; vil du bede hende komme herved - og det straks!

Fru Lassen

Det kan jo ikke nytte, naar hun ikke er færdig, Viggo.

Lassen

Saa kommer hun, som hun staar og gaar.

Grete

Eller ligger!

Lassen

Hvis hun har den Frækhed, trækker du hende ganske simpelt ud af Sengen; inden to Minutter skal hun være nede. Har du forstaaet mig?

Grete

Jo Tak.

(ud)

Lassen (mens han stadig hurtig spiser
og drikker)

Hvem der sad paa en øde Ø-eller i Tugt- Rasp- og)
Forbedringshuset, -der havde man vel Fred. Maa jeg faa noget
mere - (holder sin Kop frem, Fru Lassen skænker Kaffe) Her
lader de Bæster Huset ligge aabent, saa hvem, der bare gider,
kan gaa ind; i disse Røvertider, hvor man hverken kan vide sig
sikker Dag eller Nat! - Tjenestefolk! Uha! De er sgu ens alle-
sammen; gid de laa i ~~Nordøen!~~ *Øresund!*

Fru Lassen

Grete kan dog ikke gøre for, at Jensen -

Lassen

Hun har Ansvaret, naar vi er væk; men du skal jo al-
tid holde med det gamle Bondeøg.

Fru Lassen

Viggo dog! Jeg holder virkelig ikke altid med Grete.

Lassen

Naa, det gør du ikke! Det var maaske heller ikke
dig, der fik hende slæbt med fra dit Hjem? Naa, det vil du dog
ikke benægte! Hende har vi skam haft megen Fornøjelse af!
Men nu skal det ogsaa være Slut.

Fru Lassen

Jeg kan ikke undvære Grete.

Lassen

Saa kommer du til at undvære mig - et af to! Ræk
mig Honningen.

Hugo (rækker ham den)

Maa vi nu ikke køre?

Lassen

Nu maa du ikke plage, Hugo.

Hugo

Jeg plager jo slet ikke -

Lassen (ude af sig selv)

Gør mig nu ikke rasende, Dreng. Naar jeg siger, du plager, saa plager du! Her skal være Fred, skal her - ikke mindst af Hensyn til den ulykkelige lille Pige; hun trænger til Ro, og den skal hun ogsaa faa.

Fru Lassen (bestemt)

Ja, det skal hun.

(Edith ind fra Trappen, fulgt af Grete. 18 Aar, i elegant Silke-Pyjamas med tilsvarende Hætte; røde Safiansko paa de bare Ben. Henrivende Skikkelse, meget smuk, virker elskværdig og med godt Humør trods sin Opførsel mod Faderen)

Edith (sætter sig)

Godmorgen!

Fru Lassen

Godmorgen.

Grete (skænker Kaffe for Edith)

Saa rejser jeg til den første.

Lassen

Tak, det var rart!

Grete

Ja dejligt! (ud)

Lassen (til Edith)

Du er ikke saa lidt fræk!

Edith

Fræk?

Lassen

Ja, det er ikke gjort med bare at sige Godmorgen.

Edith

Det troede jeg var almindelig Høflighed.

Lassen

Tir mig nu ikke; - - ellers gaar det galt - - det vil jeg raade dig til. Du har at gøre Undskyldning, naar du kommer for sent til Bords.

Edith

Det kan jeg jo slet ikke komme til; du vælter dig jo straks over mig.

Fru Lassen

Din Far "vælter sig ikke over dig".

Lassen

Maa jeg spørge, hvad ligger du i om Natten?

Edith (spiser og drikker uanfægtet)

I min Seng.

Fru Lassen

Edith dog!

Lassen

Tænk virkelig! Jeg troede, du laa i Klædeskabet; jeg mener selvfølgelig, om du sover i det Karnevalskostyme.

Edith

Hvad skulde jeg ellers sove i?

Lassen

En anstændig Natkjole.

Edith

Der er da ikke noget uanstændigt ved en Pyjamas; det ligger da alle dannede Mennesker i.

Lassen

Saa er din Mor og jeg altsaa ikke dannede Mennesker.

Edith

Jo, men I er jo ogsaa fra det forrige Aarhundrede.

Lassen

Hvad behager! Er du næs - næsvis?

Edith

Er det nu ogsaa næsvist? Jeg kan da ikke gøre for, at I er født i Attenhundredeoghvidkaal. Naar alle andre unge Piger ligger i Pyjamas -

Lassen

Alle andre - andre unge Piger har vist ikke den Fræk - Frækhed at vise sig ved Morgenbordet i Py - Py - Py -

Edith (rolig)

Py - ja - mas.

Lassen

Nu tager du dig i Agt!

Fru Lassen

Mit Hovede, Viggo - mit Hovede!

Lassen

Hvad i Himlens Navn skal man stille op med saadant et Pigebarn?

Edith

Du skulde være lidt sød imod mig, skulde du, og ikke altid dølle mig.

Lassen

Jeg dø - døller dig ikke, naar du ikke selv giver Anledning.

Edith

Ja, du maa nu undskylde, jeg kan ikke se, det er nogen Forbrydelse at sove lidt længe Søndag Morgen.

Lassen

Søndag Morgen! For dig er det jo altid Søndag! Du bestiller jo aldrig det, Gud lader skabe. Flirt - - og - og Fjant - og Fjas - og Fjot, - andet har du ikke i Hovedet.

Edith (bestemt)

Det ved du jo slet ikke noget om.

Lassen

Maa jeg spørge, med hvilken Begrundelse skulde du ligge længe om Søndagen?

Edith

Fordi der er Dans paa Hotellet om Lørdagen.

Lassen

Ja det er vist ogsaa anstrængende. Fulgte Jørgen dig hjem?

Edith

Nej.

Lassen

Saa maa du ikke komme saa sent.

Edith

Jørgen var der slet ikke; saa kan han vel heller ikke følge mig hjem.

Lassen

Hvem da?

Edith

Det gjorde Dupont, naar du endelig vil vide det.

Lassen

Den Vindbøjtél, den løsagtige Fyr.

Edith

Kender du ham?

Lassen

Ja, jeg gør; jeg kender den Slags moderne Pigejagere.
Jeg vil ikke have min Datter ødelagt.

Edith

Aa, du skal ikke være bange; der er ingen, der kommer
nærmere, end Mor her selv bestemmer; hvis nogen bliver nærgaaende,
bliver han straks skaaret ned til Sokkeholderen.

Lassen

Forskaan mig for det dumme Udtryk.

Edith

Savet ned til Fodsaalen - kan du da bedre lide det.

Lassen (kulminerer i sit Raseri)

Jeg vil overhovedet ikke høre den idiotiske Jargon;
har du forstaaet mig?

Fru Lassen

Mit Hovede, Viggo, mit Hovede! Du skal tage lidt Hensyn.

Lassen

Hen - Hensyn! Bestiller jeg andet?

(Jørgen Vedel er for lidt siden kommen fra Baggrunden; 28 Aar; stærkt sundt Ansigt uden Skæg; hans Væsen præges af en Ligevægt og Munterhed, som aldrig bliver ~~irriterende~~ irriterende, fordi den er ægte og sund. Han har smilende hørt til, og efter Lassens sidste Replik falder han ind med nogle larmende, skærende Akkorder paa Flygelet).

Lassen (vender sig)

Hvad Pokker-(smilende)-er det Dem, Jørgen?

Jørgen (synger og spiller)

Nu vaagner alle Guds Fugle smaa,
de flyve fra Reden og sjunge -

(leende ned til Bordet)

Lassen

Ja, De maa nok sige det.

Fru Lassen

Ja, det er en yndig Morgensang, vi holder her i Huset.
God Morgen, Vedel!

Jørgen

Godmorgen.

Hugo (har rejst sig og klynger sig til Jørgen)

Jørgen (til Edith)

God Morgen, Stump.

Edith (stram)

Godmorgen. (til Lassen) Du tillader maaske jeg rejser mig?

Lassen

Ja, værsgod.

Edith (arrig)

Tak for Mad! (ud og op ad Trappen)

Jørgen

Uvejrluften, hvad?

Lassen

Ja, Lyn og Torden i lange Baner. Pokker til Pigebarn!

Jørgen

Hør undskyld, skal De ikke afsted?

Lassen

Jo, Død og Pine!

Hugo (tager sit Tøj paa)

Vi kommer for sent, det gør vi.

Lassen

Vist ikke nej. Tag med, hvad Jørgen!

Jørgen

Det er den eneste Dag, jeg er fri for det kære København.

Lassen

Ja selvfølgelig; men De er her, naar vi kommer tilbage?

Jørgen

Ja naturligvis.

Grete (fra venstre med Lassens Over-tøj) Nu har Jensen ventet et Kvarter.

Lassen (hjælpes i Tøjet af Grete)

Ja, nu er vi der; Farvel saa længe Fanny.

Fru Lassen

Farvel! (Lassen, Hugo og Jørgen ud i Baggrunden.)
Kør forsigtigt,- hører I; kør forsigtigt, Jensen!
(Et Automobilhorn høres. Fru Lassen ned til Grete, som rasende sætter Tingene fra Bordet paa Bakken, saa det synger i Porcelænet;-hun lader dog Bordet være delvis dækket med en Kuvert)

Fru Lassen

Mit Hovede, Grete, mit Hovede!

Grete

Ja, dit Hovede, dit Hovede; tror du ikke, en anden bliver skør i Knolden af det gale Mandfolk?

Fru Lassen

Det er din Herre, du taler om, Grete.

Grete

Jeg er tilfreds, om det saa er Kejseren af Kina.
Jeg rejser til den første.

Fru Lassen

Nå, Grete.

Grete

Jo, Fanny.

Fru Lassen

Du har lovet mig højt og helligt at blive her, til du døde,-hvad der saa hændte mig .

Grete

Ja, det var ogsaa meget letsindigt --! Saa saa saa, spar nu paa Taarerne, Fanny; det ender jo altid med at jeg bliver; jeg er jo et værre Fjols!

Fru Lassen

Tak, Grete!

Grete

Aa, jeg ber.

Fru Lassen

Det er nu ogsaa for galt med Edith; jeg ved ikke, hvad der gaar af de unge Piger nu til Dags.

Grete

Kjolerne er for korte-og Ørene for lange. De hører og ser saa meget, de ikke skulde vide Besked om. Det er ogsaa en køn Kavaller, Edith spadserer med for Tiden;-han ligner da det rene Sodoma.

Fru Lassen

Er Værelset i Orden?

Grete

Jeg mangler kun at rede Sengen.

(Jørgen fra Baggrunden)

De skulde tage Dem lidt af Fruen, Vedel; hun trænger til at snakke med et fornuftigt Menneske (ud)

Fru Lassen

Jeg forsikrer Dem, Vedel, sommetider er jeg ved at gaa til af at høre paa min Mand og Edith.

Jørgen

De tager det altfor højtideligt, Fru Fanny. Vi havde hjemme en skeløjet Degn; han sang ^{saa} rivende falsk, at man blev skør af at høre paa ham; men naar vi beklagede os til Far, sagde han altid: "Humor, Børn, I mangler Humor;-jeg vil ikke bytte

gamle Lund med Verdens bedste Tenor".- Og jeg maa sige, efterhaanden blev Lund os virkelig en uundværlig Forlystelse.

Fru Lassen

Ja, Humør er skam en god Ting; men jeg har nu Lov til at være bekymret for min Mand; ingen kan da være mere forsigtig i sin Forretning; men alligevel gaar han rundt i en evig Uro. Den eneste, der kan hjælpe ham, er Dem, Vedel.

Jørgen

Det vil jeg skam ogsaa gerne; De ved, hvor taknemmelig jeg er ham; ikke mindst, fordi han dengang ^{skaffede} ~~satte~~ mig ^{ind} ~~paa~~ ^{sæt} Kontor i Hamburg.

Fru Lassen

Jeg tror ogsaa, det var det bedste for Dem.

Jørgen

Absolut; og af mig selv var jeg aldrig faldet paa at bryde Familietraditionen; Guderne skal vide, ingen kunde være mere hensynsfuld end De og Deres Mand, naar jeg kom og fik min varme Mad; men alligevel - mit Rusaar gav mig en bitter Forsmag paa den Fattigdom, et langt Studium vilde have ført med sig; saa jeg føler mig ikke bare smigret over, at Deres Mand nu tilbyder mig Kompagniskab; først og fremmest vilde jeg være himmelhenrykt ved at kunne gøre ham lidt Gengæld.

Fru Lassen

Med udelukket er det da heller ikke, at De siger ja?

Jørgen

Ærlig talt - saa bliver det vist til, at jeg rejser.

Fru Lassen

Det afhænger altsaa ikke alene af Dem selv?

Jørgen

Nej.

Fru Lassen

Maaske ogsaa af - Edith?

Jørgen

Jah, naar De spørger mig saa direkte, saa -

Fru Lassen

De er ikke sikker paa hende?

Jørgen

Da jeg rejste i Efteraaret, var jeg det; men nu -
tværtimod.

Fru Lassen

Hun har skam ogsaa forandret sig i Vinter; og saa
hendes evige Snakken om Kunst og Kunst; jeg tror, hvis De var
Kunstner, Vedel-

Jørgen (smiler)

Ja, det kan jeg nu ikke tjene hende i.

Fru Lassen

Jeg forstaar ikke, hvor hun har de Idéer fra; mon
ikke det er denne Dupont?

Jørgen (ler)

"Sjales" - jo, det er meget muligt.

Fru Lassen

Hvad er han for en?

Jørgen

Ja, Sjales er jo ikke saa tosset; han har skam Pæren i Orden; men han er af den Slags, der raaber Hurra, naar Vognen gaar i Grøften, og de er ikke saa hyggelige.

Fru Lassen

Hvad lever han af?

Jørgen

Ja, noget tjener han jo med sin ondskabsfulde Fyldepen; og saa lidt Plat i Ny og Næ.

Fru Lassen

Er han født i Frankrig?

Jørgen

Næ, det vilde da være Synd for Frankrig; næ, i Laksegade; men han kom tidlig derned og fik straks Montmartre forkert i Halsen; han gaar altid rundt med "Le Figaro" i Lommen - saadan rent tilfældig naturligvis-og hader jo Tyskerne inderligere end nogen Franskmand.

Fru Lassen

Og elsker Letsindigheden!

Jørgen (ler)

Ja, den er han ikke ked af.

Fru Lassen

Jah, Vedel, blot Deres gode Humør ikke faar Dem til at undervurdere den Fare, han betyder for Edith.

Jørgen

Hvis jeg tog ham højtidelig, vilde han da først rigtig blive interessant. Forresten-indvirke paa en lille Piges Følelser - (ryster paa Hovedet)

Fru Lassen

Det vilde dog gøre Dem meget ondt -

Jørgen

Ja, vi har en anden Tradition i Familien, som ikke er saadan at rende fra; vi er meget trofaste; men saa ^{maa} man jo tage den Tørn med.

Fru Lassen

Det nytter vist ikke, jeg taler med Edith.

Jørgen

Næ, Vorherre bevares.

Fru Lassen

Jeg maa lige op at se, om der er i Orden til den lille. Aviserne ligger dér.

Jørgen

Tak. Og glem saa ikke den skeløjede Lund.

Fru Lassen

Nej, det skal jeg love Dem.

(Fru Lassen ud. Jørgen driver til Flygelet og spiller "I Østen stiger Solen op". Grete fra venstre med Favnen fuld af Sengeklæder og en Banker)

Grete

Naa, fik De hende lidt rolig?

Jørgen (stadig spillende)

Jeg gjorde mit bedste, Grete.

Grete (staar og lytter lidt til)

- - Ja, det var den Gang, Vedel.

Jørgen

Ja, det var dengang.

Grete

De véd ikke, hvor tit jeg tænker paa Deres Far og
Mor.

Jørgen (standser Spillet)

Det gør jeg med, Grete.

Grete

Der var nu ogsaa noget ved de Mennesker - og ved
jeres Stuer; dér behøvedes saamænd ingen Plakat over Døren
med "Gud er Kærlighed"; der var baade Kærlighed og Fred, bare
man kom indenfor Præstegaarden.

Jørgen

Ja, Grete, de Stuer slipper man da aldrig.

Grete

Næ, Gudskelov; de var ikke saa fulde af Gift og
Galde som visse andre. (ud og lægger Sengeklæderne paa Ballu-
straden)

Jørgen

- - Grete!

Grete (ind)

Jo?

Jørgen

Jeg tænkte netop paa før, da jeg snakkede med Fru
Lassen, kan De huske, da vi to første Gang mødte hinanden her-
inde?

Grete

Ja, det kan De stole paa; det var en Søndag Formiddag - i Strandstræde - jeg var nede efter Brød.

Jørgen (nikker)

Det var Solskin og høj klar Luft; jeg var lige kommet herind, og jeg gik i de forbandede Gader og længtes hjem, saa jeg var ved at blive tosset. Jeg blev henrykt, da jeg saa Dem, jeg var lige ved at bede Dem om at laane mig Rejsepenge.

Grete

I Stedet for saa bad jeg Dem gaa med op; det var i Nyhavn, før vi fik "Palæet" her.

Jørgen

Den første, jeg saa, var en Stump paa 8 Aar; hun stirrede paa mig med store, forbavsede Øjne; ja, Livet er noget underlig tilfældigt noget.

Grete

Ja, nu er De en stor Forretningsmand - og hun en nederdrægtig Tøs. (ud) Ja, spil De bare videre; mig generer det ikke.

(banker løs paa Sengeklæderne, mens Jørgen hamrer løs paa Flygelet for at overdøve hende; lidt efter Edith ind fra Trappen - i en lys Sommerkjole; henrivende at se paa; hun har en Bog i Haanden)

Edith (holder sig for Ørene)

Er I fuldkommen skøre? Saa hold dog op med det infame Spektakel!

Grete (ind fra Baggrunden)

Du bemærkede?

Edith

Hvad tror du, vi har en Bankealtan til?

Grete

Til at ^{stege} ~~lave~~ Frikadeller paa — din næsvise Unge;
Jeg banker her, fordi her er Sol; men jeg skal maaske først
spørge dig om Forlov.?

Edith

Ja, helst.

Grete

Kom og læg dig lidt paa langs, saa skal du faa, hvad
du trænger til.

(banker løs af al Kraft; Edith ryster overlegent paa Hovedet
og tænder sig en Cigaret; Grete spreder Sengklæderne paa Bal-
lustraden og kommer ind) .

Edith

Det er altsaa Meningen, at Pigebarnet skal have min
Dagligstue?

Grete

Ja, der er Sol paa; det er der ikke paa Gæsteværel-
serne.

Edith

Aa, du med din Sol.

Grete

Ja den er vel ikke bare din. Før var du ellers ivrig
nok for at faa hende herop.

Edith

Saa?

Grete

Ja, saadan et Wienerbarn hører sig jo til - ligesom Grammofonen og Automobilten; men naar det gaar ud over dine egne Bekvemmeligheder, saa faar Piben nok en anden Lyd.

Edith

Du er nu sød, naar du rigtig ruller dig op!

Grete

Det er du heller ikke.

Edith

Rejser du saa til den første?

Grete

Nø, jeg bliver - for at drille dig. (ud)

Jørgen (ler)

Edith (rækker Tunge)

Ø - Ø - Ø - Ø

(Jørgen slaar nu over i en moderne Dansemelodi - en af de mest dæmpede og varme. Edith læser, føler sig generet af Melodien, men vil ikke straks sige noget)

Edith

Hold op med den dumme Melodi, hva!

Jørgen

Naah, den var da ikke saa tosset i Aftes.

Edith

I Aftes? Jeg forstaar ikke, hvad du mener - (læser lidt videre) - - - Naar den nu irriterer mig, saa lad dog vær.

Jørgen (gaar over i Menuetten af El-verhøj)

Edith

- - - Herregud, lad mig nu læse i Fred!

Jørgen (holder nu først op med at
spille)

Aa, du læser?

Edith

Det kan du vel se.

Jørgen

Jeg troede bare, du tænkte.

Edith

Aldeles ikke.

Jørgen

Saa maa du meget undskylde; læs, du kære; berig din
Aand! (tænder sin Pibe og kigger i en Avis; fløjter saa ganske
sagte Dansemelodien fra før)

Edith (irriteret)

Hysss!

Jørgen

Aa, det var i Tanker.

Edith (lidt efter)

Hvorfor kom du for Resten ikke i Aftes?

Jørgen

Det gjorde jeg da.

Edith

Saa?

Jørgen,

Ja, du saa mig jo godt, da jeg kiggede ind i Salen.

Edith

Jeg? Nej.

Jørgen

Jo, for du blev ildrød i Hovedet, Stump.

Edith

Jeg har overhovedet ikke set dig.

Jørgen

Jo.

Edith

Nej.

Jørgen

Du lyver daarligt. Gudskelov.

Edith

Hvorfor skulde jeg dog blive rød?

Jørgen

Ja, Gud ved!

Edith

Hvorfor kom du saa ikke ind og dansede?

Jørgen (ler)

Næ, jeg skyndte mig op paa mit Værelse og stak Tungen langt ud af Vinduet.

Edith

Af at se paa mig?

Jørgen

I Sjaleses Favn, ja; det var et stygt Syn.

Edith

Aa, Herregud.

Jørgen

I mindede grangiveligt om det kendte Billede: En
Menneskeabe røver en Kvinde! ~~Afede Darwin vilde have trium-~~
~~feret!~~

Edith

Aa, dit lille Skind; fik du ondt i Moralen? Men du
selv da?

Jørgen

Jeg ved ikke noget bedre end at danse - især med
dig; men den Omgang amour med Musik til, I præsterede -

Edith

Du er jo bare jaloux.

Jørgen (ler)

Paa Sjales! Nej, Stump, der skal mere til.

Edith

Hold op med det idiotiske Sjales; han hedder Charles
(korrekt fransk Udtale)

Jørgen

Næ, han hedder sgu Sjales Hansen, gør han.

Edith

Det er svært, saa du har ondt af ham.

Jørgen

Mere af dig.

Edith

Han er slet ikke, som du tror; han er noget ganske
for sig selv.

Jørgen

Ja, Gudskelov.

Edith

Han er ikke saadan at forstaa for den første den bedste-

Jørgen

Idiot! Næ, jeg er jo kun et Barn, hvad ved jeg om den store Kunst? Du har jo ganske andre Forudsætninger -

Edith

Jeg synes, Kunst er vidunderlig, det nægter jeg aldeles ikke; og Charles er Kunstner - og vanvittig moderne - nærmest kunstnerisk Bolsjevik.

Jørgen (skjuler et Smil)

Det man kalder -
Se se! Dadaist maaske?

Edith

Ork nej, meget mere moderne. Ved du for Resten, hvad en Dadaist er?

Jørgen

Ja, det er en, der trænger til en Endefuld.

Edith

Uh, du er slet ikke morsom.

Jørgen

Hvorfor ler du saa?

Edith

Jeg ler aldeles ikke; vent du bare, en skøn Dag overrasker Charles jer allesammen.

Jørgen

Ja, det tvivler jeg skam ikke om.

Edith

Jeg har saamænd ondt af ham; han er bundmelankolsk; han er meget fri i sine Meninger - om Spørgsmaalet Mand og Kvinde f. Eks.- vanvittig fri!

Jørgen

Tør man spørge, hvad mener "Charles" da om Kærligheden?

Edith

Ja, han er vel nærmest ogsaa erotisk Bolsjevik.

Jørgen (ler)

Og skævbenet.

Edith

Gud, han har da nogle yndige degenererede Ben.

Jørgen

Ja, de er yndige. Erotisk Bolsjevik - hm - den er vældig fin; kan man ikke faa det Fænomen forklaret lidt tydeligere?

Edith

Jo, Charles paastaar, at Kærlighed mellem to enkelte Individier er en Illusion.

Jørgen

Naa!

Edith

Vi elsker allesammen hinanden. Alle Mænd skal mødes med alle Kvinder i en samlet Hengivelse - som to mægtige Have,

der gaar mod hinanden i en kogende Brænding.

Jørgen

Javel, ja! Saadan en erotisk Pærevælling altsaa;
ja, den er god! Men sig mig en Ting - - saa Børnene?

Edith

Børnene? Tja, Børnene - de er jo ikke en absolut
Nødvendighed.

Jørgen

- - - Naa, saadan! - - - - Ja, vel! Man sætter Punk-
tum paa hele den ulykkelige Menneskehed med et erotisk Kæmpe-
fyrværkeri; ja, det er selvfølgelig ogsaa en Løsning.

Edith

- - Maa jeg spørge, sad du og kukkelurede paa dit
Værelse hele Aftenen?

Jørgen

Nø, det ved du jo godt!

Edith

Ved jeg?

Jørgen

Ja, du var jo oppe og se efter mig flere Gange.

Edith

Var jeg?

Jørgen

Ja, det sagde Pigen.

Edith

Uh, du opdager da ogsaa alting. Tog du ind til Byen
igen.^l

Jørgen

Nøh, Vorherre bevares.

Edith

Ja, Pokker tro dig. Du har saamænd nok en lille Skat, du dyrker i Smug.

Jørgen (ler)

Nø, Stump. Det er jeg altfor forelsket til. Nø, jeg gik en lang Tur - bort i Natten.

Edith

Naar kom du hjem?

Jørgen

Da du laa i din lille Viselulle.

Edith

Aa, jeg kan jo ogsaa have været ude; saa det kan du da ikke vide.

Jørgen

Jo, for der var Lys i dit Vindu.

Edith

Se, se! Kom du her forbi! Det har været sent; Charles og jeg var længe ved Stranden; han havde engageret Musikken til at spille dernede.

Jørgen

Død og Pine! For jer to alene?

Edith

Ja, han skulde i Stemning til noget, han skulde op og skrive. Sikken en Himmel, hva! Jeg tænkte for Resten paa dig.

Jørgen

Saa?

Edith

Var det rent tilfældig, du kom her forbi?

Jørgen

Næ tværtimod! Jeg sad herude i Haven og kiggede op til dig.

Edith

Det var da ogsaa en Fornøjelse!

Jørgen

Det var skam dejligt! Hele Huset mørkt - bare Lys bag dit yndige Gardin. Jeg blev saamænd siddende, lige til du slukkede.

Edith

Aa, hvorfor fløjtede du ikke?

Jørgen

Jeg vilde ikke forstyrres i mine Drømme.

Edith

Hvad drømte du saa om?

Jørgen (ler)

Naturligvis om dig, Stump; det vil sige - om dit forhenværende "Dig".

Edith

Mit forhenværende?

Jørgen (nikker)

Om en Nat i Efteraaret - ogsaa her udenfor; om to, der ikke kunde faa sagt Godnat; de stod og saa op mod Himlen -

(ler) uden Orkesterledsagelse; det behøvedes slet ikke.

Edith (stille)

Jørgen -

Jørgen

Jeg sad ogsaa og tænkte paa en Digter, der levede en Gang.

Edith

Hvad han?

Jørgen

Han var forelsket i en Pige i Roskilde; en Aften, da han vidste, hun skulde til Bal, spadserede han derned fra København-bare for at faa et Glimt af hende. Jeg fulgte ham paa hele Turen ^(ned til den lille By;) Jeg følte hans Længsel, - sommetider blev den saa stærk, at han maatte rende for at holde Trit med den; - - jeg saa den søde smutte op i Vognen -

Edith

Hvordan saa hun ud?

Jørgen

Yndig - - med røde Kinder og Taarer i Øjnene af bare Spænding. - Hun lignede dig.

Edith

Saa?- Elskede hun Digteren?

Jørgen (ler)

Næ, hun elskede ham heller ikke.

Edith

Heller ikke? Det ved du jo slet ikke noget om.

Jørgen

Jo; og nu skal jeg sige dig noget, Stump; jeg har lovet dig at blive her hjemme i Sommer, men du kan jo akkurat lige saa godt sige mig det nu.

Edith

Nej.

Jørgen

Herregud, det er jo en ærlig Sag, *at en Følelse gaar over!* - - - og din Far presser paa mig for at faa et Svar; lad mig rejse med det samme.

Edith

Nej, du maa værsgod holde, hvad du har lovet.

Jørgen

Bevares; jeg synes bare, det er at spilde Tiden.

Edith

- - - Tror du, Lykken er til, Jørgen?

Jørgen

Ja, det ved Gud, jeg gør.

Edith

Tvivler du aldrig?

Jørgen

Jo, men saa tænker jeg bare paa Haven derhjemme - to Mennesker, der smiler til hinanden - Aar efter Aar - det samme Smil; jo, vel er den til! men det gaar jo ikke, hvis den ene er gammeldags og den anden (ler) Bolsjevik.

Edith

Det har jeg jo ikke sagt, jeg er.

Jørgen

Nø, men du talte før om Børnene; og det var følt at høre paa; Børnene - du maa jo være tosset, Stump!

Sov, Pusling, ved din Moders Barm,

hvorunder du er baaret.

Sov! Vuggen er din Moders Arm.

Mit Bryst er Pudevaaret.

Edith

Det er smukt.

Jørgen

Ja, det er skam ogsaa af ham, der travede til Roskilde. - - Men, Edith, en Ting forlanger jeg, hvis jeg skal blive, - Oprigtighed! Og pas paa, at Sjaleses Verdensfyrværkeri ikke viser sig bare at være en privat Lygtemand, der faar dig til at gaa i Vandet. Og saa ønsker jeg ren Besked. Har du forstaaet mig.

Edith

Jo, Tak!

(Tavshed, hvori Jørgen tænder Piben)

Edith

Hvor vilde du saa rejse hen?

Jørgen

Ud, hvor det hele er ved at ramle; bevares, Kunsten kan være god nok; men jeg tror ikke, det bliver den, der skal redde Verden; det kan være meget godt, at Orkestret spiller paa Dækket, naar Skibet er ved at gaa nedenunder; men det er dog de Mænd, der skal sætte Baadene i Vandet, det kommer an paa;

jeg bilder mig ikke ind, at jeg kan finde det Sesam, der kan lukke op for den sunde Fornuft; men jeg kunde nok lide i al Beskedenhed at være med til at faa Vognen op af Grøften.

(Dupont fra Baggrunden, mørk, bleg, med et Par brændende Øjne.
I Begyndelsen af 30erne)

Jørgen (munter)

Bon jour, Monsieur! Comment ça va?

Dupont (kølig)

Très bien, Monsieur. (kysser Ediths Haand) Tak for
i Gaar; yndig Aften.

Edith

Ja, yndig.

Dupont

Naa, jeg fik ^{da} Ret, du, - ja, med den rødhaarede fra i Aftes;
han skal skilles.

Edith

Naa?

Dupont

Ja, den er i Orden; han er jo ogsaa døddrukken fra
Morgen til Aften.

Jørgen (dukker frem fra sin Avis)

Har De selv set ham døddrukken?

Dupont

Hvadbehager? Næ, men det ved da hele Byen.

Jørgen

Hvem i hele Byen har da set det?

Dupont

Det ved jeg sgu ikke.

Jørgen

Og alligevel render De rundt og fortæller det.

Dupont

De aner jo ikke, hvem vi taler om.

Jørgen

Det er ogsaa ligegyldigt, om det er Petersen eller Hansen, Sladren er ude efter.

Dupont

Sladren—

Jørgen

Ja, det gaar skam rask i denne søde By; hvis man tæn-
der en Cigaret paa Kongens Nytorv, er man lavet til Pyroman,
før man naar Raadhuspladsen. Der skulde rejses en ^(Kæmpe—)Statue - midt
ude i Havnen: Sladrens elskelige Gudinde-til Skræk og Advarsel
for fremmede, der vover sig ind i denne Rede!

Dupont

Aa, nu overdriver De.

Jørgen

Det er saamænd rørende, at De forsvarer Deres Fødeby
saa pønt; og De skal ikke være bange, hvis hele Byen virkelig
ved, at den rødhaarede er fordrukken, saa bliver han aldrig an-
det, om han saa hele sit Liv har været Afholdsmand. Au revoir!
(ud i Baggrunden)

Dupont

Uha! Denne renvaskede Munterhed, den er til at kaste

op over.

Edith (ler)

Naa, du ogsaa! Det er da godt, I to ikke skal hil Søs sammen!

Dupont

Han mangler bare ædelt, firkantet Fuldskæg og lange Støvler; saa er han lige til en Dameroman.

Edith

Vaas, min Dreng; Jørgen er first class.

Dupont

Ja, du er vel varm paa ham.

Edith

Ikke sur! Herregud, vi elsker jo allesammen hinanden.

Dupont (irriteret)

Det er ikke Meningen, du skal bruge mig som en bedre "Klodshans".

Edith

Hov, hov!

Dupont

Jeg har ikke mine Anskuelser til den Pris! Gudbeva-
res, hvis du saa endda stod i Forhold til Fjolset, saa vilde
Jeg da have Respekt for dig.

Edith

Naa!

Dupont

Ja, selvfølgelig; men dette her ingen Ting til begge
Sider - (Fyster paa Hovedet)

Edith

Næ, du har da ikke noget at prale af.

Dupont

Næ, det ved Gud; naar du endelig ^(engang imellem) glemmer dig selv, kysser du som en Eunuk.

Edith (ler)

Ja, dig!

Dupont

Bevares, jeg tvivler ikke om, du har dem bedre paa Lager. (rejser sig)

Edith

Gaar du? (rejser sig)

Dupont

Ja, du morer mig ikke; i Aftes var du mere levende.
(Han fløjter Dansemelodien fra før; han og Edith danser ret længe, mens de begge fløjter, saa gaar hun pludselig hen og sætter sig)

Dupont (fløjter lidt endnu, siger saa)

Ja, det var sgu yndigt. - Hvad tænker du paa?

Edith

Paa Børnene!

Dupont

Paa Børnene! Saadan ganske pludselig! Det er uhyggeligt! Du kan jo ikke fordrage det Kravl.

Edith

Det har jeg aldrig sagt.

Dupont

Du synes da selv, det var modbydeligt at være Barn.

Edith

Jeg har sagt, at jeg følte mig meget alene; men der er vel Forældre, der er mere for deres Børn.

Dupont

Ja, i Børnebøgerne og paa Maanen.

Edith

Aa, alle Ægteskaber er vel ikke ens.

Dupont

Alle! Maaske kan der være et enkelt - ude paa Bondelandet, der lusker sig igennem, hæderligt og skrupkedeligt; alle de andre - bluff!

Edith

Hvorfor er der da saa mange, der gifter sig?

Dupont

En idiotisk middelalderlig Overlevering! Ægteskabet er som en Attrap-Cigar; de første Drag smager yndigt - Resten er Lamperøg! Men det skal ikke undre mig, om du en Dag gaar i Gyngen! Og det er ved Gud Synd for dig.

Edith

Aa, jeg klarer mig nok.

Dupont

Jeg skulde bare have dig en Maaned i Paris; jeg skulde snart faa dig omvendt. Liv, Vildskab, Rus!

Edith

Og saa bagefter?

Dupont

Bagefter? Der er da Mandfolk nok! Skift - skift - skift!

(Man hører Automobilten komme)

Edith

Der er de med Pigebarnet.

Dupont

Fy for Pokker; god Bedring, min Tøs! Adieu.

(hurtigt ud til venstre. Fra Baggrunden Lassen, Jørgen, Hugo og Lenerl, som grædende hænger ved Lassens Arm; hun er godt 14 Aar - mørk; hendes Tøj er lappet, slidt og alt for smaat; lille klokkeformet Hat, sorte Snøresko. Frisuren er meget fiks; Haaret bundet med en stor Sløjfe over Nakken. Paa Ryggen bærer hun i et kulørt Baand en Cithar^{gitar} - hendes bedste Ven. Hun er ussel, bleg og deprimeret. Hugo bærer hendes lille Kuffert).

Lassen

Siehst du, Lenerl, nun sind wir zu Hause; und das ist unsere Tochter Edith.

Edith (giver hende Haanden)

Willkommen, Lenerl.

Lenerl (taler gennem sin nervøse Graad)

Tak - for - smok - Velkomst.

Fru Lassen (fra venstre)

Naa, der har vi jo den lille Pige.

Lassen

Das ist deine neue Tante, Lenerl.

Fru Lassen (tager hende hjerteligt

i sine Arme)

Herzlich Willkommen, meine kleine; du sollst sehen,

wir werden alle gut zu dir sein. (kysser hendes Pande)

Lenerl (kysser Fruen paa Haanden)

Tak - for - smok - Velkomst.

Fru Lassen

Aa, jeg ber; og saa Tøjet af. Kom. (Hjælper hende sammen med Hugo, som febrilsk har set til). Saadan -

Lenerl (brister i Graad)

Mama, Papa; ich will nach Hause - nach - Hause.

Fru Lassen

Ja, wenn du erst gesund bist.

Lenerl

Nein, gleich! Auf der Stelle! Oh, Mami - Papi!
Ich will zu Euch, zu Euch, zu Euch! (græder ganske ubehersket)

Jørgen

Lenerl! Lenerl! Nun muss du nicht weinen.

Lassen (til Fruen)

Hun har grædt hele Vejen herop; stakkels Tøs.

Fru Lassen (ryster paa Hovedet)

Ja! Sig om Maden, Edith.

(Edith ud. Jørgen er gaaet til Flygelet og spiller nu Hovedmotivet af "An der schönen blauen Donau") .

Lenerl (tripper baade leende og grædende i Takt til Musiken; udbryder saa)

Mein Wien! Mein Wien! Mami! Papi! Zu Euch! Fort von hier! (sætter i Stormløb ud i Baggrunden)

Hugo

Hun render! Hun render! (humper mod Baggrunden)

Jørgen springer efter hende og fører hende tilbage i Stuen)

Jørgen (sætter sig paa Knæ hos hende,
der stadig græder)

Na, na, Lenerl! Glaub mir, bei uns ist's auch amu-
sant! Sieh mal! Lenerl! Sieh mal zu! (stadig i bøjede Knæ hop-
per han rundt paa Gulvet som en Skade - i lange Spring - og
udstøder for hvert Spring et Skrig. Pludselig giver Lenerl sig
til at skoggerle gennem Graaden)

Jørgen (springer op og tager hendes
Hænder)

Siehst du, Lenerl, so ist's bei uns!

Grete (ind med Mad paa en Bakke)

Jørgen

Und was kommt da - gutes für dich! (tager Grete under
Armen) Darf ich vorstellen - die süsseste Gretchen in Dänemark.)

Grete (skæver til Lassen)

Det er der vist to Meninger om. Willkommen, du klei-
ne! Willkommen!

Lenerl

Tak - for - smok - Velkomst.

Grete

Aa jeg ber, dit søde Bæst! Herregud for en lille
Pipfugl.

Fru Lassen

Bitte, Lnerl - nun muss du Platz nehmen.

Jørgen (byder Lenerl Armen)

Darf ich mir erlauben?

(Hun sættes i en magelig Lanestol, som Hugo har skubbet hen)

Fru Lassen

Nun musst du aber tüchtig essen.

Lenerl (grædende)

Ich kann nicht, wenn Mami und Papi nicht mitessen;
ich will nicht satt sein, wenn meine Lieben hungern sollen.

Ich mag nicht.

Fru Lassen

Aa, Herregud.

Lassen

Hvad Pokker skal vi gøre?

Hugo (mens Lenerl gemmer Hovedet i sine

Hænder)

Gaa lidt, allesammen! Saa skal jeg nok faa hende til
det.

Jørgen

Ja, prøv, Hugo!

Fru Lassen

Ja, gør det! Wir kommen gleich wieder, Lenerl!

Lassen

Ja, gleich! (ud med Fruen, Jørgen og Grete)

Hugo (taler med Besvær)

Lenerl! Lenerl! Wenn du nun willst speisen - rigtig
viel, so wir - senden lige so viel zu deinen Eltern; willst
du so nicht?

Lenerl (ser bestemt paa ham)

Ist's wahr - ganz wahr?

Hugo

Auf Ehrenwort, Lenerl!

Lenerl

Gut, gut! Dann versuche ich.

Hugo (himmelhenrykt)

Danke schön! Danke schön!

(skærer Mæden i Stykker, smører den og mader hende som en Fugle-
unge under hele det følgende, hvor hun ustandselig spiser og
drikker)

Lenerl (ser hen over Bordet)

Gibt's wirklich so viel in Dänemark zu essen?

Hugo

Ja, viel - viel mehr! Alles dieses musst du gern
speisen ganz allein.

Lenerl (træt klynkende, mens hun tyg-
ger løs)

Oh, Papi! Oh, Mami! (da han lidt efter rækker hende
Mælk) Ist's Milch?

Hugo

Ja, ja!

Lenerl

Aber nein!

Hugo

Du kannst selbst schmecken.

Lenerl (drikker)

Ja, ich glaube auch!

Hugo

Schmeckt es gut?

Lenerl

Oh gut, gut, gut! Ich habe einen kleinen Bruder; er ist so dünn (viser med Hænderne) wie ein Streichholz!

Hugo

Sen en Tandstik, ja, wohl! Er soll auch Milch haben; wir wollen senden.

Lenerl

Oh gut, gut, gut! (ser paa Smørrebrødet) Butter, glaube ich?

Hugo

Ja, Butter - Smør!

Lenerl (henrykt)

Oh, ja, Smør! Smør! Smør! Uhm! Uhm! Gut, gut, gut!

(Pavse) Du bist also der Hugo?

Hugo

Ja, ich bin Hugo.

Lenerl

Tak - for - smokke - Brev.

Hugo

Kannst du ein bisschen dänisch, Lenerl?

Lenerl

Ja, Papa und ich lært os ein Smule. Vi ^{to} tale dansk, saa jeg lærer det schneller.

Hugo (nikker)

- - Vil du have mere?

Lenerl (overvældet af Træthed)

Nej Tak. Tak for Mad.

Hugo

Velbekomme. Er du mæt?

Lenerl (med lukkede Øjne, tilbagelænet)

So - mæt - jeg - nimmer - gewesen. Das ist wie ein
Traum - ~~ein schön Traum!~~ ^{en smuk Drøm} (falder i Søvn, mens han stille
siddet og ser paa hende)

Fru Lassen (fra venstre)

Naa, hvordan gaar det?

Hugo (hurtigt op, hvisker)

Hyssss! Hun sover.

Fru Lassen (nikker smilende)

- Har hun spist?

Hugo

Ja, en hel Masse. Bliv væk, til jeg kalder!

Fru Lassen

Ja, det skal vi nok.

(Ud. Hugo kigger til den sovende Lenerl, trækker Portiøren for
Aabningen til venstre, lukker Dørene til Haven og trækker løse-
ligt Skodderne for Døre og Vinduer, Saa Stuen henligger i Halv-
mørke, saa lister han tilbage og sætter sig hos Lenerl. Nu
klynker hun lidt i Søvn, han klapper forsigtigt hendes Haand,
til hun bliver rolig. Han bliver siddende med hendes Haand -
stille som en Mus. Saa falder Tæppet.)

2den Akt.

Sen Eftermiddag 2 Maaneder senere. Fru Lassen sidder alene ved Kaminen og sprætter en Kjole op. Grete kommer fra venstre med en Teanretning, som hun sætter hen til Fruen.

Fru Lassen

Tak. - - Skal jeg drikke alene?

Grete

Ja, Børnene vilde gerne blive dernede.

Fru Lassen

Ja, lad dem endelig være i Luften saa længe som muligt (lægger Kjolen). Den skal Fru Tarm have med hjem.

Grete (sætter sig og sprætter videre paa Kjolen)

Naa, det er i Dag, hun kommer?

Fru Lassen

Det kan da ikke godt være senere, naar Lenerl skal afsted i Overmorgen. Du maa jo saa tage dig af Fru Tarm, Grete.

Grete

Ja, det maa jeg vel.

Fru Lassen

Har du noget mod det?

Grete

Hun er saa sur, den Tarm.

Fru Lassen

Hun danser vist heller ikke paa Roser.

Grete

Aa, hvad danser vi andre paa? Det er ikke altid dem,
der hyler mest, der har det værst.

Fru Lassen

Hvor er Edith?

Grete

Ja, hvor er den Sne, der faldt i Fjor?

Fru Lassen

Bare hun vilde klæde sig om i rette Tid!

Grete

Ja, bare hun vilde.

Fru Lassen

Lenerl var vel i Vandet?

Grete

Ja, det kan du stole paa; som hun kan grine, den Tøs!
Vi vejede hende dernede.

Fru Lassen

Naa?

Grete

96 Pund.

Fru Lassen

Det er 14 Kilo paa 2 Maaneder; det er da godt.

Grete

Ja, det med "Kiloer" kender jeg ikke noget til.

Fru Lassen

Det er man da nødt til, Grete.

Grete

Ikke jeg; de Narrestreger kunde de nok have ventet med, til vi gamle var døde. - - Og saa skulde du have set bag- efter. Hun sang, saa der blev helt Opløb paa Stranden.

Fru Lassen

Ja, det har der saamænd været hver Dag.

Grete

Saa raabte de Bravo og klappede i en Uendelighed; og Hugo - - - han var lige saa lykkelig, som var det af ham.

Fru Lassen

Ja, han er jo slet ikke til at kende igen. Jeg ved slet ikke, hvordan vi skal undvære hende. (Bilen høres i Bag- grunden)

Fru Lassen

Der er Viggo.

Grete

Naa, saa er Freden da forbi.

Fru Lassen

Saa, Grete -

Lassen (ind - træt og irriteret)

Goddag.

Fru Lassen

Goddag.

Grete (hjælper ham Frakken af. Siger saa)

Vil De have Te?

Lassen

Næ, du kan give mig en Gang Karbolsyre. /

Grete

Ja, hvis De vil love mig at drikke den.

(ud med hans Tøj)

Lassen (raaber)

Ja, saa blev jeg da fri for at se paa dig. - - Hun
er ikke bange.

Fru Lassen

Hvorfor siger du ogsaa saadan noget?

Lassen

Fordi jeg mener det.

Fru Lassen

Vist gør du ej.

Lassen

Det maa jeg vel selv bedst vide.

Fru Lassen

Saa, saa Viggo; sæt dig nu rolig ned.

Lassen

Tak, jeg har siddet længe nok. (frem og tilbage)

Fru Lassen

Er der sket noget særligt?

Lassen

Noget særligt? Synes du maaske ikke, der sker nok.
Man lever paa en Vulkan; at lave Forretning nu - det er lige
saa umuligt som at æde sit eget Hoved. Det har været svært
nok at skrabe den Smule sammen, man ejer; det er saagu ikke
morsomt, hvis man en Dag ser det hele ryge ad Hekkenfelt til.

Fru Lassen

Saa galt gaar det vel heller ikke.

Lassen

Ja, ved du, hvad Dag vi allesammen bliver kørt paa Sundholm.

Fru Lassen

Nø Tak, det vil jeg ogsaa nødig vide i Forvejen.

Lassen

Ja, hvis man havde din Flegma -

Fru Lassen

Herregud, Viggo, det nytter jo ikke at tage det saadan. - Kørte Vedel ud med dig?

Lassen

Nø, han tog et tidligt Tog; han kommer og henter os.

Fru Lassen

Det var rart.

Lassen

De forbandede Middagsselskaber; jeg har ikke Kræfter til det.

Fru Lassen

Det er 5 Minutter herfra; vi er hurtig hjemme, hvis du bliver træt.

Lassen

Hvor er Børnene?

Fru Lassen

Ved Stranden.

Lassen

Bare man kunde adoptere den Tøs!

Fru Lassen

Hendes Forældre kan da vist ikke leve uden hende.

Lassen

Næ, der findes vel Forældre, som har Glæde af deres Børn. Jeg har haft en lang Samtale med Jørgen.

Fru Lassen

Naa?

Lassen

Jeg kan jo nok mærke, hvor det bærer hen.

Fru Lassen

Det er saamænd ikke med sin gode Vilje, han rejser.

Lassen

Næ, det er vel den Tøs ^{til Edith} - - - hun skulde saamænd takke sin Gud - Gid hun laa i ~~Nordsees~~ ^{fresind.}

Fru Lassen

Fy, Viggo; den Slags vil jeg ikke høre paa; og det mener du jo slet ikke.

Lassen

Hun skulde selvfølgelig komme op igen; men en ordentlig Dukkert trænger hun i hvert Fald til.

Fru Lassen

Det kan hun saamænd tidsnok faa.

(Edith fra Baggrunden. Man mærker, at hendes gode Humør er borte)

Lassen

Hn! Naar man taler om Solen -

Edith

Du tager fejl; det er kun mig.

Fru Lassen

Vil du have Te, Edith?

Edith

Tak, jeg har drukket.

Lassen

Hvor?

Edith

Paa Hotellet; halvanden Kop og 2 ristet med Marmelade.

Er der mere, du vil vide?

Lassen

Ja, Tak. Var det sammen med Hr. Dupont?

Edith

Ja. Han nød to Martini og hver 4 Cigaretter.

Lassen

Du har at holde dig fra ham, har jeg sagt.

Edith

Du har sagt, at han ikke maa komme her; overhovedet at tale med ham kan du vel ikke forbyde mig.

Lassen

Jo, jeg kan.

Edith

Saa foreslaar jeg hellere, du sender mig væk; dette her morer mig ikke i Længden.

Fru Lassen

Saa, Edith! - - - - Sørg nu for at være klædt om i
rette Tid.

Lassen

Ja, det vil jeg raade dig til.

Edith

Jeg tager slet ikke med.

Lassen

Hvad gør du ikke?

Edith

Jeg er ikke rask.

Lassen

Naa saadan, jamen jeg forlanger -

Edith

Jeg har ringet Afbud.

Lassen

Hvad fejler du, maa jeg spørge?

Edith

Jeg har Hovedpine.

Lassen

Ja, det har du vist.

Edith

Du kan godt faa en Løgeattest.

Lassen

Ja, jeg skal give dig Løgeattest. Gjorde jeg dig
din Ret, saa jog jeg dig herfra den Dag i Dag!

Jørgen (ind i Smoking og Overtøj)

Goddag.

Lassen

Goddag igen.

Fru Lassen

Ja, saa maa vi tre jo tage afsted alene.

Jørgen

Hvem tager ikke med?

Lassen

Frøknens der.

Jørgen (skuffet)

Hvorfor dog ikke, Edith?

Edith

Fordi jeg er syg; jeg skal vel ikke ogsaa have en Balle af dig; dig skylder jeg vel ikke Regnskab.

Jørgen

Slet ikke, nej; men jeg maa vel nok have Lov at sige, at jeg er ked af det.

Edith

Ja, det er du vist. (ud, og op ad Trappen)

Lassen (mens Jørgen tager sit Overtøj af)

Ja, hun skal sgu komme ud - og ikke hjem igen, saalænge jeg lever.

Fru Lassen

Saa, Viggo.

Lassen

Det skal du faa at se - i Løbet af O, O.

(I Baggrunden høres nu Jubel og Latter af Barnestemmer og enkelte Voksne - nærmere og nærmere)

Lassen

Saa, hvad er nu det?

Fru Lassen

Det er her i Haven.

Lassen

Skal vi nu have Plønerne trampet ned?

(Man ser Lenerl komme springende op paa Platformen i Baggrunden)

Lassen

Det er min Sandten Lenerl; hvad er der paa Færde?

(Lenerl er i lys Sommerkjole med Hatten i Haanden og sin Cither paa Nakken; hun strutter af Sundhed. Hun taler nu dansk med en svag Akcent. Hugo staar ved Siden af hende, stolt som en Hannekylling; fra Haven Børnenes Jubel. Lenerl er i straalende overstrømmende Humør. Hun er fuld af Charma, lidt koket og med hemmelige Bevægelser)

Lenerl (slaar ud med Haanden, saa der næsten bliver stille)

Tak, allesammen; mange Tak. Til næste Sommer vi ses igen. Jeg vil ikke glemme jer. Lev vel!

(Jubel udenfor. Der kastes Blomster op, som Hugo samler op, mens Lenerl staar og vinker. Saa forsvinder Stemmerne. Lenerl og Hugo stormer ind; hun ler, saa hun har Taarer i Øjnene, og de andre uvilkaarlig maa le med)

Fru Lassen

Jamen søde Børn, hvad er der i Vejen?

Hugo (ved at sprække af Iver)

Det var Lenerls Afskedskoncert.

Lenerl (kan daarlig beherske sin Latter)

Ja, og so - - - Publikum spændte Hestene fra min
Vogn og trak mig hjem.

Hugo (klukker af Latter)

Det var en gammel Legevogn.

Lenerl

En Legevogn? Hvad mener du? Er du ikke min Impres-
sario?

Hugo

Jo.

Lenerl

Naa, so var det vel en fin, fin Køretøj - med Gummi-
hjul og hvide Heste! (brister i Latter)

Fru Lassen (tager hende ind til sig)

Min søde Pige! Det er rigtignok godt, I har moret
jer.

Lassen

Hvad sang du, Lenerl?

Lenerl

Mit Glandsenummer!

Hugo

Aa, syng den, Lenerl, - den om Wien, den om Wien.

Lassen

Den har vi slet ikke hørt.

Lenerl

Nej, jeg turde ikke før - for Hjemmeve, du forstaar.

Lassen

Men nu tør du godt.

Pikares
Lenerl (tager Cithren fra Ryggen,

straalende af Glæde)

Jo, nu jeg tør godt.

Fru Lassen

Aa, ja, lad os høre.

(Lenerl er oppe paa Bordet i et Sæt og synger nu med sit over-
strømmende Humør om sit elskede Wien; med Lune kopierer hun Pa-
riserinden, Kreolerinden osv.; hun jubler af Kærlighed og Glæ-
de, da hun synger om Wien og Wienerinden; alle Følelser beher-
sker hun)

Lenerl (synger)

'Sist mir heut' noch in Erinn'rung,
als ob's gestern g'wesen wär,
'swar a schöner Sonntagsmorgen
da ruft's Muatterl: "Geschwind kumm her,
lass dir 's G'sicht d'Handl wasch'n,
lass die Wuckerln dir frisier'n,
heut will ich zum ersten mal
dich auf'n Kahlenberg h'nauf führ'n.
Oben hat s'mir zeigt die Pracht,
hat mi g'streichelt und hat g'lacht,
hat g'sagt: "Scaüh der Stefansdom
und der blaue Donaustrom
und das Häusermeer da drin

is dein Heimatstadt, dein Wien,
bleib' stets treu dem schönen Ort" —
I' hab' g'halten a mein Wort.
Mei' Muatterl war a Wienerin
D'rum hab' i Wien so gern,
Sie war's, die mit'n Leb'n mir die Liebe hat geb'n
Zu mein anzigen, goldenen Wean!

Und mein Muatterl war schon älter,
Da bin ich hinaus in d'Welt,
Hab' die schönsten Frau'n bewundert,
Selbst der Schönsten hat was g'fehlt.
Sah die prickelnde Französin,
Die Creolin feurig, wild,
Sah die tugendhafte Türkin,
Kurz manch' reizend Frauenbild.
Doch bezaubernd kann allein
Nur die echte Wien'rin sein,
die mit ihren Kinderg'müt
Selbst die starrsten Herzen rührt,
Die das beste Herz der Welt
In der Brust verschlossen hält,
Das mit jedem weint und lacht,
Ehrlich fühlt und glücklich macht.
Mei' Muatterl war a Wienerin,
D'rum hab' i Wien so gern,
Sie war's, die mit'n Leb'n mir die Liebe hat geb'n
Zu mein anzigen, goldenen Wean!

Heute is' mein Muatterl nimmer,
Doch als Erbteil is' mir blieb'n
D'Liab' zu Wien und seine Wiener,
Die hat's mir ins Herz h'neing'schrieb'n.
Hab' geerbt die süssen Lieder
Und den goldenen Humor,
Mit dem Schatz, da bin ich glücklich,
Gib den Reichsten etwas vor.
Wer die Wiener Weisen singt,
Wer zum Walzer leicht sich schwingt,
Wer beim guaten Glaserl Wein
Kann vergnügt und fröhlich sein,
Wem das sanfte Wienerliad,
Geht zum Herzen und zum G'müat,
Dem hat schon das schönste Leb'n
Auf der Welt der Herrgott geb'n.
Mei' Muatterl war a Wienerin,
D'rum hab' i Wien so gern,

Sie war's, die mit'n Leb'n mir die Liebe hat geb'n
Zu mein anzigen, goldenen Wean!

(de klapper og raaber Bravo, kun Jørgen sidder for sig selv)

Fru Lassen

Det var rigtignok flinkt! Og nu skal Sangerinden og hendes Impressario ned til Grete og have Te.

Lenerl

O, mange Tak; Jeg er saa meget tørstig.

(til Jørgen, mens Hugo snakker ^{med} Forældrene) - Synes du ikke om

det, Jørgen?

Jørgen

Jo, udmærket.

Lenerl

Det kan jeg ikke se; jeg havde glædet mig so, til
du skulde høre den Sang. (Op til Flygelet med Citheren, ^{Gitarer,} hvorfra
hun hører det følgende)

Lassen

- - - - Det var godt, min Dreng. Vi maa klæde os om,
Fanny. (ser paa sit Ur) Død og Pine! (aerig) Nu skal man
altsaa hen og være til Grin.

Fru Lassen

Hvorfor dog?

Lassen

Du maa da ikke bilde dig ind, nogen tror paa Ediths
Sygdom. (Op ad Trappen)

Fru Lassen

Hugo kan selv sige om Teen. Undskyld, Vedel. (efter
Lassen)

Hugo

Ja, kom Lenerl! (ud)

Lenerl (ned til Jørgen)

Tager Edith ikke med i Selskabet?

Jørgen

Nej.

Lenerl

Naa, sodan. - - Du har jo helt tabt din Hæmør, Jørgen.

Jørgen

Saa?

Lenerl

Ja, helt væk! - - Skal jeg springe for dig som en lille Mand paa Gulven? Det vil jeg gerne.

Jørgen

Tak, Lenerl, jeg tror ikke, det hjælper.

Lenerl

Det tror jeg heller ikke. (ser et Øjeblik alvorligt paa ham) Undskyld min Næsevisehed!

Jørgen

Aa, jeg ber.

Lenerl (vender pludselig om og løber)

Jørgen

Aa, Lenerl!

Lenerl (standser)

Jo?

Jørgen

Spring lige op til Edith og bed hende komme et Øjeblik.

Lenerl

Jo, med Glæde. (hurtigt op ad Trappen og straks ned igen) Nu har jeg sagt det.

Jørgen

Tak.

Lenerl (hurtig hen til ham)

Jørgen - - -

Jørgen

Ja?

Lenerl

- - - Nej, ingenting! - - - Undskyld! (piler ud t.v.)

Edith (ind)

Du vilde tale med mig?

Jørgen

Ja, Tak.

Edith

Det er saamænd noget nyt.

Jørgen

Hvordan?

Edith

Aa, ellers synes jeg, du eksellerer i Forsvindings-
numre.

Jørgen

Det forstemmer mig altid, at vi ikke kan finde vores gamle Tone, vel sagtens fordi du ikke bryder dig om mig mere; derfor passer jeg hellere mig selv.

Edith

Hvorfor er du da ked af, at jeg ikke tager med i Aften?

Jørgen

Aa, jeg havde tænkt, hvis vi blev i godt Humør derhenne, fik vi maaske snakket rigtig sammen - - - Tag med, Edith, det er tidsnok endnu.

Edith

Jeg kan ikke.

Jørgen

Se, se! - - Var det nede ved Stranden, du blev syg?

Edith

Det har jeg været hele Dagen.

Jørgen

Men der blev Sygdommen saa stærk, at du maatte ringe Afbud fra Hotellet.

Edith

Ja, er der noget mærkeligt i det?

Jørgen

Nej, tværtimod! - - - - Du skal sige mig Sandheden, Edith; det har du lovet mig.

Edith

Det gør jeg jo ogsaa.

Jørgen

Al den forbandede Løgn! Der er saagu ingen, man mere kan stole paa. Helt op til Toppen lusker og lyver de; og det maa man jo finde sig i; men af dig vil jeg Fanden pine mig ikke snydes. Skal du være sammen med den franske Abekat, saa -

Edith (afbryder)

Nej, jeg skal ikke.

Jørgen

Jamen Herregud, det har du jo Lov til; du skal bare sige, som det er! Det er ogsaa Synd at blive ved med at holde din Far hen.

Edith

Aa, ham har jeg ikke ondt af. Var der mere, du vilde?

Jørgen (ser lidt paa hende, siger saa stille)

- - - Nø, saa var der ikke mere.

Edith

Tak. Farvel.

(Ud i Baggrunden. Lidt efter Lenerl fra venstre; idet hun skæver til Jørgen, tager hun fra Reolen Skrivemappe og Blæk og sætter sig ved Bordet i Forgrunden med Ryggen til Jørgen. Hun aabner Mappen; kigger lidt paa et Brev, som hun har skrevet, tager saa et Lommespejl frem, lader som hun retter paa sin Frisure, men holder samtidig Øje med Jørgen i Spejlet. Saa henter hun sin Cither fra Flygelet, saa spiller og synger hun ganske dæmpet, mens hun af og til skæver til Jørgen).

Lenerl (synger)

Herz, mein Herz, sei nicht beklommen
Und ertrage dein Geschick.
Neuer Frühling gibt zurück
Was (ser et Sekund paa Jørgen) - -
der Winter dir genommen.

Kender du den, Jørgen?

Jørgen

Nej.

Lenerl

Den er af Heine - med Musik af Leni Rosner. (ler)
Jeg er ogsaa lidt Komponist.

Jørgen (distræt)

Er du?

Lenerl

En Gang imellem, jo! Denne her har jeg gjort til Papa; han holder meget af den Vers; Hobets Vers, siger han; - - man skal hobe, Jørgen, lige til man faar Vissehed.

Jørgen

Jo, men naar man nu har "Vissehed".

Lenerl

Den har man ikke, før man faar den; men jeg ved det godt, det er svært - at hobe; den Aften, jeg rejste fra Wien, Mama og Papa og Drengene stod paa Banegaarden; deres Øjne - - du skulde have set dem, Jørgen; de Mennesker - - jeg elsker dem, du forstaar.

Jørgen (stille)

Ja, Lenerl, det forstaar jeg.

Lenerl (nikker)

Jeg ved det godt, Jørgen!-Da Toget kørte, - jeg vilde kaste mig ud; jeg troede ikke, jeg fik set dem mere; de dør ~~sa~~ mange - af Sulten. Jeg laa i Jernbanen og prøvede at synge den Hobets Vers (ryster paa Hovedet)- - den hjalp mig ikke; ~~sa~~ jeg bad Gud om at dø; - - - men alligevel - jeg kom herop - og blev rask; jeg faar igen mine kære at se; - - jo, man skal hobe, man skal Jørgen! - - Er jeg meget næsevis?

Jørgen

Næ, hvorfor?

Lenerl

Fordi jeg blander mig i din Bedrøvelse.

Jørgen

Vist ej.

Lenerl

Du er en hel Voksen - og jeg bare en halv; men alligevel - jeg kan ikke holde Bøtten.

Jørgen

Sig du bare, hvad du vil.

Lenerl

Den Dag jeg kom, Du fik mig til at le - du frelste mig.

Jørgen

Aa - -

Lenerl

Hele den første Tid - jeg gik ligesom pø en Balance-Snor, du forstaar.

Jørgen (nikker)

Lenerl

Og hver Gang jeg skulde - - skvatte ned, du holdt pø mig med din Humør; bare jeg nu kunde hjælpe dig!

Jørgen

Det værste er saamænd ikke at opgive Haabet.

Lenerl (ivrig)

Hvad er da det værste?

Jørgen

At slaas med Løgn! Føj for den Lede!

Lenerl (ser bestemt paa Jørgen, siger

saa)

Naa, soledes? - - - - Ja vel! Jo, det er meget slemt.

(Pavse)

Lenerl

Løgn og Løgn er nu to Ting, Jørgen.

Jørgen

Hvordan?

Lenerl

Jo, hvide Løgne og sorte Løgne.

Jørgen (trækker paa Skuldren)

Lenerl

Jo, Man mo gerne bruge en hvid til at fange en sort.
(underfundig) Maa jeg give dig en Eksempel?

Jørgen

Ja?

Lenerl

Og du bliver ikke vred? Jeg mo sige hvad jeg vil?

Jørgen

Alt -

Lenerl

Gut, gut! Siehst du, Jørgen, nu kører I tre bort om
lidt, ikke sandt? - - - Jo! Jeg sidder her, saa kommer der mo-
ske - jeg siger moske - en Mand ind ad Døren der.

Jørgen

En Mand?

Lenerl

Jo, men han har Pudder i Kinderne og dufter som en
Kvinde; - isch (rynker paa Næsen) du forstaar, hvem jeg mener?

Jørgen

Jo, vel.

Lenerl (langsom)

Gut, gut! Hvis jeg nu vil vide, om nogen her venter den Mand, so jeg bruger en hvid Løgn. Jeg siger: "Edith er i Middagsselskab" - "Det forstaar jeg ikke", siger han. "For hun venter, at jeg skal komme" - - so jeg har fanget en sort Løgn med en hvid; - - ja, for det er jo den Løgn, du slaas med, ikke, Jørgen.

Jørgen

Jo, Lenerl. Hvor kan du for Resten vide det?

Lenerl

O, jeg bruger mine Øjne godt. Før ved Stranden - Edith spaserede med Franskmanden - du stod oppe i det Værelse - meget bedrøvet, fordi du ikke kan faa Vissehed; men den vil jeg skaffe dig.

Jørgen

Vil du?

Lenerl (nikker ivrig)

Hjemme - jeg har en Vase (viser med Haanden) so en, du forstaar - en gammel en fra - fra - Urgrossmutter.

Jørgen

Oldemor -

Lenerl

Oldemor rigtig. En Gang har Mama sagt - meget alvorligt: "Den Vase mo aldrig go itu, Lenerl - aldrig!" Siden jeg var angst - altid - for Vasen; jeg turde ikke røre paa den,

ikke se på den, - jeg turde knap gå på min Gulv; til sidst jeg
hadede Vasen. So en Dag jeg sagde til mig selv: "Nu jeg slaar
den i Gulven - haardt; gaar den itu, so jeg behøver ikke være
angst mere. Men holder den, so jeg kan blive glad for den igen"
- - den holdt! Nu skulde du ogsaa prøve, Jørgen! (lader, som
hun slaar sin Cither i Gulvet) Det skulde du! - - So vil du og-
saa befri Edith for den Mand; jeg hader ham - ja ikke, fordi han
holder med de franske - slet ikke; for mig må han være en Fransk-
mand eller en Haleneger, hvis han bare er et Menneske.

Jørgen

Du er en sød Pige.

Lenerl (ivrig)

Nej, sgu er jeg ikke sød; Papa har lært mig at tænke
so; alt godt kommer fra Papa, du forstaar?

Jørgen

Jo, men hvorfor er Dupont da ikke noget Menneske?

Lenerl

Nej, en Svin! Han vil kysse mig - ptøj - og røre ved
mig - du forstaar?

Jørgen

Jo Tak.

Lenerl (med Vægt)

- Skal jeg so fange den sorte Løgn, Jørgen?

Jørgen (betænker sig et Øjeblik, siger

saa)

Ja, Tak.

Lenerl

Gut! - - - Sig mig, - Tror du ikke, det var ved Stranden, Edith blev saa syg?

Jørgen

Jo, det var det.

Lenerl

Jeg kan tænke det, ja. - - Jo, det gaar nok! Edith vil tro, jeg gør det for min egen Skyld; men det mo hun gerne.

Jørgen

For din egen Skyld?

Lenerl (med et Par Tyveøjne paa ham)

Jo - for - hun - er - jaloux!

Jørgen

Jaloux?

Lenerl (nikker koket og peger paa sig selv)

Meget jaloux! Og derfor jeg rolig siger "Prøv"!

(lader som hun slaar Cithren i Gulvet) - Den holder! Tro paa mig! (klimprer, ^{an der schinen blaum Donau} idet hun munter og koket kigger hen til Jørgen)

Edith (fra Baggrunden)

Aa, Lenerl -

Lenerl

Jo?

Edith

Sig, at Vognen er der.

Lenerl (lægger Cithren paa Bordet)

Jo. (op ad Trappen, et Par Repliker efter ser man hen-

de komme ned og hen mod Køkkenet)

Edith

Man kan snart ikke spytte for den Unge.

Jørgen

Aa, her er da Plads nok.

Edith

Ja, du er jo lige saa skør med hende som de andre.

Jørgen (tager sit Overtøj paa)

- - - Du er altsaa klar over, at jeg straks rejser,
hvis du har stukket mig en Plade.

Edith

Ja, værsgod! Rejs væk! God Fornøjelse!

(Op ad Trappen. Hugo, Grete og Lenerl fra venstre med Forældre-
nes Overtøj. Saa Lassen og Fruen fra Trappen)

Lassen

Lenerl, mit Slips! (mens hun binder det) Husk nu de
Skodder, Grete!

Grete

Jah.

Lenerl

Nu er du fin, Onkel.

Lassen

Tak, min Tøs. (Overtøj paa og skriver et Øjeblik paa
en Stump Papir ved Bordet)

Fru Lassen (nu i Overtøj)

Og saa hilser du Fru Tarm, Grete.

Grete

Ja.

Lassen

Her er vores Telefonnummer, hvis der skulde ske noget.

(sætter Papiret ved Telefonen)

Grete

Aa, hvad skulde der ske?

Lassen

Indbrud, Røveri, Overfald, Ildsvaade, Sygdom - der er sgu nok.

Fru Lassen

Saa, kom nu, Viggo. Farvel søde Børn.

Hugo

Maa vi faa Piskeæg?

Fru Lassen

Ja, værsgod.

Jørgen

Farvel, Lenerl.

Lenerl (giver ham alvorlig Haanden)

Farvel, Jørgen.

(Alle ud i Baggrunden, Bilen høres køre bort; Børnene og Grete ind igen)

Hugo

Maa vi gaa med ned?

Grete (med en under hver Arm)

Ja værsgod.

Lenerl

Tak, jeg bliver her.

Hugo

Hvorfor?

Lenerl (underfundigt)

For at vente paa Tyve og Røvere.

Grete

Saa maa du nok vente længe.

Lenerl

Det ved man ikke.

Grete

Aa, kom nu bare.

Lenerl

Jo, men - - - - - jeg skal lige skrive uden po mit

Brev.

Hugo

Saa bliver jeg ogsaa.

Grete

Men I maa ikke gaa bort. Fru Tarm kommer.

Lenerl

Uf, kommer hun? Hun er ekel.

Grete

Hvorfor?

Lenerl

Jo, det ved jeg nok.

Grete

Bryd dig ikke om det; jeg skal nok være her.

(ud)

Hugo

Hvorfor kan du ikke lide Tarmen?

Lenerl

Det siger jeg ikke.

Hugo

Aa, hvorfor?

Lenerl

Det er ikke alting, du kan faa at vide.

(sætter sig til at skrive uden paa sin Konvolut. Hugo læner sig paa hendes Skulder)

Lenerl

Ih, hvor er du let!

Hugo (flytter sig)

Om Forladelse.

Lenerl

O, jeg ber. - - - - Se, so. (trykker Konvolutten af og læser saa straalende af Glæde) Herrn Schriftsteller Leo Rosner. 36 Florianigasse, Wien. (synger jublende) Zu ma einzigen, goldenen Wien!

Hugo

Glæder du dig saadan, til du skal hjem?

Lenerl

Jo, og til Vinter jeg glæder mig sodanne til jeg skal herop igen.

Hugo

Vist ikke saa meget som nu.

Lenerl (ler)

Nej, for so er jeg ikke so mæt, og so kan man ikke glæde sig so meget. (lægger sit Brev i Konvolutten og gemmer det demonstrativt i Skrivemappen; tager saa Cithren fra Bordet, hænger den om Halsen og klimprer lidt af Hovedmotivet af An der schönen blauen Donau)

Hugo

Vil du ikke læse det for mig?

Lenerl

Sagde du noget?

Hugo

Tag og læs dit Brev!

Lenerl

Nej, ikke denne Gang. (klimprer)

Hugo

Hvorfor ikke?

Lenerl

Der staar noget, du ikke mo se.

Hugo

Det kan du jo springe over.

Lenerl (lader modvillig)

Du er en Plageaand. (læser) Liebe Eltern.

Hugo

Aa nej, paa dansk.

Lenerl

Det betyder: Kære Forældre.

Hugo

Jo, men det andet forstaar jeg ikke.

Lenerl

Du er en Fjols.

Hugo

Et Fjols, Lenerl.

Lenerl (ler)

Et sødt Fjols, ja. (læser) Kære Forældre. Dette bliver
altsaa mit sidste Brev; snart vi skal ses igen; nu jeg tænker
derpo, jeg føler Hjertet banke ud i Fingrene, so jeg ikke kan
holde Pennen. Onkel -

Hugo

Jamen Lenerl, Hjertet sidder da ikke i Fingrene.

Lenerl

Naa, ikke det! Jo, min Dreng, det kan sidde i Fin-
grene, i Halsen, i Maven, i Buksen - alle Steder! Nu maa du ik-
ke afbryde. (læser) Onkel og Tante har sagt, jeg skal have No-
le store Pakker med hjem; hvad der er i dem, behøver jeg nok
ikke at sige jer; men det bedste bringer jeg i mit Hjerte; min
gode Humør, som jeg skal dele med jer. Papi, naar du ser mig
sund og stærk, kan du tro paa Livet igen og skrive i dine Bøger,
at andre ogsaa skal tro paa det.

Hugo og jeg - - - - (stopper) naa - bum - bummelum -
bum - bum - bummelum - bum - bum! - **J**eg har nu flere Gange været
inde i København; det er en meget smok By med fine, rene Huse;
og i hvert Hus bor der ~~en~~ Hansen. Men Tivoli er det bedste;
kunde jeg bare tage den med til Wien; men det mo jeg ikke for

Hugo. Wiedersehen! Naar jeg ser jer igen, - dann drücke ich Euch halb kaput! Viele Grösse und Küsse. Lenerl.

Hugo

Tak.

Lenerl

O, jeg ber. (er ved at lukke Brevet)

Hugo (hrtigt)

Hvad var det, du sprang over?

Lenerl

Det hørte du jo! bum - bummelum - bum - bum.

Hugo

Nej, sig mig det rigtigt.

Lenerl (lader utaalmodig)

Du giver da aldrig Fred. (læser) Hugo og jeg er altid sammen; han er ikke so bedrøvet mere; men jeg tror, der er noget ondt, som piner ham; hvis han vilde sige det til mig, skulde jeg nok hjælpe ham. (lidt efter) Hvad er det, der gør ondt, Hugo? --- Er det, fordi du er syg? - - Maaske jeg kan hjælpe dig.

Hugo (med Taarer i Øjnene)

Det er der ingen, der kan.

Lenerl

Vi kan da tale om det.

Hugo

Det er saa svært -

Lenerl

Nu jeg spiller for mig selv, og so du kommer om lidt og siger det. So! (klimprer løs)

Hugo (spadserer lidt rundt, siger saa)

Hvorfor tror du, jeg fik den ^{Sygdom?} ~~Bennelammelse?~~

Lenerl

Ja, det er jo ikke sodan -

Hugo

Der kan du se; du kan ikke.

Lenerl

Hov, hov! Giv nu Tid! Hvorfor tror du det selv?

Hugo

Fordi - - fordi jeg havde fortjent den.

Lenerl

O, nej, nej! Hvor falder du dog paa det?

Hugo

Jo, de voksne siger jo - - i Skolen - og dem alle-sammen, at Vorherre - han bestemmer alting - alting; der fal-der ikke saa meget som en Spurv til Jorden, uden at det er hans Vilje.

Lenerl

Ja?

Hugo

Jamen, saa er det jo ogsaa hans Vilje - det med Benet; og saa maa jeg altsaa have gjort noget galt; hvorfor skulde han ellers straffe mig saadan?

Lenerl

Hvad skulde det dog være?

Hugo

Jeg ved det godt.

Lenerl

Hvad er det da?

Hugo (ryster paa Hovedet)

Lenerl

Jo, det maa du sige.

Hugo (meget bevøget)

Jo, lige før jeg blev syg, saa - (stopper)

Lenerl

Hvad saa, Hugo? Sig du det blot til Lenerl -

Hugo

Jo, - jeg tog en Krone i Fars Lomme og købte ^{Cigaretter} ~~Chokolade~~
~~lade~~ for den.

Lenerl

Og derfor skulde den gode Gud -

Hugo (afbryder)

Ja, han ser jo alting, og saa er han blevet vred;
og det var jo ogsaa forfærdeligt; jeg er saa ulykkelig - altid -
altid - (græder)

Lenerl

Hugo! - - Hugo! - - Se po mig, - og hør nu, hvad jeg si-
ger dig! En Gang jeg har stjaalet et Silkebaand fra Mama - et
meget dyrt et; jeg solgte det i Skolen.

Hugo

Gjorde du?

Lenerl

Ja, og meget værre - hør nu! Mami gik længe og søg-
te det, men jeg sagde ingenting; det var vel gement!

Hugo

Ja, det var det.

Lenerl

Jo, men har jeg faaet daarligt Ben?

Hugo

Næ.

Lenerl

Mange Voksne snyder for Tusinder af Kroner (hemmelighedsfuldt) og med meget meget andet; faar de daarligt Ben?

Hugo

Næ.

Lenerl

Nej, saa skulde mange go rundt po daarligt Ben, kan du stole po. Nej, Hugo, du tager fejl.

Hugo

Jamen, hvad har Gud da ment?

Lenerl (stærkt)

Ved du, hvad Papa altid siger?

Hugo

Nej?

Lenerl

Han siger: "Der er ingen, som bliver so misforstaaet som den gode Gud"! og det er rigtigt! Gud er slet ikke en vred, streng Mand, som bare vil straffe; han er alt det gode og smukke i Verden - og inde i os selv; og ved du, hvad jeg tror (næsten hviskende) jeg tror nu ikke, han kan bestemme alt, for so saa Verden ikke sodan ud.

Hugo

Maaske.

Lenerl

Derfor skal vi være gode, for saa - han bliver stærkere, du forstaar?

Hugo

Jamen, hvis det nu er Gud, der har givet mig det syge Ben?

Lenerl

So kan jeg godt tænke mig hans Mening.

Hugo

Naa?

Lenerl

Naar jeg var mest bedrøvet her, jeg tænkte altid: "Men hvor har du det godt mod Hugo!" Du har hjulpet mig so godt med dit syge Ben!

Hugo

Er det sandt?

Lenerl

Ja, det kan du stole po; og nu jeg skal rejse, nu jeg siger Tak, Hugo, for alting.

Hugo (lægger Armene om hendes Hals og gemmer Hovedet ind til hende)

Lenerl

Tænk aldrig mere paa den dumme Krone; lover du mig det? - - Og bliver du bedrøvet, sig blot til dig selv: "Jeg hjælper andre", og Papa siger altid: "Hjælpe er det største".

Men du skal aldrig være bedrøvet. Husker du Hobets Vers?

Hugo (nikker)

"Hjerte, mit Hjerte, vær ikke ked af det; og bær din Skæbne. Et nyt Foraar giver tilbage, hvad Vinteren har taget fra dig".

Lenerl (nikker og synger saa til Ci-
thren langsomt med Øjnene ind i Hugos)

Und wie viel ist dir geblieben!
Und wie schön ist noch die Welt!
Und, mein Herz, was dir gefällt,
Alles, alles darfst du lieben!

- - Du forstaar?

Hugo

Ikke helt.

Lenerl

Og hvor meget er der ikke blevet tilbage, og hvor smuk er Verden ikke! Og, mit Hjerte, alt hvad du synes godt om, alting, alting mo du elske. - - - Det mo du, Hugo; og det skal du; det er saa dejligt at leve; ogsaa for dig; allesammen i Verden har noget svært; men har du bare en god Samvittighed, so du skal være glad. Lover du mig det?

Hugo

Ja Lenerl; jeg kan godt mærke, at det allerede har lettet.

Lenerl

Gut, gut. (skriver et Par Linjer til i Brevet)

Hugo

Hvad skrev du?

Lenerl

Post scriptum. Hugo er helt glad nu; det var bare noget dumt, de voksne havde bildt ham ind; her i Danmark er det heller ikke altid jer gamle, som er de klogeste. (lukker Brevet)
So fik de den!

Hugo (ler hjerteligt)

Lenerl

Gut, gut, gut! So skal du altid le!

Hugo

Kom Lenerl, vi skal ned og have Piskeæg.

Lenerl

Go bare, saa kommer jeg.

Hugo

Nø, nu.

Lenerl

Jeg trænger til lidt Ensomhed! Wiedersehen! Det betyder: paa Gensyn! Du pisker Æggene, so jeg kommer og spiser dem.

Hugo

Om 5 Minutter?

Lenerl

Jo.

Hugo (ud)

Lenerl (spiller og fløjter en lille

Tid alene)

Dupont (fra Baggrunden)

God Aften!

Lenerl

God Aften!

Dupont (nervøs, søger at beherske sig)

Naa, her sidder du.

Lenerl (vender sig fra ham)

Jo, her sidder jeg.

Dupont

Helt alene -

Lenerl

Jo, helt alene. (spiller, som om han ikke var der)

Hvad vil De? (vender sig og overrasker ham i at se op mod Trappen)

Dupont

Hvad - - snakke lidt med dig!

Lenerl

Jo, vist. Det er vel derfor, De er kommen.

Dupont

Ja, hvorfor ellers?

Lenerl

For at tale med Edith for Eksempel.

Dupont

Edith er jo i Selskab.

Lenerl

- - - O, det er sandt, ja; det glæmte jeg helt;
det er længe siden, de kørte.

Dupont (usikker)

Saa?

Lenerl

Ja, Onkel og Tante og Jørgen og Edith. Farvel.

Dupont

Hvad behager?

Lenerl

De skal go Deres Vej.

Dupont

Hvad skal jeg?

Lenerl

Onkel har forbudt Dem at komme her. Hvad vil De?

Dupont

Jeg hørte - - - ude fra Vejen, at du spillede, saa fik jeg Lyst til at snakke med dig.

Lenerl

Jo vist, jo! De kan jo ikke fordrage mig.

Dupont

Hvorfor skulde jeg ikke -

Lenerl

Fordi jeg er sodan en Forbryder at tale tysk.

Dupont (nærmere)

Aa, Snak; jeg synes skam, du er en sød lille Pige.

Lenerl (rejser sig)

Nu mo De go.

Dupont (nærmere)

Sikke noget Vrøvl; jeg har længe villet snakke med

dig - under fire Øjne; jeg kommer nok snart til Wien; saa træf-
fes vi nok igen; du skal nok komme til at synes om mig -

Lenerl

Go Deres Vej, siger jeg!

Dupont

Herregud, vær nu lidt sød; det er jo for Ediths Skyld,
jeg ikke maa komme her; men naar hun ikke er hjemme -

Lenerl

Hvorfra ved De det?

Dupont

Fra hende selv naturligvis.

Lenerl

Jamen nede ved Stranden fortalte hun Dem jo, at hun
ikke tog med, fordi hun var syg.

Dupont (overrumplet)

Hvad?

Lenerl

Det ved jeg, hun gjorde.

Dupont

Ja, det gjorde hun ogsaa.

Lenerl

Hvor kan De saa vide, at hun alligevel er kørt?

Dupont

Det - det har hun telefoneret til mig.

Lenerl

Har hun det?

Dupont

Ja vel har hun saa.

Lenerl

Nu skal jeg sige Dem noget! Edith sidder oppe paa sit
Værelse.

Dupont

Hvorfor Pokker siger du saa?

Lenerl

For at fange Dem.

Dupont

Jamen det slap du skidt fra, min Ven; for jeg sagde
jo straks, at hun ikke var hjemme.

Lenerl

For at jeg skulde tro, De ikke kom for hendes Skyld,
jo Tak, det forstod jeg nok; jeg so godt. Deres lange Øjne op
til Trappen!

Dupont

Satans Tøs!

Lenerl

Satans Mand! Go! De gør bare Ulykke her!

Dupont

Ulykke?

Lenerl

Jo, De har faaet Edith til at blive hjemme; hun har
aftalt at møde Dem; vil De nægte det?

Dupont

Det har hun vel ogsaa Lov til!

Edith (ind fra Trappen)

Hvordan er det, I raaber op?

Dupont

Ja, du maa undskylde, men Pigebarnet staar her og stikker mig den sorteste Løgn.

Lenerl

Nej, den var hvid.

Edith

Naa, det gør hun!

Lenerl (rolig)

Jo, jeg skal sige dig, Edith, han vilde bilde mig ind, at han kom for min Skyld.

Edith

Saa?

Lenerl

Jo, han har længe gjort mig Kur, du forstaar; og nu han talte om at besøge mig i Wien, og saa jeg maatte jo vide, om det er hanses Alvor.

Edith

Naa, det maatte du.

Lenerl

Men jeg fik jo ud af ham, at det var for din Skyld, og derfor synes jeg ogsaa, han skal go igen.

Edith

Hvad siger du?

Lenerl

Jo, det er det bedste; sig det til ham.

Edith

Pas dig selv og gaa din Vej.

Lenerl (tager Brevet fra Bordet)

Jo.

Edith

Ned i Køkkenet! Hurtig!

Lenerl

Jeg skal hente et Frimærke; det mo jeg vel nok.

Mange Tak. (op ad Trappen)

Edith

Hvorfor kommer du her? Og ikke ved Stranden, *som jeg sagde?*

Dupont

Jeg har faaet Telegram; jeg maa afsted om lidt.

Edith

Er du nu ude efter Lenerl?

Dupont

Vaas! Saadan et Barn!

Edith

Jeg er led og ked af dette her. Jeg har haft en Bal-
lade -- havde det ikke været din sidste Aften -

Dupont

Saa var du taget med! Javel!

Edith

Far var rasende som aldrig før; jeg kan snart ikke
holde det ud her hjemme.

Dupont

Saa rejs med mig!

Edith

Med dig?

Dupont

Ja nu i Aften! Stik af, Edith! Jeg er saa fortviv-
let, som du ikke aner; du er den eneste, der kan redde mig;
gør det Edith!

Edith

Ja, hvem der kunde - væk fra det hele!

Dupont

Saa gør det, Edith!

Edith (lytter)

Hysss! Nu kommer hun; kom!

(ud i Baggrunden med Dupont. Lenerl ind fra Trappen op til Bag-
grunden og ser ud)

Lenerl (ulykkelig)

Ned til Lysthuset! Han kysser hende; jeg ved det;
(frem og tilbage) Hvad skal jeg dog gøre; han mo ikke - han mo
ikke - (standser som ramt af Lynet og ser paa Telefonen) Jørgen!
Han skal komme! straks! (til Telefonen - med Haanden paa Tragten)
O, Papa, hvis du skulde raade mig nu, du vilde sige jo! - - -
Es muss so sein! es muss! (ser Nummeret paa Sedlen og tager
Tragten) Orderup 938 - - Tak (Pavse, hvori hun tripper af Spæn-
ding, mens hun kigger ned mod Haven) Mo jeg tale et Øjeblik med
Hr. Vedel? - - Vedel, jo - Tak. (Pavse, hvor hendes Uro vokser)
Hallo! Det er Lenerl. Ja, det er mig - - Du skal komme straks,
Jørgen. - - Jo, det haster. - - - Straks? - - Gut, gut. Wieder-
sehen! (lægger Telefonen. Grete fra venstre med Fru Tarn, en

blodløs Dame med utvivlsom københavnsk Akcent. Hun bærer Kaaben)

Fru Tarm

Goddag, Helene.

Lenerl

Jeg hedder Lenerl. Goddag.

Hugo (ind med pisket Æg i et Glas)

Værsgod, Lenerl.

Lenerl (kigger mod Baggrunden)

Tak, jeg vil gerne vente.

Hugo

Aa, spis det nu, det er saa godt pisket.

Lenerl

Straks, Hugo. (Urolig op i Baggrunden og kigger ud;
af og til ud i Haven)

Fru Tarm (sukkersød)

Naah, den søde Dengse, som mener hende det saa godt.
(til Grete, mens Hugo gaar op til Lenerl) Men saadan bliver de
allesammen; jeg ser det jo, hvor jeg kommer, de er snart saa
forvante, de Unger, at de ikke gider røre Maden.

Grete

Ja, saadan er vores nu ikke.

Fru Tarm

De kan jo selv se - hun rører det ikke; Æg - i disse
Tider; vi andre maa da nøjes med Pulver; og som de bliver ud-
styrede i alle Ender og Kanter - med Silkestrømper og det fi-
neste Undertøj og Mæsser af Lommepege -

Grete

Ja, saa skøre er vi nu ikke her.

Fru Tarm

Aa, Silkestrømperne har hun da.

Grete

Gaar Deres Pigebørn ikke med Silkestrømper?

Fru Tarm

Jo, men ikke med min gode Vilje, kan De stole paa; men Ungerne gør jo bare, hvad de selv vil; det var lige det, jeg vilde fortælle med Oda - min ældste; jeg har jo nok mærket, der var noget Mug i Landskabet, og saa i Aftes kommer hun hjem fra Kontoret og giver sig til at skruptude; saa fik jeg ud af hende, at den var gal.

Grete

Naa, Tak.

Fru Tarm

Hun fik sig en ordentlig Omgang; men ikke Tale om, at hun angrer; det, der var sket, det maatte ske, for hun elskede ^{ham} og naar at to Sjæle fandt hinanden og blev til ét, det var Livets højeste Fryd og alt det der. Men saa tillod jeg mig rigtignok ogsaa at bemærke, at det havde været ræbt, om de foreløbig havde holdt sig til Sjælene.

Grete

Ja, unægtelig.

Fru Tarm

Men jeg siger ogsaa, det er Biografernes Skyld - ene og alene de infame Biografer; der sidder de op ad hinanden og

ser paa alt det Kærlighedssludder i bælgravende Mørke med Klaver til; det skal jo gaa galt.

Grete

Naa, i min Tid var der da ingen Biografer, men det behøvedes saamænd heller ikke.

Fru Tarm

Nå, selvfølgelig - vi er syndige Mennesker allesammen, det er vi jo; Kæresten er ellers flink nok, men arbejdsløs selvfølgelig; han henter og bringer Tøjet til mine Kunder og gaar mig lidt til Haandø i Køkkenet, men det er jo ikke noget at gifte sig paa.

Grete

Aa, nej -

Fru Tarm

Og giftes - det skal de nu; jeg skal ikke være usgte Bedstemoder. Men hvem kommer til at hænge paa'en, naar Tøsen ikke kan gaa paa Kontoret mere? Det bliver mig, bliver det. Tror Grete ikke, at Fruen har lidt Barnetøj liggende til den Tid?

Grete

Det kan jo godt være.

Fru Tarm

Og en Barnevogn maaske, hvad? Vuggen og noget Tøj har jeg allerede Løfte om.

Lenerl (utaalmodig ned i Forgrunden)

Mo jeg saa ikke prøve?

Fru Tarm

Jo, Gud bevares, jeg staar jo her og venter - (til

Grete) Sikken Tone, hvad! (Hjælper stram Lenerl Kaaben paa) Lad mig saa se! - - - Her, ja vel - og her - (Lenerl staar nervøs og vender sig mod Baggrunden)

Fru Tarm

Du maa virkelig staa stille, ellers kan jeg selvfølgelig ikke; - - - ja, det er jo et ordentligt Stykke, den er lagt ud, men naturligvis, naar man ligefrem bliver fedet op; - og Ærmerne - (føler paa Ærmerne)

Lenerl (vender sig igen)

Fru Tarm (tager hende haardt i Armen)

Nu staar du stille du.

Lenerl (river sin Arm løs)

Slip mig! Av - av.

Fru Tarm

Aa, lad vær og skab dig, hvad.

Grete

Saa, saa, lille Lenerl!

Lenerl

Hun kneb mig - rigtig med Neglene.

Fru Tarm

Aa, du ser ikke saa sart ud. (syner Kaaben paa Afstand)

Ja, Kaaben er saamænd pæn nok, men den sad jo rigtignok ganske anderledes før; Edith har jo en henrivende Figur.

Grete

Nu er den jo ogsaa syet om, saa har den vel tabt Faconen.

Fru Tarm

Sagde De tabt Faconen! Næ, det maa de meget undskyldte, den er akkurat lige saa fiks, som den altid har været; De skulde bare se, da Magda prøvede den før, det var et ganske andet Syn; næ, Kaaben skal saamænd ikke have Skylden; jeg maa jo ogsaa sige, det havde lige været noget for Magda.

Lenerl (har hørt til med flammende Øjne)

Mo jeg spørge, hvem er "Mægda"?

Fru Tarm

Min næstyngste, hvis du ikke har noget imod det.

Lenerl (flænger Kaaben af sig)

Værsgo! til Deres Mægda! (smækker den af al Kraft i Hovedet paa Fru Tarm)

Fru Tarm

Hvad siger du?

Lenerl

Jeg vil ikke eje og ha' den!

Grete

Jamen Lenerl dog!

Fru Tarm

Tror jeg ikke, hun har maset min Hat!

Lenerl

Det har De godt af! Det er so, hver Gang De kommer!
De piner mig, De honer mig -

Fru Tarm

Gør jeg?

Lenerl

Jo, De gør. De hader mig.

Fru Tarm

Ha! Nø, nu har jeg hørt den med; du tager ganske fejl, lille Ven; du er mig fuldkommen ligegyldig; men du forlanger vel ikke, at man ligefrem skal elske alle jer, som oversvømmer Landet som en hel Flok Grøshopper og tager os fattige Hjælpen ud af Haanden; hvad der bare her i Huset er gaaet min Nøse forbi, siden du er kommet, det er ikke Smaating; vi har ogsaa Nød og Elendighed her i Landet; den har I ikke fornøden at importere; vi kan levere den selv, kan vi - desværre kun.

Grete

Saa, saa Fru Tarm!

Fru Tarm

Det er hende selv, der er begyndt; saa maa hun ogsaa finde sig i at faa Svar paa Tiltale; selv om man er fattig, skal man vel ikke taale alting; det maa De nok tage og vide.

Lenerl

Er De so færdig?

Fru Tarm

Ja, det kan du stole paa; og nu gaar jeg, gør jeg.

Lenerl (med flammende Øjne)

Nø, De gør ikke! De skal ogsaa fo Svar paa Tiltale. Jeg begyndte ikke dette; det er ikke sandt.

Fru Tarm

Jo, det er det.

Hugo

Næ, det var Dem!

Grete

Saa, saa Hugo! Næ, det var saa sandelig Dem! De har drillet Lenerl lige fra det Øjeblik, De kom ind ad Døren.

Lenerl

Ja, det har De. De er en rigtig hjertelos. De siger, De er fattig; nu skal jeg sige Dem en Ting; her er mange her i Landet - meget mere fattige end Dem, som har taget sodanne Græssehopper som mig i deres Hjem og plejet dem; det ved jeg. Jeg er ikke dum; jeg forstaar, her er ogsaa Nød og Elendighed; men det er ^{mange} forskellige Ting - Nød og Elendighed; mo jeg spørge Dem, har De sultet?

Fru Tarm

Naa, saadan sultet -

Lenerl

Jeg spørger ikke om "sodanne sultet"; jeg spørger, om De har sultet - mange Dage i Træk - ikke sovet for Sulten - blevet syg af Sulten? Har De det?

Fru Tarm

Næh!

Lenerl

Har De grædt Dem til Sygdom, fordi De ikke kunde give Deres Børn Mad? Er Deres Arbejde ødelagt - som min Papas? Ingen Papir at fo - ingen Bøger trykkes; Møbler vi solgte - Billeder - Smykker - alt, hvad vi elskede - Huset tomt - og koldt - og ingen Hjælp, for alle manglede; bare go rundt - syge - fortviv-

lede - allesammen! Hobeløst - forstaar De! Bare vente paa Døden -
ikke andet! So der kom Brev efter mig! Mamis og Papis Glæde -
De skulde have set - so jeg da blev reddet; og so vi maaske
skulde svaret Nej Tak, for I har selv Nød! Vilde De have svaret
det?

Fru Tarm (meget spag)

Næ - bevares -

Lenerl

So De skal ikke kalde os for Græssehopper!

Fru Tarm

Man kunde jo ikke vide, det var saa galt.

Lenerl

Næ, De kunde ikke vide, fordi De er en ekel - misun-
delig - De er ingen Menneske, er De! Go Deres forbandede Vej!
Jeg aldrig vil se Dem mere! Go!

Jørgen (hurtig fra Baggrunden)

Hugo

Næ, Jørgen!

Lenerl

Jørgen!

Grete

Hr. Vedel? Er der sket noget?

Jørgen (behersker sig)

Slet ikke, Grete. Jeg skal blot tale med Lenerl et
øjeblik.

Grete

Jo, vel. Kom, Fru Tarm - Hugo!

Lenerl

Mo Hugo et øjeblik -

Grete

Jo - (ud med Fru Tarm)

Lenerl

Go ned i Lysthuset og bed Edith komme herop; so gaar du til Grete - den anden Vej - og bliver der.

Hugo

Jo - (ud i Baggrunden)

Jørgen

Han er dernede?

Lenerl

Jo Jørgen.

Jørgen

Kom han efter Aftale?

Lenerl

Jo.

Jørgen

Du ved det?

Lenerl

Jo, jeg ved det, Jørgen.

Jørgen

Godt. (frem og tilbage)

Lenerl

- - - Var det galt, at jeg telefonerede?

Jørgen

Tværtimod; - - - rent Bord - jo før, jo hellere.

(Tavshed, hvori hun følger ham med sine store bedrøvede Øjne)

Edith (fra Baggrunden)

Jørgen - er du her?

Jørgen

Det ser du jo.

Edith

Hvorfor -

Lenerl

Jeg telefonerede efter Jørgen.

Jørgen

Jeg havde bedt hende derom.

Edith

Naa, nu forstaar jeg - (Lenerl mod Baggrunden)

Edith

Næ, stop; du kan ikke rende din Vej - som en anden Bangebuks; værsgo, giv mig en Forklaring.

Lenerl

Jo, naar du har talt med Jørgen; han mo tilbage; jeg er ikke bange. (ud i Baggrunden)

Edith

Naa, saa du nedværdiger dig altsaa til at udspionere -

Saa, saa! Skab dig nu ikke, Jørgen (ude af sig selv) (fuldkommen rolig)
~~Na, hold nu op - at en det nok med din Fræk~~
~~man ogsaa finde sig i at blive baget paa forsk Suring. Og saa kan du godt~~
~~ned; kom ikke her og spil fornærmet - jeg udspionerer dig, ja~~
~~gaa ned igen - (her) til din lille Balsjerik.~~
~~Forbrydere naa man fange~~

Edith

Jørgen -

Jørgen.

Jeg skal saamænd ikke forstyrre jer, jeg synes bare, du skulde have betroet mig det.

Edith.

Hvilket?

Jørgen. - (ler)

Din lille, søde Hemmelighed. Naar holder I Bryllup?

Edith.

Jørgen dog!

Jørgen.

Ja, uden Præst og Degn - selvfølgelig! Man er vel nok moderne! Ja, min Velsignelse har I, men den kommer vel for sent?

Edith.

Du tror da ikke -

Jørgen.

Jo, selvfølgelig!

Edith.

Det er ikke sandt!

Jørgen.

Hold nu op, hvad! - Helt Idiot er jeg dog ikke, selv om jeg er gaaet godt i Vandet. Men jeg kunde da daarlige tro, at du kunde narre mig saa frækt.

Edith.

Jørgen -

Jørgen.

En rigtig skidt Tøs, - det er, hvad du er!

114a

Jørgen

At du giver Panden i mig, det vidste jeg, men at du

Edith. (grædende)

Jørgen dog.

Edith

Jørgen

Spar dine Taarer, de rører mig ikke et Haar

Edith.

Du går mig blodig Nød.

Jørgen.

Nu er det nok med din Erøkkhed! Vi to er
færdige. Det er ikke min Skyld, du ligger i
Sølen, og nu skal du Enden pine mig ogsaa
for Lov til at blive liggende.

Edith.

Jørgen!

Jørgen

Forstøttet og forpintet - det vidste jeg, du var.

Edith

Jeg beder dig gøre mig

Jørgen

Den Fornøjelse kunde du ikke nægte mig - at sparke

til min Karighed, saa det hele rindte sammen - - - Er det

mere, du vil? Har du ikke læst nok?

Edith

~~Nu skal du -~~

Jørgen

~~Du skulde se ind i mig nu - du vilde fryde dig -~~

Lenerl (hurtig fra Baggrunden)

Onkel og Tante kommer nede i Haven.

Jørgen

Saa - hvad nu?

Lenerl

Lad bare mig; go op til dig selv, Edith. Hører du -

Edith (grædende op ad Trappen)

Lenerl

Hvad har du sagt, Jørgen?

Jørgen

Hvad der skulde siges.

Lenerl

Bare jeg ikke havde hentet dig; Jeg er saa ulykkelig -

Jørgen

Vist ikke, Lenerl; Jeg er dig kun taknemmelig; nu ligger det der - i Smadder; men vi giver os ikke til at samle Stumperne op; er du med?

Lenerl

Jo.

Jørgen

Nu taler vi to ikke mere om dette; har du forstaaet mig?

Lenerl

Jo, Jørgen.

Lassen (ind med Fruen. Nerviøs og alvorlig)

Hvad er der sket?

Fru Lassen

Vi hørte, der var ringet; vi blev saa angst.

Lassen

Var det dig?

Lenerl

Ja, I maa undskylde, hvis jeg har forskrækket jer, men Edith blev syg.

Lassen

Edith?

Fru Lassen

Hvornaar? Hvordan? - - - Jeg maa hellere straks -

Lenerl

Go ikke derop; jeg ber dig, Tante.

Fru Lassen

Jamen, hvad er det da?

Jørgen

Der er ikke noget at være bange for, Fru Fanny.

Lenerl

Nej, Edith skal bare have Ro.

Fru Lassen

Hvor er Grete?

Lenerl

Hun ved slet ingen Ting.

Lassen

Som sædvanlig!

Lenerl

Grete kunde slet ikke vide noget, Onkel.

Lassen

Det er vel bare et af Ediths sædvanlige Numre.
Her skal man gøres bange, fordi den Tøs er hysterisk.

Lenerl (stærkt)

Du tager fejl, Onkel! Hun er ikke hysterisk, bedrøvet
er hun - ulykkelig - syg.

Lassen

Naah -

Lenerl

I sin Sjæl, jo! Og det er din egen Skyld.

Lassen

Min Skyld?

Lenerl

Jo, du altid bare skænder og er styg; du aldrig ta-
ler med hende - hjælper hende.

Lassen

Hjælper hende? Med hvad, maa jeg spørge?

Lenerl

Med at finde ud af Livet, jo; for det er meget svært;
det er ikke nok at give sodan en Pige Mad og Klæder og Fornøj-
else - og bare skælde ud -

Lassen

Hvadbehager?

Lenerl

Nu jeg er meget næsevis; jeg ved det godt; men jeg har nu Ret. Papa siger, det er meget svært for unge nu; alting gaaet i Stykker; og hvad skal de saa tro paa? Derfor de gamle mo hjælpe os; jeg ved det godt fra mig selv -

Lassen

Aah, der er vist Forskel -

Lenerl

Forskel?

Lassen

Paa Ediths Karakter og paa din -

Lenerl

Nej, ikke nogen Forskel! Du kender slet ikke mig, nej; - er man Gæst, ikke sandt, man gør sig Umage, man opfører sig smukt, man er altid artig; du skulde blot se mig hjemme, - jo, mange Tak, du sendte mig snart ~~en Brev~~ - i Presind.

Lassen

Tror du?

Lenerl (med Graaden i Halsen)

Du ler, ja! men det er Alvor! Du har stor stor Fejl mod Edith, nu hun er bedrøvet - det er Synd for hende, store Synd -

Fru Lassen (tager hende ind til sig)

Hun bliver nok glad igen skal du se.

Lenerl

Nej, hun gør ikke (taler med Styrke gennem sin Graad) efter Mami og Papi - Jeg elsker mest dig og Onkel -

Fru Lassen

Gør du, min Pige?

Lenerl

Men jeg ikke forstaar jer; jeg kan ikke forstaa jer -

Fru Lassen

Hvad forstaar du ikke, Lenerl? Sig det kun -

Lassen

Ja, kom med det -

Lenerl

Jeg forstaar ikke - - I lever i en Paradis - - I har alting - alt, hvad man kan ønske sig - om Mami og Papi havde det so - blot i en Maaned - o, du gode Gud! - - I er altid mæt - - ikke syge - - kan arbejde - - naar jeg tænker po hjemme, jeg tror, dette bare er Æventyr - men I er aldrig glade - aldrig! I skælder po hinanden; om I har nogle smo, smo Sorger - straks I laver dem til store, store; jeg tror godt, I holder af hinanden, men I viser det ikke mod hinanden; I gemmer po det. Alt det onde, jeg har set - jeg ønsker det ikke for jer - nej, det vilde være Synd; men om I havde prøvet det, I vilde være bange for at være sodan; I vilde sige mange Gange Tak for alting, I har; jeg ved det - ganske sikkert! - - Er I meget vrede nu?

Fru Lassen (stille)

Nej, Lenerl -

Lassen (dæmpet)

Nå, for du har saamænd Ret, min Ven.

Lenerl

Ja, jeg har Ret; men alligevel er jeg nøsevis.

Fru Lassen

Du er blot oprigtig, Lenerl; og det har man altid
Lov til.

Lenerl

Tak, Tante. Mo jeg ikke nu go op i Seng? Jeg er saa
pludselig træt.

Fru Lassen

Jo, gør det min Ven. God Nat og sov godt.

Lenerl

Tak. God Nat. Edith skal bare have Ro - for sig selv.

Fru Lassen

Det skal hun ogsaa faa.

Lenerl

God Nat, Onkel.

Lassen

God Nat, Lenerl.

Lenerl (hen til Jørgen og tager ham
tavs i Haanden)

Jørgen

- Tak -

(Lenerl ryster bedrøvet paa Hovedet, staar lidt med ham i Haanden;
saa gaar hun stille op ad Trappen. De andre sidder en Tid tavse)

Lassen (for sig selv)

Ja, saagu har hun Ret - fuldkommen Ret.

Fru Lassen (ser paa Jørgens bedrøvede
Ansigt)

Hvad er her sket, Vedel?

Jørgen

Senere, Fru Fanny - senere; vi maa derhen igen.

Lassen

Ja, det maa vi vel. Kom - (de gaar alle tre tavse ud i Baggrunden. Lidt efter stikker Hugo Hovedet ind fra venstre, gaar saa op og ser efter dem)

Hugo

Hvad er det her? (faar Øje paa Glasset med de piskede Æg paa Reolen, tager det og ser ned i det)

Hugo (meget forbavset)

Nøh! Hun har slet ikke - - - Jamen, Lenerl -
(hurtigt ud og op ad Trappen:) Lenerl, din Piskeæg - Lenerl.

T æ p p e .

3dje Akt.

2 Dage senere. Aften. Gardinerne er trukket for og Lamperne tændte. Lassen sidder med Kaffe, Cigar og Avis ved Kaminen. Lenerl for sig selv og klimprer dæmpet paa sin Cither. I Baggrunden staar en ny Kuffert.

Lassen

Ak ja, ak ja, ak ja - - det er en underlig Verden, vi lever i.

Lenerl

Og nogle underlige Mennesker i den Verden.

Lassen

Tja, saagu! - - Hvem skal nu spille for os, Lenerl?

Lenerl

Det mo Jørgen.

Lassen

Det er han vist ikke i Humør til.

Lenerl

Den faar han nok igen.

Lassen

Tja - det maa man jo haabe.

Lenerl

Jamen ikke med den traurige Stemme, Onkel; so hjælper det ikke. Man mo hobe!

Lassen

Ja, Du er saa ung, min Pige!

Lenerl

Ung - naah - Papa kalder mig da altid en gammel
Ugle.

Lassen

Aa, ja for Resten -

Lenerl

Naa, det synes du ogsaa; tak for den.

Lassen

Uglen er jo Visdommens Fugl.

Lenerl

Mange Tak! Du er meget sød.

Lassen (peger paa sin Pande)

Ja, den der har du saagu i Orden.

Lenerl

Jeg vilde da meget hellere være et lille Fjols.

Lassen

Saa?

Lenerl

Jo - du forstaar - ikke tænke paa nogen Ting -
bare altid god Humør - som en Lærke oppe i Luften - være glad
for Solen - fløjte og synge -

Lassen

Jamen, det gør du da ogsaa.

Lenerl

Ja, nu her; Jeg har lært det her igen (hen til ham)
Onkel, naar vi staar ved Jernbanen, det er saa svært at faa
noget sagt, du forstaar; Jeg vil hellere nu - -

Lassen

Hvad vil du, Lenerl?

Lenerl

Ja, jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det godt nok. Man siger Tak for en Knappenol og Tak for Mad og Tak for i Dag - hvad skal man so sige for so meget, som du har givet mig?

Lassen

Slet ingen Ting.

Lenerl

Jo, jeg vil sige - mange mange tusind Gange Tak. Det er alle de Takker, jeg ejer og har. Forstaar du so, hvad jeg mener, Onkel?

Lassen

Ja, min søde Pige, jeg forstaar det.

Lenerl

Gut, gut.

Fru Lassen (fra Trappen ind og sætter sig ved Lassen)

Lassen

Har du været oppe hos Edith?

Fru Lassen

Ja, et Øjeblik; hun er stadig ikke til at faa et Ord ud af.

Lassen

Det ligner hende saamænd ikke - at mure sig inde i 2 Døgn.

Lenerl

Hun er vist ogsaa meget forandret nu, kan du tro.

Lassen

Ja gid det var saa vel. (ser paa sit Ur) Hør en Ting, Lenerl.

Lenerl

Jo.

Lassen

Sig mig en Gang, hvis du nu har - ja, hvad skal vi sige - en Pose brændte Mandler for Eksempel, og jeg ingen har, vilde du saa ikke give mig nogle af dine?

Lenerl

Dem alle. For jeg ikke kan lide brændte Mandler.

Lassen

Naa; men hvis det nu var Chokolader.

Lenerl

So ogsaa dem allesammen, for du har givet mig so mange.

Lassen

Jamen, hvis det nu var Hugo - vilde du saa ikke give ham nogle med?

Lenerl

Jo, det vilde jeg.

Lassen

Godt. Du kan jo nok regne ud, at jeg ikke er nogen helt fattig Mand, Lenerl.

Lenerl

Jo.

Lassen

Men se, at jeg har faaet Lov til at beholde det,
jeg ejer, det er jo bare et Tilfælde.

Lenerl

Et Tilfælde?

Lassen

Ja, at det ikke er gaaet mig som din Papa, for Eks.

Lenerl

O sodan, jo.

Lassen (har taget en Check frem)

Derfor skal du ogsaa tage dette her med til ham.

Lenerl (ser paa Checken)

Til Papa? Hvad er det? - - Penge?

Lassen

Ja, Penge.

Lenerl (med store Øjne)

Er det danske Kroner, mo jeg spørge?

Lassen

Ja.

Lenerl

Er det din Alvor?

Lassen

Ja, var det ikke "din Alvor" med Chokoladerne?

Lenerl

Jo, men -

Lassen

Ja, om det er brændte Mandler eller Chokolader eller danske Kroner, det er jo ligegyldigt.

Lenerl

Jamen, hvordan kan jeg nu sige Tak igen? Jeg brugte jo dem allesammen før.

Lassen

Jamen, det maa du slet ikke - og din Papa heller ikke; ~~Saa~~ det er saa let med det.

Lenerl

Mo jeg heller ikke omfavne dig?

Lassen

Jo, det mo du.

Lenerl (slaar Armene om hans Hals)

Onkel - (hen til Fruen og kysser hende) Tante.

Skal jeg da komme hjem - helt tosset af Glæde?

Lassen

Ja, helst.

Lenerl

Det vil sige en Sorg har jeg jo.

Fru Lassen

Hvad er det, Lenerl?

Lenerl

Hvordan skal jeg nogensinde gøre jer Gengæld?

Lassen

Det har du allerede gjort, min Pige.

Lenerl

Jeg? Hvordan, maa jeg spørge?

Lassen

Jo, der er noget hos os, der hedder: "af Børn og fulde Folk skal man høre Sandhed".

Lenerl (ivrig)

Jo, Kinder und Narren sprechen die Wahrheit.

Lassen

Gut, gut! Se, forleden Aften sagde du mig nogle smaa Sandheder, som jeg har haft Pokkers godt af. (nikker mod Fruen) Du kan jo spørge, om det ikke har hjulpet.

Fru Lassen

Det har det, Lenerl.

Lenerl

Er det jeres Alvor?

Lassen

Vores ramme Alvor; du gav mig netop den Omgang, jeg længe har trængt til, og den er mange Penge værd; for hvad kan det nytte, man lever i et Paradis, naar man gaar og bilder sig ind, det er et Helvede.

Lenerl

Nej -

Lassen

Du kan stole paa, Lenerl, nu bliver der god Plads i Nordøen. *Fresind.*

Lenerl

Gut, gut! Jeg var ogsaa meget bange for Oversvømmelse.

Lassen

Din søde Tøs! "Mo jeg omfavne dig".

Lenerl (slaar Armene om hans Hals)

Jo, mange Tak.

Lassen

Hvordan Pokker skal vi undvære dig?

Lenerl

Jo, Onkel, man kan godt skilles fra hinanden, naar bare man ved, at - at hinanden har det godt; og man er jo altid hos hinanden so i Tankerne, du forstaar?

Lassen

Gut, gut, gut.

Lenerl (smiler lidt koket)

Gut, gut, gut.

Fru Lassen

Og til Sommer kommer du igen.

Lenerl

Jo, Tante, det gør jeg. (giver Lassen Checken)
Kan Jørgen ikke passe po den?

Lassen

Jo, det er maaske det bedste.

Fru Lassen

Sig mig, Lenerl, hvordan kom det, at Jørgen skulde følge dig til Wien?

Lenerl

Jo, jeg bad ham.

Fru Lassen

For ikke at rejse alene?

Lenerl

Ja, det sagde jeg jo, men det var slet ikke derfor.

Lassen

Hvorfor da?

Lenerl

Jo, po Rejse man taler saa godt sammen. Det skal nok hjælpe ham; jeg har en god Trumf parat,

Lassen

Hvad er det?

Lenerl

Det var noget, jeg saa i Nat.

Lassen

Ja, det er maaske^{slet} ikke saa tosset, at være en gammel Ugle.

Lenerl

Nej, maaske; Edith skal nok blive glad igen.

Lassen

Har Jørgen sagt, hvor længe han bliver i Wien?

Lenerl

En Dag.

Fru Lassen

Er det sikkert?

Lenerl

Ganske sikkert; so jeg nemlig sender ham hjem igen.

(Hugo fra Baggrunden. Idet han aabner Døren, hører man Regn udenfor. Han har Kraven op om Ørene og Blomster i Haanden).

Fru Lassen

Har du været ude, Hugo?

Hugo (nut)

Ja, vel har jeg saa.

Fru Lassen

Jamen, det regner jo.

Hugo

Ja, hvad saa?

Lassen

Saa bliver man vaad.

Hugo

Ja, hvad saa?

Lassen

Er du fornærmet, Kammerat?

Hugo

Vel er jeg da ej.

Fru Lassen

Hvad da?

Hugo

Jeg er saa gal i mit Hoved.

Lenerl

Hvorfor, Hugo?

Hugo

Det ved du jo godt. Værsgo! (stikker hende Blomsterne i Haanden)

Lenerl

Tak Hugo.

Hugo

Jeg ber. Du er en være en, som saadan stikker af.
(sætter sig hen i en Krog og mugger)

Grete (ind med to store Pakker og
en Buket Blomster)

Se her, Lenerl. Den der maa du være meget forsigtig
med; der er Æg i.

Lenerl

Æg! Jo, Tak, det skal jeg.

Hugo (fornærmet fra Krogen)

Hun spiser dem jo bare ikke.

Lenerl

Jo, Hugo, du skal ikke være bange.

Grete (giver hende Blomsterne)

Og værsgo, min Pige.

Lenerl

Fra dig?

Grete

Nå, saamænd fra Fru Tarm. Hun bad mig hilse dig
og ønske dig en god Rejse.

Lenerl

Hun mente vist - takke mig, fordi jeg rejste, tror
du ikke?

Grete

Nå, Lene, jeg tror nok, hun er kommen paa andre

Tanker.

Lenerl

Tror du det - rigtigt - Grete?

Grete

Ja, jeg gør.

Lenerl

Gut! Vil du saa hilse og takke.

Lassen

Om en halv Time, Grete; sig det til Jensen.

Grete

Jo.

Hugo

Om 3 Kvarter er tidnok.

Grete

Næ, man kan let punktere paa Vejen, Hugo; det maa man altid regne med. (ud)

Hugo

Ja, bare I vilde - rigtig mange Gang!

Fru Lassen

Hvorfor vil du ikke køre med, Hugo?

Hugo

Det ved jeg ikke, men jeg vil altsaa ikke.

Jørgen (fra Baggrunden)

God Aften.

Lassen og Lenerl

God Aften, Jørgen.

Fru Lassen

God Aften, Vedel.

Lassen

Sid ned; der er god Tid.

Jørgen

Tak.

Fru Lassen

Vil De ikke have Kaffe?

Jørgen

Nå, mange Tak.

Lassen (tager en Cigar fra Vestelommen og rækker den til Jørgen)

Jørgen

Tak. (sætter sig og tænder)

Lassen

Det regner nok.

Jørgen

Ja, ikke saa lidt.

Fru Lassen

Hvor er Deres Bagage, Vedel?

Jørgen

Den er sendt ind i Eftermiddag. - - Der er for Røsten noget, jeg gerne vil sige Dem.

Lassen

Ja?

Jørgen

Jeg har ventet til nu for ikke at gøre det for

højtideligt; for det er der saamænd ingen Grund til.

Fru Lassen

Hvad er det, Vedel?

Jørgen

Jeg synes, De skal vide, at - naar jeg har fulgt
Lenerl til Wien - saa -

Lassen

Hvad saa?

Jørgen

Saa rejser jeg videre - øst paa og til Amerika.

Lassen

Det er ikke Deres Mening, Jørgen.

Hugo

Nø, det maa du ikke, Jørgen.

Fru Lassen

Stille, Hugo.

Jørgen

Jo, det er det; (til Lassen) Jeg er meget ked af,
at jeg ikke kan hjælpe Dem; men det kan altsaa ikke være an-
det.

Lassen

Det gør mig ondt, meget ondt, Jørgen.

Fru Lassen

Ja, det maa jeg rigtignok sige -

Lassen

Men jeg kender Dem jo nok til at vide, at det er
haabløst at ville overtale Dem.

Lenerl

Undskyld, mo jeg ikke tale lidt med Jørgen alene?

Jørgen

Der er ikke noget at tale om, Lenerl; og nu faar vi ogsaa Tid nok til at snakke sammen.

Lenerl

Nej, det gør vi ikke; for nu du slet ikke skal følge mig.

Jørgen

Som du vil.

Lenerl

Bliver I vrede, hvis jeg beder jer gaa lidt?

Lassen

Nø, naturligvis.

Jørgen

Man kan virkelig ikke saadan jage Folk ud af deres egne Stuer.

Lenerl

Jeg jager ikke nogen; Jeg bare spørger; vil du da gaa lidt med ud i Haven?

Lassen

I øsende Regn; det manglede saagu bare; vi skal alligevel op, før vi kører.

Fru Lassen

Ja, kom, Hugo. (Hugo ned i Køkkenet, Lassen op ad Trappen)

Fru Lassen (i Døren)

Jeg maa vel sige til Edith, hvad der er Deres Hensigt?

Jørgen

Ja, naturligvis. (Fru Lassen op ad Trappen)

Jørgen

Herregud, Lenerl -

Lenerl

Ja, Herregud og Herregud; det kommer man ingen Vej med.

Jørgen

Jeg ønsker heller ikke at komme anden Vej end væk - bare væk fra det hele!

Lenerl

Det havde du ikke sagt noget til mig om.

Jørgen

Nå, det var en hvid Løgn.

Lenerl

So; jo vel; men den kan man altsaa ogsaa fange. Mo jeg spørge, hvorfor tror du, jeg bad dig følge mig? For at passe po, at jeg ikke trak i Notebremsen og faldt ud af Vinduet - eller for at pudse min Næse? Tak, jeg kan klare mig selv.

Jørgen

Hvorfor da?

Lenerl

For at tale med dig i Jernbanen; der man bliver saa godt rolig, og det trænger du til -

Jørgen

Du husker maaske, at jeg udtrykkelig har forbudt dig -

Lenerl

Du har forbudt mig at samle Stumperne op, jo; men der er slet ingen Stumper at samle op.

Jørgen

Saa?

Lenerl

Nej, for der gik slet ikke noget i Stykker - nej, der gjorde ikke; men det kunde du ikke se, for du var helt kaput; og det var ikke so løjerligt; men jeg ved det -

Jørgen (utaalmodig)

Hvad ved du?

Lenerl

Jeg ved, at Edith holder af dig.

Jørgen

Hør nu, Lenerl -

Lenerl

Næ, mo jeg nu fo Lov! Mange Tak! Det var i Nat; jeg kunde ikke sove - for at høre Edith græde - paa den anden Side Væggen; jeg vilde go derind, men tænkte, hun ikke vilde tale med mig; so pludselig jeg hører hende sto op - go til Vinduet; jeg gør det samme - staar stille som en Mus - kigger forsigtig ud. Edith sidder i Vinduesrammen, og so hun ser ned i Haven og siger: "Jeg elsker ogsaa dig" - - ordret, jo!---- Mo jeg spørge, tror du, det var Græsseplænen eller Flagestangen,

hun talte til - - no! Hvad tror du, Mami vilde have sagt, om jeg havde ladet Oldemors Vase blive liggende paa Gulvet: "Tag den ^{Jog} op, dit Fjols" - det kan du godt stole paa, hun vilde. -- Jørgen - se paa mig! - - Tag den dog op, dit Fjols! - Vil du ikke, Jørgen?

Jørgen

Jeg maa kunne stole paa Mennesker; Edith løj den Dag -

Lenerl (stærkt)

Nu jeg skal sige dig en Ting; jeg holder meget af dig, Jørgen; tit du faar mig til at tænke paa Papa; jo, det er vel en fin Kompliment, hva'? Men tit jeg ogsaa kan mærke, at din Papa var en Præst.

Jørgen

Hvad kan du?

Lenerl

En Præst er meget god, ih bevares, men han ikke kender Mennesker, - nej. Han siger: "Hvis du gør so, so er du so - og so fertig med dig"! Han dømmer saa let, og det skulde han ikke; du ogsaa, Jørgen; Papa siger altid: "Ikke dømme, men forsto" - jo! - Edith har løjet - jo! men har du ikke løjet - har jeg ikke løjet? Har gamle Mænd med langt, hvidt Skæg ikke løjet? jo, mange Gange! Ministre og Konger og Kejsere - har de ikke løjet allesammen, so nu det hele er kaput? kan de nu hitte ud af det hele? hvem kan det? - no! Kan du saa forlange, at den lille Pige skal hitte ud af sig selv? Du kan ikke bare rejse din Vej - so mir nicht dir nicht.

Edith (ind. Fuldkommen rolig og behersket)

God Aften!

Lenerl

God Aften, Edith.

Edith (venligt til Lenerl)

Jeg vil gerne snakke med dig, inden I kører.

Lenerl

Tak, jeg ogsaa med dig - meget gerne.

(op ad Trappen)

Edith

Mor siger, det er din Mening at blive borte.

Jørgen

Ja, det er min Mening.

Edith

Maa jeg spørge, uden at sige Farvel til mig?

Jørgen

Nø, naturligvis -

Edith

Ja, Gud ved - efter den Overhaling, du gav mig i Forgaars. Men ikke andet?

Jørgen

Hvad mener du?

Edith

Vilde du slet ikke have talt med mig?

Jørgen

Jeg indser ikke, der er mere at tale om.

Edith

Naa, ikke! Ja, saa maa du være saa elskværdig at opgive en Adresse, jeg kan skrive til.

Jørgen

Skrive?

Edith

Ja, ikke for at bede dig komme hjem igen; du skal ikke være bange; men du raaber jo altid paa Sandhed og Sandhed; og den er selvfølgelig ogsaa det bedste, naar man da kan være saa heldig at finde den; i hvert Fald vilde det være meningsløst, hvis du for Fremtiden render rundt og lever paa en stor Løgn.

Jørgen

En Løgn?

Edith

Ja, du har taget mægtig fejl, Kammerat.

Jørgen

Af dig?

Edith

Af det hele, ja.

Jørgen

Saa?

Edith

Ja, for du kan nemlig ogsaa tage fejl.

Jørgen

Tænk, kan jeg?

Edith

Ja, sommetider har man paa Fornemmelsen, at du ikke selv tror det. Gud bevares, du er bedre end de fleste Mandfolk, men saadan en hel Engel er du nu heller ikke - Gudskelov da.

Jørgen

Maa jeg ikke høre lidt om den mægtige Fejtagelse?

Edith

Jo, hellere end gerne! Breve har aldrig været min stærke Side, saa lad mig bare faa det afleveret med det samme. Da du kom hjem i Foraaret, var jeg jo straks klar over, hvor godt du kunde lide mig - jeg havde jo ogsaa mærket det paa dine Breve, og jeg holdt ikke mindre af dig; - - lad ^{bare} være med det himmelblaa Englesmil; nu skal her ryddes op til Bunden, forstaar du; vi har ikke mange Minutter, ~~saa~~ jeg spilder ikke Tiden med Vrøvl; vil du maaske nøgte, at jeg var henrykt, da du kom?

Jørgen

Nø, bevares.

Edith

Godt! Du vilde have, vi straks skulde forlove os; men jeg foreslog altsaa, vi skulde vente.

Jørgen

Hvorfor, naar du holdt af mig?

Edith

Aa, jeg er ikke meget for det der med Præsentation for Venner og Familier; dem kan man tidsnok komme i med; og

hvis det saa skulde ramle, kan det saa rart ramle i Stilhed. Men først og fremmest skulde vi bruge Sommeren til at se, hvad vi hver for sig var blevet til i Vinterens Løb, og der gjorde du mig meget hurtig bange.

Jørgen

Hvordan?

Edith

Jo, jeg synes jo nok, du havde faaet lidt vel rigeligt med Englevinger, Jørgen. Jeg havde mere og mere paa Fornemmelsen, at du var noget for dig selv - og alle vi andre mere eller mindre umulige. Du irriterede mig ærlig talt. Jeg blev hundeangst -

Jørgen

For hvad?

Edith

Jo, jeg er sandt for Dyden ikke nogen Engel - og bliver det aldrig; og binde mig til en Mand, som vilde forlange det umulige af mig, det turde jeg ikke; derfor trak jeg mig mere og mere ind i mig selv, og det er det, du har misforstaaet.

Jørgen

Naa, ja, - det er vel, fordi jeg holder af dig.

Edith

Aa, derfor behøvede du vel ikke straks at betragte mig som en evig fortabt; ~~ferradet og fersjoffet~~ ^{en rigtig skidt Fås} var det ikke det, du sagde? - - Nø, du tager ganske fejl, min søde Dreng; ^{mit moderne Klins} ~~min korte Kjole~~ af mig, og

giv mig Oldemors Krinoline og pæne Manerer paa, saa er der ikke Spor af Forskel paa mig og hende, da hun var 18 Aar; jeg gaar rundt med de samme Drømme og det samme Haab som hun - og akkurat den samme gode, gammeldags Kærlighed; hun slap bare meget lettere til det hele, hun gik ind under et blomstrende Æbletræ, saa kom Oldefar, og saa kyssede de hinanden, og saa gled de gladelig ind i Ægteskabets sikre Havn. Gud, hvor jeg tit har misundt hende. Hun gik rundt i en salig Uvidenhed, det søde Barn; hun vidste saamænd knap, at hun havde to Ben; i hvert Fald havde hun ingen Anelse om, hvor mange fæle Slinger og andet Kryb, der siden hendes Tid er sluppet ind i det ægteskabelige Paradis. Mens du gik her og troede mig evig fortabt, saa havde jeg det rigtig forbandet ondt; Jeg turde ikke tro paa Lykken. Jeg har for mange Gange set den samme grimme Komedie: 2 salige op ad Kirkegulvet - evig Troskab foran Alteret - 100 Kuverter hos Nimb samt den bævende Fader, som nu skænker sit højt elskede Kød og Blod bort for hele Livet! - For hele Livet! Ja Godmorgen! Et Par Aar efter - han og hun i hver sin Klit med en ny hun og han - modbydelige Skændsmaal - Skilsmisse - nye Ægteskaber - nye evige Forsikringer - og saa ud i Klitten igen - om og om igen - er det da saa underlig, at man er bleven bange, Jørgen?

Jørgen

Hvorfor talte du ikke med mig om alt det?

Edith

Jeg prøvede jo ogsaa; men jeg havde altsaa paa Fornemmelsen, at du svævede langt over mig og slet ikke forstod

mig, og det sidste Par Maanæder har du jo interesseret dig mest for mit Rullegardin.

Jørgen

Saa er det jo heldig, du fandt Forstaaelse et andet Sted.

Edith

Jeg kunde snakke med Charles, jeg kunde godt lide ~~men det, du antydede, var fuldstændigt Vaas, og det med du ogsaa godt selv ham, det nægter jeg aldeles ikke; og mens vi er ved ham, -~~

han skulde rejse den Aften, da jeg - altsaa løj for at være sammen med ham; jeg var selv led og ked af at stikke dig den Plade, men ud over lidt Schimmy-Flirt, som ved Gud var meget uskyldig - - jo, den var; da du dansede Tango i New York, du har selv fortalt mig det, den var vist heller ikke isafkølet - naa, skal vi saa bare lade være med at at skabe os; den Slags amour gaar heldigvis af i Storvask - og det er jo lige det, vi to holder nu. Kom hen til mig, Jørgen.- - Jeg sad før og kiggede ned i Haven, jeg saa et Blad falde til Jorden - det første i Aar; nu er Sommeren forbi, Jørgen; og nu kan du godt faa Besked; jeg elsker dig, Dreng; og nu tør jeg godt vove Forsøget - (Jørgen tager bare hendes Haand) Jeg er ikke Spor af bange, ikke først den store Taa ud i Vandet for at prøve, hvor koldt det er, nå, ud fra den højeste Vippe! Tre Saltomortaler og saa lige i paa Hovedet!

Jørgen

Tak, Stump.

Edith

Det kan du sige til Sjales, min Ven; var den Bal-

lade ikke kommet, saa havde jeg ikke tudet i to Nætter, og saa havde jeg slet ikke vist, hvor godt jeg kan lide dig. Siger du saa pønt Tak til Sjales?

Jørgen

Det har jeg gjort; han glemte uheldigvis at betale, da han rejste fra Hotellet, saa betalte jeg - - nu ikke noget med Englevinger - jeg gjorde det for din Skyld. Jeg mødte ham i Gaar inde i Byen og gav ham Regningen; vi blev helt fine Venner.

Edith

Lod han rolig dig betale?

Jørgen

Ja, det faldt ham fuldkommen naturligt; jeg skulde hilse dig mange Gange. *(for mig. egentl. faldt han vist, det var en Qv)*

Edith

Tak. Jeg har nu ondt af ham.

Jørgen

Jeg ogsaa - dog uden Spor af Englevinger. Og siger du saa pønt Tak til Lenerl?

Edith

Ja hende har jeg nok misforstaaet. Men det kan jo gøres godt endnu.

Jørgen

Ja, misforstaa - vi bestiller saagu ikke andet alle sammen; i hvert Fald-de Englevinger har jeg da aldrig mærket noget til. Og har de været der, saa skal de i hvert Fald aldrig mere komme igen, Stump.

Edith

Tak, saa er jeg mere rolig. Nu lover du mig bare to Ting.

Jørgen

Alting.

Edith

Du kysser mig ikke nu, det vilde være saa rødsom banalt.

Jørgen

All right.

Edith

Og saa ikke et Ord til de gamle, der er Taarer nok i Landskabet over Afrejsen; lad os vente, til du kommer hjem.

Jørgen

Ja men, hvorfor kommer jeg nu pludselig hjem igen?

Edith

Det skal jeg nok lave.

(ser Lenerl paa Trappen)

Lenerl - kom lidt.

(Lenerl ind)

Er vi Venner? (rækker Haanden frem)

Lenerl (tager hendes Haand)

Tak, Edith -

Edith

Det er mig, der takker - for Balladen i Forgaars; den lavede du fint, Kammerat. Du er ogsaa den eneste, der skal vide det. (farer Jørgen om Halsen og kysser ham)

Lenerl

Gut, gut, gut.

Jørgen

Naa, jeg troede -

Edith

Ja, vi har ikke Tid til saa mange Forklaringer;
næste Aar skal vi nok faa det hyggeligt sammen, Lenerl.

Lenerl

Ja, det glæder jeg mig ^{til}, Edith. Nu maa du nok faa
Lov at følge mig, Jørgen, mo han?

Edith

Ja, naar bare han kommer hjem igen.

(Grete med Lenerls nye Kaabe og Hat samt Hugo fra venstre;
Hugo sætter sig hen i en Krog)

Grete

Saa, Lenerl - nu skal det være.

Lenerl

Uha, grete. (stikker i Kaaben og tager ^{Hat} Ciharen paa Ryggen)

Lassen (i Overtøj ind med Fru Lassen)

Ja, nu maa vi til det Lenerl.

Edith

God Aften, Far.

Lassen

God Aften, Edith.

Edith

Hør, Jørgen har opdaget, at der er et Pas, han ikke
har faaet.

Lassen

Et Pas?

Edith

Ja, til Amerika, saa han kommer hjem - altsaa.

Lassen

Det skulde vel ikke være et Løbepas, han ~~ikke~~ har faaet, hva?

Edith

Uh, hvor er du morsom. Ved du, hvad jeg pludselig staar og faar saadan en Lyst til?

Lassen

Nej?

Edith

At prøve, hvordan det er at kysse dig; det er saa mange Aar siden (kysser ham).

Lassen

Tak, min Tøs; lad det nu ikke vare saa længe til næste Gang.

Edith (kysser ham)

Lige saa tit, du vil. Mig kan du altid regne med.

Lassen

Og du med mig.

Edith

Ved du, hvad du vist er?

Lassen

Hvad er jeg vist?

Edith

Skaaret ned til Sokkeholderen. Og ved du, hvad jeg er? Savet ned til Fodsaalen.

Lassen

Ja, det trænger man til en Gang imellem; ikke Lenerl?

Lenerl

Gut, gut! Kør med, hvad Edith. (Edith nikker. Ud efter Overtøj; ind igen)

Lassen

Aa, det lettede, Jørgen.

Fru Lassen

Ogsaa her. (tager Jørgens Haand) Paa Gensyn, Jørgen. (tager Lenerl ind til sig) Naa, Lenerl; nu skal det nok være.

Lenerl

Jo, Tante, det skal det. I sin sidste Brev, Mami skrev: naar du nu staar med Tøjet paa, Lenerl, og skal ud af Døren, saa tag din Tante om Halsen og tak hende, fordi hun har hjulpet mig med at være Mama. (lægger Armene om Fruens Hals) og ogsaa fra mig selv - tusind, tusind Gange Tak. (hen til Grete) Farvel Grete. (Grete gemmer hende stille ind til sig) Nu, jeg ved det ganske vist, du bist die süsseste Gretchen in Dänemark,

Grete

Min elskede Tøs.

Lenerl (hen til Hugo, som sidder med Hovedet helt skjult i Armene)

Hugo! - Hugo! - Wiedersehen Hugo.

Hugo

Hugo (rører sig ikke)

Fru Lassen (hen til Hugo)

Vil du saa ikke køre med alligevel?

Hugo (løfter Hovedet)

Fremmede - maa ikke se - mig tude; Lenerl, du maa ikke rejse.

Lenerl

Se paa mig, Hugo - - næ, ind i Øjnene (synger ganske dæmpet uden at spille til)

Herz, mein Herz sei nicht beklommen

Und ertrage dein Geschick.

Neuer Frühling gibt zurück,

Was der Winter dir genommen.

(Hugo slaar Armene om Halsen paa hende, de staar saadan en lille Tid)

Tak for alt, Hugo. Kom!

(ud efter de andre, som bærer Kuffert og Pakker til Vognen.

Da de er kommet ud paa Platformen, kommer Hugo ned i Forgrunden igen, støtter sig grædende til en Stol)

Hugo (siger for sig selv gennem Graaden)

Et nyt Foraar giver tilbage, hvad Vinteren har taget fra dig - -

(Nu høres fra Baggrunden de sidste Levvel-Raab og Automobilen, som sættes i Bevægelse)

Hugo (vender sig pludselig og løber mod Baggrunden) Farvel, Farvel, Farvel - - (raaber meget højt)
Wiedersehen, Lenerl -

T æ p p e.

820

Unerbåret

DET DANSKE FILLMUSEUM
Nordisk Films Kompagni
Samlingen

~~M~~

M

WIERNERBARNET.

Lystspil i seks Akter.

---oOo---

Hovedpersonerne:

- Grosserer Viggo Lassen. ~~_____~~
- Fru Fanny Lassen. ~~_____~~
- Edith)
-) deres Børn. ~~_____~~
- Hugo) ~~_____~~
- Jørgen Wedel. ~~_____~~
- Charles Dupont. ~~_____~~
- Fru Hildegard.
- Grete, Pige hos Lassens. ~~_____~~
- Leni Rossner. ~~_____~~
- Hendes Forældre og Søskenene.

---oOo---

Tekst: Det var i Tiden efter den velsignelsesrige Fred i Versailles - - -
Optoning af en Færgesavn, i hvilken en Færge netop er ved at løbe ind.

Ved Fordøks-Rælingen paa Færgen. Passagerer af begge Køn og i alle Aldre
 trænges ved Rælingen. - De fleste er dog Børn i Alderen fra 8 - 14, og der
 er en Snees Stykker af dem. Børnene har samlet sig om et midaldrende Kvin-
 demenneske af Lærerinde-Typen, der tæller dem for saa at se sig søgende
 om og kalde:

Tekst: Leni!

Nærb. af Leni paa Trappen til Promenadedækket. Den omtrent 14-aarige Pige
~~har en lille taske i sin mørke over-skulder~~ og har sin Bagage - en
 almindelig Papæske med en Bærrem om - staaende ved Siden af sig paa Trap-
 pen. T

Tekst: Leni Rossner, - et Wienerbarn paa Vej til Danmark.

Hun stirrer drømmende med to store, sorgfulde Øjne ud over Havet i Ret-
 ning af den sydlige Horisont.

Ved Fordøks-Rælingen. Lærerinden og nogle af Børnene ser op mod Leni. Lærer-
 inden, der begynder at blive en Smule utaalmodig, raaber - assisteret af
 et Kor af Barnestemmer:

Tekst: Leni!

Ved Trappen til Promenadedækket. Leni farer sammen, tager sine Sager og

skynder sig ned ad Trappen.

6

Kaj ved Færgelejet. Færgen lægger til, Landgangen skubbes ud, og Passagerer-
gaar fra Borde. Blandt de første, der kommer i Land, er en høj, elegant Herre
af et distingveret Udseende, - og noget senere kommer Wienerbørnene under
Lærerindens Førerskab. --- Lærerinden standser og spørger en Funktionær om
noget. Børnene staar og venter, medens Strømmen af Rejsende passerer.

7

Del af Kajen med Lærerinden og Børnene. Lærerinden har stadig travlt med
at indhente Oplysninger hos Funktionæren, medens hun samtidig konfererer
med sin Lommebog. Leni staar noget fra de andre - med sin lille Papøse i
Haanden - og stirrer drømmende frem for sig. Pludselig slaar en Tanke ned
i hende, - hun kaster et Blik hen mod Lærerinden, der er alt for optaget af
sin Konference til at have Øje for sine Omgivelser, og skynder sig saa
bort.

8

Ved en Aviskiosk. Leni kommer, finder nogle Smaaskillinger frem og køber et
Prospektkort.

9

Del af Kajen ved Færgelejet. Funktionæren siger noget om, at de maa til at
skynde sig, hvis de vil med Toget, - Lærerinden kaster et Blik paa sit Arm-
baandsur, skriger forskrækket til Børnene, at Toget lige søk til at gaa -
og styrter saa af Sted med hele Flokken efter sig.

Ved Avis-Kiosken. Leni skriver Adressen paa Kortet-og løber saa det igennem, hun har skrevet:

Tekst: (Afblødet Del af et Prospektkort, -skrevet paa Tysk, der toner over.

i Dansk:) Kære Pappa! Vi er nu naaet op til det fremmede Land. Jeg har ingen Ro og bare længes hjem, men jeg forstaar jo nok, at det er bedst at jeg er borte, -det kan endda blive svært nok for Dig at faa alt til at slaa til. -Leni.

Leni ser med ulykkelige og længselsfulde Øjne paa Kortet og sætter saa et Frimærke paa det. Men pludselig farer hun sammen, kaster hurtigt Kortet i Postkassen og skynder sig bort med Forskrækkelse i Blikket.

Del af Jernbaneperron. Lærerinden og Børnene kommer styrtende og forsvinder fortumlede ind i en Tredie-Klasses Kupé. Toget skal lige til at gaa.

Længere borte paa Perronen. Leni kommer løbende, -ser forfærdet i Retning af Toget.

Del af Perronen. Toget sætter sig i Bevægelse. Leni kommer, -standser og ser raadvild efter det bortkørende Tog.

Ved et Vindu til en Tredie-Klasses Vogn i Toget. Lærerinden stikker Hovedet og det halve af Overkroppen ud af Vinduet og ^Fstækker skrigende Armene ud efter Leni.

15.

Del af Perronen. Toget forsvinder i det Fjerne. Leni ser forskrækket og ulykkelig efter det og vender sig saa mod Stationsbygningen.

16.

Tekst: Efter 5 Aars Forretningsvirksomhed i det fremmede havde Jørgen Wedel endelig igen sat Foden paa Hjemlandets Jord.

Opblanding af den distingverede Herre, som var blandt Færgens Passagerere. Han gaar ned af Trappen fra en Bygning, paa hvilken et Skilt tydeligt angiver, at her er Telegrafstationen. Han gaar videre - ud af Billedet.

17.

Udenfor Færgeshavnens Jernbanestation. Jørgen kommer, gaar hurtigt hen mod Indgangen til Stationen, da han pludselig hører noget og standser. Han ser hen mod Stationsbygningen.

18.

Ved en Bænk udenfor Stationsbygningen. Leni sidder paa Bænken med sin Papaske i Favnen. Hun hulker altopgivende.

19.

Nærbillede af Jørgen. Hans Ansigt faar et medlidende Udtryk, og han gaar hen til Pigebarnet.

20.

Ved Banken udenfor Stationsbygningen. Jørgen kommer hen til den hulkende Leni og spørger, hvad der er i Vejen. Hun ser sky op mod den fremmede, fatter saa Mod og begynder at forklare.

21.

I en tredje Klasses Kupe. Omgivet af Wienerbørnene lægger Lærerinden Raad op med en Konduktør om, hvad de skal gøre i Anledning af Lenis Forsvinde

22.

Ved Banken udenfor Stationsbygningen. Leni har rejst sig, ~~og~~ Jørgen klapper hende trøstende paa Kinden, ser paa Uret og siger:

Tekst: Nu tager Du med mig til Hovedstaden, - saa finder vi vel nok paa Raad!

Fulgt af den unge Pige gaar hen ind paa Banegaarden.

23.

Del af Jernbaneperronen. Et Iltog holder parat til Afgang. Jørgen kommer fulgt af Leni, - en ventende Drager rækker ham hans Haandkuffert, og han stiger saa sammen med Wienerbarnet ind i en første Klasses Kupe. Toget sætter sig i Bevegelse. Afblænding.

24.

Tekst: Grosserer Viggo Lassens Sommervilla: "Fredensro".

Optoning af en stilfuld Villa ved Havet i blændende Morgensol. Ved Hækken, der skiller Haven fra Stranden, sidder en ca. 13-aarig Dreng. Han har en Stok, der er halvt gravet ned i ^{Græs}Græsset, ved Siden af sig.

25.

Tekst: Hugo, Husets eneste Søn - - -

Nærbillede af Drengen. Han stirrer med to store bedrøvede Øjne ud over Hækken.

26.

Paa Strandskrenten udenfor Hækken. I Baggrunden sidder et Par Spejdere ved en primitiv Lejrild, over hvilken den ene hænger en Kaffekedel eller ligⁿgende. Fire andre Spejdere spiller Fodbold med Liv og Lyst.

27.

Nærbillede af Hugo ved Hækken. Han følger Spillet med misundelige Blikke, sukker bedrøvet.

28.

Paa Stranden udenfor Hækken. En af Spillerne giver Bolden et kraftigt Spark og kommer til at sende den over Hækken ind i Haven.

29.

Del af Haven med Hækken mod Stranden. Hugo farer sammen, da Bolden falder ned ved Siden af ham.

30.

Del af Hækken, hvor Hugo sidder. En af Spejderne kommer til Syne paa den anden Side af Hækken, raaber til Hugo, at han skal sende Bolden ud til dem. Hugo bøjer sig saa langt frem, at det lykkes ham at faa fat i Bolden og kaster den saa med et kejtet Tøsekast hen mod Hækken, paa hvilken den bliver hængende. Spejderen hopper op og griber Bolden, medens han - med Haan i Stemmen - raaber til Hugo:

Tekst: Hvad er Du for en Tøsedreng, at Du ikke ved, at en Fodbold skal sparkes og ikke kastes!

31.

Nærbillede af Hugo ved Hækken. Det skælver hæftigt om Hugos Mund, og han har svært ved at holde Taarerne tilbage. Han rejser sig besværligt, idet han griber fat om Stokken, der staar ved Siden af ham, - og man ser nu, at der er noget galt med hans ene Ben, der er kortere end det andet, og som evt. hænger slapt ned.

32.

Del af Haven med Hækken mod Stranden. Hugo gaar haltende op mod Villaen. Spejder^{en} ~~ser~~ ser betuttet og en Smule angergiven~~de~~ efter ham.

Spisestue, der vender ud mod Haven. Ved Væggen ligefoverfor Vinduerne fører en Trappe op til Førstesalen. Et gammelt Tjenestetyende er ved at dække Frokostbordet færdigt, da Hugo kommer ind ad Havedøren. Han kæmper stadig med Graaden. Den Gamle ser op fra sit Arbejde.

Tekst: Grete, et gammelt trofast Husinventar fra Fru Lassens Hjem.
Nærbillede af Grete, som urolig og bekymret ser hen mod Drengen, for saa at gaa hen til ham.

Ved Døren til Haven. Grete kommer med en bekymret Mine hen til Hugo og spørger, hvad han er ked af. Taarerne kommer frem i Drengens Øjne, og han er lige ved at hulke, da han svarer:

Tekst: Der er ikke noget i Vejen, Grete, - kun det, at jeg altid er ked af - at jeg ikke kan springe omkring som andre Dreng!

Grete ryster medlidende paa Hovedet og stryger ham trøstende over Haaret. Saa kommer hun pludselig til at tænke paa noget og kaster et Blik paa et Vægur i Værelset.

Nærbillede af et Vægur, der viser to Minutter over 9.

Spisestuen. Grete styrter hen til en ved Trappen hængende Gongon og slaar et Par drabelige Slag paa den. Drengen gaar hen til Bordet og sætter søg paa en Stol. Hans Ansigt har stadig et fortvivlet og grædefærdigt Udtryk.

Soveværelses-Korridor. En Dør aabnes, og en Herre, der er omkring de 50, kommer buldrende ud. Han vender sig i Døraabningen...

Tekst: Grosserer Viggo Lassen.

Nærb. af Lassen i Døraabningen. Han raaber noget utaalmodigt ind mod det Værelse, han kom fra:

Tekst: Hører Du ikke Frokost-Gongongen, lille Fanny!

(Fru Fanny Lassen.....)

Nærb. af Fru Lassen foran Toiletspejlet i Soveværelset. Med et uendeligt lidende Udtryk fører hun en Migrænestift eller lign. hen over Panden, -vender sig saa om mod sin Mand og svarer:

Tekst: Jo, det ved Gud jeg gør! Aa, mit arme Hoved, mit arme Hoved!

Ved Toiletspejlet i Soveværelset. Fru Lassen lægger Migrænestiften fra sig, fører Spidsen af et Lømmetørklæde, der er vædet med Eau de Cologne, hen over Ansigtet og gaar saa hen mod Døren.

42.

Soveværelses-Korridoren. Fru Lassen kommer ud til sin ventende Ægtefælle og gaar sammen med ham hen ad Korridoren, til de naar en Dør lige ved Af-satsen til Trappen. Lassen kaster et spørgende og mistænksomt Blik mod Døren, og han og Fruen standser. Han slaar haardt paa Døren og staar et Øjeblik og lytter, medens hans Kone farer sammen og straks efter gaar videre ned ad Trappen med et lidende Udtryk og Martyrmine. Lassen slaar endnu et Slag paa Døren og raaber:

Tekst: Er Du endnu ikke færdig, Edith!

(Edith, Ægteparret Lassens haabefulde Datter.....)

43.

Nærbillede af Edith i hendes Seng. Hun løfter Hovedet en Smule og ser med vrede og søvndrukne Øjne mod Døren.

44.

Nærbillede af Lassen i Korridoren udenfor Døren til Ediths Værelse. Med stigende Utaalmodighed raaber han:

Tekst: Moderne Abedans om Natten og Syvsoveri om Dagen! Hvis Du ikke er nede i Løbet af fem Minutter, skal Du faa noget andet at vide!

Det skal jeg love Dig!

45.

Nærbillede af Edith i Sengen. Hun skærer en haanlig Grimasse mod Døren, og begraver saa sit Ansigt i Puderne.

45.

+Spisestuen. Fru Lassen siger Godmorgen til Hugo og kysser ham zmt. Grete gaar Bordet efter for til sidst at glatte Dugen ud ved Husherrens Kuvert, saa den Avis, der ligger der, falder ned i den for Hr. Lassen bestemte Stol. Grosserereren kommer nervøs og kolerisk, hilser hastigt paa Hugo og vender sig saa utaalmodig mod Frokostbordet: "Til Bords!" Hustruen og Sønnen sætter sig, og Lassen følger deres Eksempel. Han vikler Servietten op.

47.

·Nærbillede af Lassen, som anbringer Servietten under Hagen og kommanderer Tekst: Kaffen, men hurtig for Pokker!

48.

Ved Bordet i Spisestuen. Grete sender sin Husbond et forbittret Øjekast og skynder sig bort. Lassen tager sig et Stykke Smørrebød, tager en Bid af det og ser sig søgende om:

Tekst: Morgenavisen! Hvor i Himmelens Navn har I gjort af Morgenavisen?! Fru Lassen ser op med dyb Fortvivlelse i Blikket, rejser sig saa og begynder at søge efter Bladet. Hugo rejser sig ogsaa for at hjælpe Moderen med at lede, medens Lassen nervøst sidder og trommer med Fing^rene paa Dugen.

49.

I Døren, der fører fra Spisestuen til de andre Værelser. Grete viser sig i Døren med Kaffekanden: "Hvad i Alverdens er der nu i Vejen?!"

50.

Ved Bordet i Spisestuen. Fru Lassen og Hugo farer stadig rundt om Bordet og leder efter Avisen, medens Lassen brummer og skænder. Grete kommer og sætter Kaffekanden paa Bordet. Lassen raaber, at nu kan det være det samme med Avisen, - han har ikke Tid til at vente. Moder og Søn sætter sig igen, og Fru Lassen skænker Kaffen op. Lassen forsyner sig i en Fart med Sukker og Fløde og tager en Slurk af den dampende Kaffe, som ~~visers~~ viser sig at være skoldhed. Han huler af Smerte og farer op fra Stolen.

51.

Nærbillede af Lassen, som skærr Ansigt af Smerte og fører Servietten op til Munden.

52.

Ved Bordet i Spisestuen. Grete, som med Forbitrelse i Blikket følger Lassens Manøvrer, opdager Avisen paa Husherrens Stol, tager den op og rækker den frem mod sin koleriske Husbond, der atter er begyndt at tage paa Vej. "Her er Avisen, Hr. Lassen!" Grosserereren river Bladet til sig, ved et Øjeblik hverken ud eller ind og sætter sig saa igen. Han farer imidlertid straks efter op, kaster Avisen fra sig og skriger:

Tekst: Og denne Edith, som aldrig kommer! Nu er det slut med min Taalmodighed!

Han styrter bort fra Bordet.

53.

Ved Gongongen. Lassen kommer hen til Gongongen og slaar heftigt paa den.

Nærbillede af Fru Lassen ved Bordet. Hun griber sig til Tindingerne:

Tekst: Mit Hoved, Viggo, mit stakkels Hoved!

Del af Spisestuen med Bordet og Gongongen, Lassen slænger Gongonghammeren fra sig, vender sig mod Grete og giver hende i en heftig Tone en Ordre.

Fru Lassen afbryder ham og siger i en bønfuldende Tone noget til ham, men han skriger:

Tekst: Færdig eller ikke, - hun skal være her om to Minutter, og dermed
Basta!

Tøvende og smaabrummende forsvinder Grete, - Lassen sætter sig igen og fortsætter sit Morgenmaaltid.

Ediths Værelse. Edith sætter sig op i Sengen og ser med ærgerlig Mine hen mod Døren, som gaar op, og ind ad hvilken Grete kommer. Den gamle Pige siger noget om, at Grosserereren beder Frøkenen komme ned med det samme. Edith ryster rasende paa Hovedet. Grete gaar hen mod Sengen.

Ved Sengen i Ediths Værelse. Grete kommer hen til Sengen, - Edith ser paa hende med harmfnysende Blikke:

Tekst: Lad mig i Fred! Du kan vel se, jeg ikke er færdig endnu!

Grete ryster paa Hovedet og gentager Ordren, idet hun lægger Haanden paa Tæppet. Edith tager en Pude og kaster den mod Grete, som viger hen mod Sengens Fodende. Edith kaster en Pude til, - Grete kryber i Skjul bag Fodenden og styrer brummende hen mod Døren.

58.

Ediths Værelse. Edith kaster endnu en Pude, som rammer den gamle Pige bagl.
Hun faar i en Fart smækket Døren op, - vender sig om i Døraabningen.

59.

Ved Døren til Ediths Værelse. Grete raaber:

Tekst: Grosserereren sagde, at Edith skal komme ned som hun gaar og staar
eller ligger! Nu har jeg sagt det!

En ny Pude suser mod Grete, der faar travlt med at komme ud ad Døren, som
hun smækker til efter sig.

60.

Ved Sengen i Ediths Værelse. Edith skærer et komiskt misfornøjet Ansigt,
idet hun betragter sin for alle Bekvemmeligheder ribbede Seng. Hun springer
saa ud ad Sengen og tager sine Tæfler paa.

61.

Ved Bordet i Spisestuen. Grete slutter sin Rapport over Ekspeditionens
Forløb, - Lassen farer rasende op mod deng gamle Pige, som forbitret sva-
rer:

Tekst: At Edith bilder sig ind, at hun kan gøre, hvad hun vil, det vil jeg
ikke have Vævl for!

62.

Nærbillede af Lassen, som raser:

Tekst: Saa kan Du ryge og rejse, kan Du! Du bliver mig snart et Nummer for

63.

Del af Bordet med Lassen og Grete. Grete, hvis Blikke og Bevægelser røber, hvor forbitret hun er, svarer:

Tekst: Tak, saa rejser jeg til den første! Det er ikke min Skyld, at jeg ikke er gaaet for længe siden!

Lassen griner sarkastisk:

Tekst: Heller ikke min!

64.

Nærbillede af Fru Lassen, som fortvivlet ^{rokker} ~~vægger~~ fren og tilbage med Hovedet og fører Hænderne op mod Tindingerne:

Tekst: Viggo, tænk dog paa mit Hoved!

65.

Ved Bordet i Spisestuen. Lassen ser med Martyrmine paa Hustruen og begynder saa atter med sammenbidt Raseri at spise og drikke, medens Grete arrigt smaamumlende tager noget af det brugte Service af Bordet. Pludselig afbryder Lassen sit Maaltid og ser hen mod ^{Trappen,} ~~Døren,~~ der fører ^{op til Førstesalen,} ~~ind til den anden~~ ~~Udværelse,~~ og hvorfra han har hørt noget. De øvrige følger Retningen af hans Blik.

66.

Ved Trappen, der fører op til første Sal. Edith staar ^{ved Trappen} ~~i Døren~~ i Pyjamas.

68.

Ved Bordet i Spisestuen. Helt ude af sig selv af Raseri ser Lassen paa Datteren, der i det samme kommer hen til de andre. Hun nikker venligt Godmorgen og sætter sig paa sin sædvanlige Plads. Grete skænker Kaffe for hende, ^{og forsvinder} ~~og~~ ^{smadrende} medens Lassen, hvis Forbitrelse stadig stiger, fikserer Datteren, som om hun var et mærkeligt, fremmedartet Dyr. Og tilsidst eksploderer han:

Tekst: Ikke et Ord til Undskyldning har Du, naar Du endelig viser Dig - ovenikøbet i det der uanstændige Karnevalskostume!

69.

Nærbillede af Edith, som svarer:

Tekst: Der er ikke noget uanstændigt ved en Pyjamas! Det ligger da alle dannede Mennesker i!

69.

Nærbillede af Lassen, som skubber Kaffe-koppen fra sig, og som med en sarkastisk Latter udbryder:

Tekst: Saa er Din Moder og jeg altsaa ikke dannede Mennesker! Hvad i Himmels Navn skal man stille op med saadan et Pige-barn?

70.

Ved Bordet i Spisestuen. Lassen strækker besværgende Hænderne op mod Himmelen, medens Fru Lassen, med en fortvivlet Hovedgestus, beder ham skaane hendes Nerver.

71.

Udenfor Indgangsdøren til Lassens Villa. Et Telegrafbud staar udenfor. Døren aabnes, og Grete viser sig. Hun tager mod Telegrammet.

72.

Ved Bordet i Lassens Spisestue. Lassen giver stadig ondt fra sig overfor Edith, da Grete kommer med Telegrammet. Lassen standser sin Ordstrøm, læser Telegrammet igennem, og hans Ansigt klarer efterhaanden op, medens hans Hustru og Hugo nysgerrige ser paa ham. Han rækker Hustruen Telegrammet med Ordene:

Tekst: Det er fra Jørgen Wedel. Han er kommen hjem, og ^{gj} kan ~~værge~~ ^{venke ham} naar som helst!

73.

Nærbillede af Edith, hvis Ansigt ogsaa klarer op, og hvis Øjne faar et drømmende Udtryk, siger:

Tekst: Onkel Jørgen . . .!

74.

Ved Bordet. Lassen ser paa Datteren, og ~~han~~ nikker bekræftende: "Ja, Onkel Jørgen!" Han rejser sig fra Bordet, og de andre følger hans Eksempel, undtagen Edith, der endnu ikke er færdig med at spise. Fru Lassen og Hugo gaar, medens Lassen bliver staaende foran Datteren.

74.

Ved Ediths Plads ved Bordet. Lassen ser skarpt paa Datteren og siger:

Tekst: Og hvad tror Du, Jørgen Wedel vil sige, naar han ser, ^{hvad Du har} ~~indviklet sig~~
^{adviklet sig til}
~~ikke den mindste anelse~~ i Løbet af de fem Aar han har været
borte?

Det blide og drømmende Udtryk i Ediths Ansigt viger pludseligt, og Harmen blusser op i hende. Hun ser op mod Faderen: "Hvad mener Du?" Lassen, hvis Ophidselse stiger, fortsætter:

Tekst: Hvad jeg mener - -, at Du er en Skam for Familien! Dans - og Flirt -
og Fjant - og Fjas - og Pjank - andet har Du ikke i Hovedet!

Han buldrer videre, medens Edith ser paa ham med stadig stigende Forbitrelse

75.

Ved et Bord i Anretterværelset. Grete staar og ordner paa en haandfast og larmende Maade en Stabel Porcelæn paa en Bakke, medens Fru Lassen indtrængende taler til hende. Den Gamle lytter smaabrummende til og skramler stadig mere og mere med Porcelænet. Fru Lassen tager sig paa sin sædvanlige Maade til Tindingerne: "Tænk paa mit Hoved, Grete, mit stakkels Hoved!"

Grete gør et Øjeblik Pause i sit Arbejde, ser paa sin Frue og siger:

Tekst: Ja, Dit Hoved, Dit Hoved - ! Tror Du ikke, at en anden En kan blive
skør i Hovedet af det gale Mandfolk?

Fru Lassens Mine bliver noget stram, og hun siger med hastig paataget Værdighed:

Tekst: Det er Din Husbond Du taler om Grete!

76.

Nærbillede af Grete, som fnyser:

Tekst: Jeg er lige glad, om det saa er Kejseren af Kina! Jeg rejser til
den første!

Ved Bordet i Anretterværelset. Fru Lassen ser bønfuldende paa Grete: "Nej, Grete!" Men den gamle Pige er ikke til at rokke. Fru Lassen faar Taarer i Øjnene, og hun siger:

Tekst: Men Du har jo højt og helligt lovet mig at blive her lige til Du dør - hvad der saa end sker!

Hun brister i heftig Graad, - og Grete, der baade bliver forskrækket og ulykkelig, angrer pludselig sin Optreden:

Tekst: Lad nu være at græde, Fanny, - det ender jo alligevel altid med, at jeg bliver, - jeg gamle Fjols!

Hun stryger moderligt kærtegnende Fru Lassen over Haaret.

Ved Ediths Plads ved Bordet i Spisestuen. Lassen taler formanende til Datteren, der stadig koger af Vrede:

Tekst: Og nu opfører Du Dig saadan, at Jørgen befinder sig godt her! Du ved, hvor meget det betyder for mig ~~økonomisk set~~, om han vil blive her og gaa ind som Kompagnon i Forretningen!

Edith trækker paa Skuldrene og rynker foragteligt paa Næsen, medens Faderen med et betydningsfuldt Blik paa Datteren fortsætter:

Tekst: - - - og der er ingen jeg hellere ser som Medlem af min Familie!

Harmen blusser atter voldsomt op i Edith:

Tekst: Tak, jeg forstaar, hvad Du mener, men jeg er ingen Handelsvare, som Du kan placere som Aktiv i Din Forretning! Det rø'r mig ikke, hvad Du og Jørgen Wedel mener!

Lassen stemmer Tonen ned og taler indtrængende til Datteren, som med en haanlig Gestus svarer:

Tekst: Og kommer han her i Dag, træffer han mig for Resten slet ikke! Jeg skal paa Udflugt med Charles Dupont og Klikken!

80.

Nærbillede af Lassen, hvis Forbitrelse vaagner op til nyt Liv:

Tekst: Dupont, den Vindbøjtet, - den notoriske Pigejæger! *Jeg forbyder*
Dig at omgaae med ham ~~mere~~!

81.

Smiler hånligt

Ved Bordet i Spisestuen. Edith ~~nikkery~~ rejser sig fra Bordet og skynder sig bort. Lassen ser forarget og nedslaaet efter hende. Afblænding -

SLUT PAA FØRSTE AKT.

ANDEN AKT.

82.

Tekst: Charles Dupont var moderne Dansekomponist og Dagens Løve ved Bade-
stedet - -

Opblending af Dupont paa en Lystjagts Dæk. Han er klædt i en eksotisk Bade-
dragt og staar med lukkede Øjne og ^{tager}~~anvender~~ de sidste ^{Trin}~~Åbend~~ af en eller
anden shimmylignende Dans, til hvilken han akkompagnerer sig selv paa en
Violin. Billedet udvides til at omfatte:

83.

Den bageste Del af en Lystjagt med Dækket og Rummet med Siddepladser. Fem
unge Damer og to Herrer, - alle i Badedragter, - af hvilke den ene ^{sidder}~~er~~
ved Rattet, ^{bivaaner}~~salutter~~ med andægtig Beundring Duponts Præstationer. Han slut-
ter - og ser op med et Udtryk, som om han vaagnede op af en Trance. Et en-
thusiastisk Bifald bryder løs. Damerne springer op og omringer Komponisten.

84.

Den Del af Agterdækket, hvor Dupont staar. Dupont synker ned paa Dækket
med Benene dinglende ned i Rummet, hvor Siddepladserne er. To unge Damer
sætter sig hver paa sin Side af ham. Han slaar med et selvbevidst, triumferen-
rende Smil Armene om Halsen paa dem og drager dem ind til sig, kærtegnende
deres ferskenbløde Kinder. De andre Damer tager Plads ved Mesterens Fødder.

85.

Del af Søen med en Baadebro. Lystjagten lægger til, - Dupont og et Par
Damer gaar op paa Broen.

85.

Ved Laagen til Lassens Villa. Lassen, der har en Portefølje under Armen, skal til at gaa ind i Villaen, da han hører Toner nede fra Baadebroen. Han ser forarget derned.

86.

Ved Baadebroen. Dupont spiller nogle forføriske Lokketoner paa sin Violin, medens de to opvartende Damer ser beundrende paa ham. Pludselig opklares hans Ansigt af et Smil, og han vinker med Buen op i Retning af Villaen.

87.

Nærbillede af Lassen i Laagen. Lassen udbryder i et fra Hjertet kommende "Fy for Fanden!" - ser op mod Villaen, hvorfra han har hørt noget, der har vakt hans Opmærksomhed.

88.

Havegang, der fører ned mod Laagen. Edith, der er i Badedragt og har en elegant Badekaabe om sig, gaar hurtigt hen mod Laagen.

89.

Ved Laagen. Lassen bander forarget og dybt rystet, ~~WAAAA~~ da Edith kommer ud ad Laagen. Han vil sige noget til hende, men hun styrter forbi ham og ned mod Stranden, idet hun i Forbifarten vinker et halvt ironisk Farvel til ham. Han ser rasende efter hende.

87.

Baadebroen med Lystjagten. Edith kommer, modtages med stor Begejstring af Dupont og med noget mindre af de to unge Damer. Komponisten fører Edith om Bord paa Jagten, og de to andre Damer følger efter.

91.

Ved Laagen til Lassens Villa. Med et Udtryk af forbitret Resignation trækker Lassen paa Skuldrene, - gaar ind ad Laagen og knalder den haardt i efter sig.

88

Del af Søen med Baadebroen. Jagten styrer for fulde Sejl udefter, Afblanding. -

89.

Opblending af en Del af Terrassen til Lassens Villa. Egteparret sidder ved et Bord paa Terrassen. Fru Lassen sysler adspredt med et Haandarbejde, og hendes Egtefælle læser i en Avis. Han ser op fra Bladet, kaster et mørkt Blik hen mod Indgangen til Huset, - og hans Hustru følger Retningen af hans Blik.

90.

Ved Trappen foran Indgangsdøren. Hugo sidder paa Trappen med Hovedet støttet i Hænderne og stirrer bedrøvet frem for sig.

91.

Ved Bordet paa Terrassen. Lassen sukker dybt og ser saa paa Hustruen, ned ad hvis Kind der glider en Taare. I det samme kommer Grete ind med Eftermiddagsteent paa en Bakke, som hun sætter fra sig. Hun ser med medlidende Blikke paa Ægteparret.

92.

Ved Trappen foran Indgangsdøren. Hugo løfter Hovedet og ser med et Glimt af nyvakt Interesse hen mod Laagen, der fører hen til Villaen.

93.

Udenfor Laagen. En Bil, i hvilken Jørgen og Leni sidder, standser. Jørgen betaler Chauffeuren og gaar saa sammen med Wienerbarnet ind ad Laagen.

94.

Del af Terrassen med Hoveddøren og Trappen. Hugo raaber noget op til Forældrene og rejser sig. Lassen og hans Hustru skynder sig ned ad Trappen, hvor de møder de to nyankomne. Jørgen hilser hjerteligt paa Ægteparret, medens Leni sky holder sig lidt tilbage. Jørgen klapper Hugo paa Kinden og siger:

Tekst: Og jeg har en Legekammerat med til Dig, Hugo. Det er et lille Wienerbarn, som Du skal være rigtig god imod!

95.

Ved Trappen. Hugo ser med store, forbavsede Øjne paa Wienerbarnet. Jørgen vinker til Leni, som sky og forskrækket ser paa de andre for saa pludselig

at vende sig og løbe hen mod Laagen. Der kommer Liv i Hugo: "Nej, men se - nu løber hun jo sin Vej!" Han halter bort i den Retning, i hvilken hun er forsvundet, og Jørgen skynder sig efter Flygtningen.

96
100.

Havegang, der fører til Laagen. Jørgen faar fat i Leni og taler beroligende til hende. Den lille Pige staar bævende og ved hverker ud eller ind, men saa løfter han hende op i sine Arme og bærer hende op mod Villaen.

97
101.

Ved Trappen. Jørgen kommer med Leni og sætter hende ned foran Herr og Fru Lassen: "Se saa, - sig nu pønt Goddag, Leni!" Pigebarnet adlyder mekanisk, og Fru Lassen klapper hende medlidende paa Kinden. Jørgen fører Hugo, der hele Tiden har været stærkt interesseret i Leni og slugt hende med Øjnene, hen til hende og vender sig saa mod Ægteparret, til hvem han hvisker noget.

98
102.

Nærbillede af Hugo og Leni, som sky og forlegne ser paa hinanden. Drengen smiler til Pigen, som gengælder Smilet, - og han rækker hende saa Haanden.

99
103.

Nærbillede af Jørgen og Ægteparret Lassen. Lassen og hans Hustru nikker forstaaende. Jørgen kommer med et Spørgsmaal til Grosserereren, hvis Ansigt pludselig atter faar sit forbitrede Udtryk, og han vil sige noget, da hans Hustru hurtig tager Ordet:

Tekst: Edith er desværre ikke hjemme i Dag. Selskabslivet her ved Badestedet lægger saa stærkt Beslag paa det kære Barn!

Jørgen nikker, medens Lassen mumler noget i Skæget. - Afblending.

100.

Tekst: "Och necken han spelar på bøljan blå"

Opblending af Dupont, som sidder paa Toppen af en Sandrevle eller Klippe i Havet udenfor en Badestrand og spiller paa sin Violin. Han har en Krans af Vandplanter om Panden og er stadig iført den eksotiske Badedragt. Billedet toner over i:

101.

Ved Sandrevlen eller Klippen. Selskabet fra Meterbaaden Lystjagten, - bl. a., Edith, flyder eller springer omkring Mesteren i en eller anden besynderlig Dans.

102.

Ved Bordet paa Terrassen. Egteparret Lassen og deres Gæster kommer hen til Bordet. Fru Lassen spørger Jørgen, om hun ikke nok maa give ham en Kop Te, Men han svarer, idet han peger paa Leni:

Tekst: Tak, jeg tror hellere, at jeg vil samle Appetit til Middagen, - men
Barnet der kan sikkert trænge til et Par rigtig^{solide} danske Stykker
Smørrebød!

Fru Lassen nikker. Hugo faar travlt med at skubbe en bekvem Lenestol hen til Wienerbarnet, der ser spørgende paa Jørgen og først sætter sig, da denne har nikked opmuntrende. Fru Lassen ^mser et Stykke Mad til Leni, medens Hugo ivrigt helder et Glas Mælk op til hende. Pigebarnet nipper af Maden og tager Glasset i Haanden, men kommer saa ikke videre med Spisningen.

103.

Nærbillede af Leni, som pludselig kommer til at tænke paa noget. Hun sætter Glasset fra sig, brister i en voldsom Graad og siger:

Tekst: Jeg kan ikke spise, naar ikke Mammi og Pappi spiser med - - jeg vil ikke være met, naar mine Kære der hjemme sulter - - !

104.

Ved Bordet paa Terrassen. Leni lægger Smørrebrødet fra sig, - Fru Lassen beder hende i en bevæget Tone om dog endelig at spise, og ogsaa Jørgen søger at overtale hende til at gøre det, men Pigebarnet ryster bare paa Hovedet og holder Hænderne for sit forgrædte Ansigt. De andre ser raadville paa hverandre, da Hugo, som staar i dybe Tanker, pludselig siger:

Tekst: Gaa jeres Vej allesammen, - nu skal jeg nok faa hende til at spise! Jørgen nikker: "Det var en god Ide!" Han hvisker noget til Ægteparret, som nikker forstaaende. De tre Voksne gaar og lader de to Børn alene.

105.

Ved en Bank i Haven. Jørgen og Ægteparret Lassen kommer, - sætter sig paa Banken.

106.

Ved Bordet paa Terrassen. Hugo lægger sin Haand paa Lenis Skulder og siger noget til hende i en bevæget Tone. Hun ser op paa ham med Taarer i Øjnene, og han fortsætter:

Tekst: Leni, hvis Du nu bare vil spise rigtig meget, - saa skal vi sende ligesaa meget hjem til Dine Forældre!

Lenis Øjne skinner: "Vil I virkelig det?" Hugo nikker, - rækker hende Mælkeglasset, som hun glubsk tømmer, medens Drengen i Huj og Hast begynder at

smøre Mad til hende.

107.

Ved Banken i Haven. Jørgen og Egteparret drøfter den foreliggende Situation, og Lassen siger:

Tekst: Ja, vi beholder hende naturligvis i Nat, og saa maa vi i Morgen sætte os i Forbindelse med Wienerbørnenes Kontor!

Fru Lassen nikker, ser med Medlidenhed i Blikket op mod Terrassen. Hun peger ~~derop, for at henlede de andres Opmærksomhed paa, hvad der sker deroppe.~~

108.

Ved Bordet paa Terrassen. Hugo skærer Maden i smaa Bidder og mader Leni, som var hun en Fugleunge. Pigebarnet spiser og drikker med glubende Appetit.

109.

Ved Sandrevlen. Dansen gaar stadig lystigt. Dupont slaar en smægtende Slutningsakkord an paa Violinen, bøjer sig saa frem efter og løfter med en plastisk Bevægelse Edith, der netop pjadsker forbi, op til sig paa Revlen. Han tager Kransen af sit Hovede og smykker Edith med den, medens det øvrige omkringsvømmende Selskab livligt giver sit Bifald til Kende. Afblanding -

110.

Tekst: Træt efter Rejsen brød Jørgen Wedel tidligt op og gik i Seng i sit Værelse paa Badhotellet.

Opblønding af Del af Jørgens Hotelværelse. Jørgen staar i Pyjamas foran Sengen, - kaster Tæppet til Side og lægger sig. Han rækker sig og strækker sig, gispende af Varme, - slukker saa det elektriske Lys.

III

Foran Hotellet.

Dupont, Edith og deres Selskab kommer stormende ind i Hotellet.

Til om Hotellets Hesteværelse for næste Billede.

Hotellets Vestibule. Dupont, Edith og deres Selskab kommer stormende ind i løftet Stemning. Dupont vender sig med et Par Ord til Portieren, der nikker og giver en Karl eller en Tjener en Ordre. Manden gaar op ad Trappen fulgt af det muntre Selskab.

112

Hotellets Musikværelse. Dupont og hans Selskab stormer ind sammen med Tjeneren, der tænder det elektriske Lys og gaar. Selskabet skynder sig hen til Pianoet.

113.

Del af Musikværelset med Pianoet. Dupont roder rundt mellem en Bunke Noder paa Nodehylden ved Siden af Pianoet, - finder et bestemt Nodehefte frem og rækker det med en Bemærkning til en af de unge Piger. Hun kaster et Blik paa Titelbladet.

114.

Nærbillede af Titelbladet, som den unge Pige staar med i Haanden. Ved Siden af et Billede af en let paaklædt, pervers, ligbleg kvindelig Skabning, der vrider sig som en Orm, staar at læse:

"I FEBERDRØM JEG SVEVER HEN - -"

Shimmy af

CHARLES DUPONT.

115.

Del af Musikværelset med Pianoet. Den unge Pige ser med Begejstring i Blikket paa Komponisten, der krør sig stolt som en Hane. Hun sætter sig saa ved Pianoet og begynder at hamre løs paa Tangenterne. Dupont lægger med et daarende Blik Armen om Ediths Liv og begynder at vugge ud i Indledningstakterne til Dansen.

116

Ved Sengen i Jørgens Værelse paa Hotellet. Jørgen ligger og slumrer, men bliver pludselig urolig. Han vrider sig i Søvn, som plagede et Mareridt ham, - slaar saa pludselig Øjnene op, ~~han~~ sætter sig op i Sengen, - ser op mod Loftet.

117

Billede af en Lysekrone i Loftet. Den gynger voldsomt frem og tilbage.

118.

Del af Musikværelset med Pianoet. Den unge Pige, der sidder ved Pianoet, slaar endnu haardere i Tangenterne end før, medens Selskabets øvrige Medlemmer nu alle giver sig hen i Dansen.

119.

Ved Sengen i Jørgens Værelse. Jørgen lægger sig atter, begraver sit Ansigt i Puderne.

120

Musikværelset. Dansen og Musiken antager mere og mere orgieagtige Former.

121

Jørgens Værelse. Jørgen sætter sig atter op i Sengen, - kaster med alle Tegn paa Forargelse Tæppet til Side og staar op. Han tager et Par Tøfler paa - kaster en Overfrakke eller Slaabrok om sig og gaar ud ad Værelset.

122

Musikværelset. Kort Billede af Danseorgiet, der bliver vildere og vildere.

123

En Korridor med Døren til Musikværelset. Jørgen kommer, staar et Øjeblik og lytter med et Udtryk af Raseri ***** , - aabner saa forsigtig Døren og ser ind.

124

Del af Musikværelset set fra Døren. Shimmyen skifter Karakter og bliver til en Slags stillestaaende Rystedans. Omslynget af Dupont staar Edith i Forgrunden og "ryster".

125

Nærbillede af Jørgen ved Døren i Korridoren. Han genkender Edith, men vil ikke tro sine egne Øjne.

126

Nærbillede af Edith og Dupont i Musikværelset. Edith, der stadig er tæt omslynget af Dupont, gaar helt op i Dansen, - men under denne kommer hun til at dreje Hovedet en Smule, og hendes Blik falder paa Jørgen Wedel i Døren. Hun farer overrasket sammen.

127

Døren til Musikværelset set indefra. Jørgen ser med isnende og foragtlige Blikke ind i Musikværelset.

128

Nærbillede af Edith, som knuget ind til Dupont automatisk fortsætter. - Hun genkender Jørgen, og i hendes Øjne ser man, at hun straks føler sig ubehagelig til Mode og ligesom skammer sig. Dupont lægger ikke Mærke til noget og fører hende videre i Dansen.

129

I Korridoren, - ved Døren til Musikværelset. Jørgen skyder atter Døren til og gaar med dystre Mine tilbage samme Vej, han kom.

130

Del af Musikværelset med Pianoet. Dupont og Edith "vrikker" forbi et Vindu, da Edith pludselig afbryder Dansen. Hendes Kavaller spørger forbavset, hvad der er i Vejen og vil danse videre, men Edith ryster paa Hovedet: "Jeg er træt."

Ved et Vindu i Musikværelset. Dupont, hvis Overraskelse stiger, fortsætter sine Overtalelsesforsøg. Edith staar et Øjeblik hensunken i Tanker, - men pludselig faar hendes Ansigt det forbitrede Udtryk som det havde, da hun om Morgenen talte med Faderen, og et haanligt Smil kruser hendes Læber. Hun nikker til Dupont: "Selvfølgelig fortsætter vi, - nu er jeg kvik igen!" Han lægger atter Armen om hendes Liv og fører hende triumferende ud i Dansen.

Ved Bordet i Jørgens Værelse. Jørgen sidder tankefuld ved Bordet, - tænder sig en Cigaret. Han sukker dystert, ryger kraftigt og rent mekanisk, - medens han stirrer drømmende frem for sig. Billedet toner bort -

Ved et Vandløb med stærk Strøm. En Række Sten, der ligger med ret store Mellemrum, danner Overgangen til den anden Bred. Jørgen (fem Aar yngre end i selve Hovedhandlingen), der er klædt i Turistdragt og ~~evt. udstyret med Rygsæk~~ kommer sammen med Edith, der er en frisk ung Pige i Konfirmationsalderen, ned til Vandløbet. Pigebarnet ser noget skuffet ud, og Jørgen siger til hende med en Antydning af et triumferende Smil:

Tekst: Der tog Du Fejl, min lille Ven! Her er jo ingen Bro over!

Edith laver fornærmet Trutmund:

Tekst: Man kalder ikke en voksen Dame for "Min lille Ven", Onkel Jørgen! Jørgen ler i vilden Sky, - Pigebarnet ser paa ham med komisk Forbitrelse og hopper saa pludselig ud paa Stenene i Strømmen for paa den Maade at naa over til den anden Bred. Men allerede, da hun er naaet ud paa Sten Nummer to, bliver hun usikker og er nær ved at miste Balancen. Jørgen, som smilende har set hendes Manøvre, gaar ud efter hende, tager hende om Livet og bærer hende over mod den anden Side, idet han behændigt finder Fodfæste

paa de glatte Sten. Edith skriger og sprælder i hans Arme.

134

Nærbillede af Edith i Jørgens Arme. Hun protesterer mod hans Overgreb, - siger harmfynsende:

Tekst: Saadan behandler man ikke en voksen Dame, Onkel Jørgen! - Slip mig, jeg har ikke Brug for Din Hjælp!

135

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Edith skriger og sprælder endnu værre end før. Jørgen sætter hende ned paa en Sten, nikker ironisk Farvel, bringer sig selv i Sikkerhed paa den anden Side og forsvinder ind i Strandplantagen, Edith ser efter ham og ser saa ned imod Strømmen, der syder og bruser op omkring Stenen.

136

Ved Stenen, hvor Edith staar. Ediths vrede Ansigt skifter Udtryk. Synet af det brusende Vand gør hende bange.

137

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Edith søger at driste sig til at hoppe over paa den næste Sten, men Modet svigter hende. Hun ser hjælpeløst over mod den anden Bred, hvor intet Menneske er at øjne, raaber saa:

Tekst: Hjælp! Hjælp!

139.

Bag noget Krat paa den anden Bred. Jørgen, der staar skjult bag Krattet, lør ubehersket, medens han betragter Edith.

140.

Ved Stenen, hvor Edith staar. Edith forstærker sine Raab om Hjælp, - brister til sidst i Graad.

141.

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Edith ser Jørgen stikke Hovedet frem fra Krattet, bag hvilket han har skjult sig, - hun fatter Modpaany, og hendes Ansigt klarer op. Jørgen gaar ned til Breden, stiller sig op med Fingrene i Vestens Ærmegab og ser paa Edith med et drilagtigt Smil. Hun raaber heftigt til ham, at han skal komme hende til Hjælp, men han ryster paa Hovedet og svarer:

Tekst: Du har jo forbudt mig at hjælpe Dig, lille Edith!

142.

Nærbillede af Edith paa Stenen. Hun strækker bedende Hænderne frem mod Jørgen: "Jo, Du maa gerne, Du maa gerne, Onkel Jørgen! Skynd Dig!"

143.

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Jørgen springer ud paa Stenene og løfter Edith op. Hun slaar Armene om hans Hals.

143.

Nærbillede af Edith i Jørgens Arme. Hun bøjer sig ind mod ham og hvisker:

Tekst: Du maa altid ~~gørne~~ hjælpe mig, naar Du vil, Onkel Jørgen!

Han nikker smilende.

144.

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Jørgen balancerer behænsigt hen over Stenene og bærer hurtigt Edith over mod den anden Bred. -

Billedet toner bort -

145.

Del af Jørgens Værelse med Bordet og Sengen. Jørgen rejser sig tankefuld, tager Slaabrokken af, lægger den paa en Stol og gaar hen mod Sengen. ~~af~~

~~blændingx~~

146.

Lassens Soveværelse. Lassen, der er i Slaabrok og Tøfler, gaar rasende op og ned ad Gulvet, dampende paa en Pibe og af og til kastende et Blik hen paa sin Hustru, som didder ved Toiletbordet i Friserkaaben og - med Gretes Hjælp er ved at ordne sit Haar for Natten. Lassen standser foran Vinduet, stirrer dystert ud i Natten og lytter. Pludselig vender han sig om, ser paa Uret, stormer saa hen til Toiletbordet og raaber med en sarkastisk Latter:

Tekst: Halv tolv, og endnu ikke et Glimt af den naadige Frøken! Det er en yndig Datter, Du har, Fanny!

187.

Ved Toiletbordet i Soveværelset. Lassen kaster Piben fra sig med en saadan Voldsomhed, at den vælter en Krystalflacon, der staar paa en Bakke paa Toiletbordet, - og han ler støjende og ^{spydigt} ~~underligt~~. Fruen ser irriteret op, og Grete, der har sit mest stridbare Udtryk paa, udbryder, idet hun peger mod Xx Væggen:

Tekst: Er det nødvendig, at Grossereren af den Grund vækker den lille fremmede Guds Engel derinde! Hun trenger da ellers godt nok til Søvn, det stakkels Barn!

Lassen ser næsten angerfuld ud og fremnumler en Undskyldning. Fruen indskyder:

Tekst: Hun skal blive her i Sommer, Grete! Det har Du vel ikke noget imod? Gretes Ansigt klarer op: "Nej, det ved Gud, jeg ikke har!" Hendes Ansigt faar atter sit barske Udtryk, og med et Sideblik til Lassen tilføjer hun:

Tekst: Og baade den ene og den anden kan maaske have godt af, at der gaar saadan en taalmodig og stilfærdig lille Pige omkring i Huset!

Lassen ser paa den gamle Pige, førstaar meget godt Hentydningen og smiler. Han tager sin Pibe og synker ned i en Lænestol ved Toiletbordet. Afblænding.

SLUT PAA ANDEN AKT.

TREDIE AKT.

Bekendtskab 152. 148.

Tekst: Et saa interessant ~~(som Leni)~~ havde Hugo aldrig gjort, og den næste Morgen havde han travlt med at vise hende alle "Fredenro"s Herligheder - -

En Gang i Haven ned mod Stranden. Leni og Hugo kommer, - Drengen peger i Retning af Stranden og siger:

Tekst: Og her gaar en Genvej ned til Stranden, som jeg altid brugte, naar jeg løb ned og badede sammen med de andre Dreng, inden - - -

Han sukker dybt og tager sig med Haanden paa det syge Ben. Leni ser paa ham med dyb Medlidenhed, lægger Haanden paa hans Arm og søger at trøste ham, men han ryster mismodig paa Hovedet. Men pludselig tager han sig med en Viljeanspændelse sammen og siger noget til Pigebarnet, idet han peger op mod Villaen. De to Børn gaar op mod denne.

153. 149

Del af Villaens Gaardsplads. En Chauffeur staar og renser Lassens elegante Bil, da Børnene kommer. Leni standser, ser beundrende ^{de} paa Bilen: "Den ser jo ud som det var en Konges....!" Drengen nikker leende:

Tekst: Skal vi køre en Tur, Leni? ~~Hun ser paa ham overrasket og begejstret:~~ Hun ser paa ham overrasket og begejstret: "Med den fine Bil, - det er da ikke Dit Alvor!" Hugo ler højt: "Jo, det er lige, hvad det er, Leni!" Han giver Chauffeuren en Ordre, aabner chevalleresk Bildøren for Wienerbarnet og beder hende sætte sig ind. Hun adlyder undseelig. Chauffeuren løfter Hugo op for at sætte ham ved Siden af Leni, ~~der~~ ^{der} imidlertid pludselig faar en Ide, som hun ivrigt udvikler for Drengen. Han nikker glædestraalende og siger et Par Ord til Chauffeuren, der med et ~~tilfreds~~ Smil gaar ind paa Tanken. Han sætter Hugo op paa Forsædet og tager selv Plads ved Siden af ham bag Rattet, medens Leni springer op og anbringer sig ved Hugos anden Side. Bilen kører.

Foran Indgangen til Villaen. Grete staar paa en Bankealtan i første Sals-Højden og lægger en Madras, der skal bankes, til Rette over Rækværket. Lassen kommer ud fra Villaen med en Portefølje under Armen og gaar ned mod Laagen, da han møder Jørgen Wedel. De to Mænd hilser paa hinanden, og Jørgen vinker gemytligt med Hatten op til Grete, der med et henrykt Smil vinker igen. Jørgen kommer med et Spørgsmaal til Lassen, som nikker og ivrigt fører sin Gæst hen ad en Sidegang mod Haven.

I Haven, - ved en moderne Hængekøje, ved Siden af hvilken der staar et Par Kurvestole. Edith ligger sammenkrøben i Hængekøjen - med en eksotisk Parasol slaaet op over sig - og læser "Vore Damer"; da Lassen og Jørgen kommer hen til hende. Faderen kalder paa hende, - hun sætter sig op i Hængekøjen og springer saa ned fra den. Jørgen bukker, - hun rækker ham Haanden og siger med en lille stiv Hovedbøjning:

Tekst: Goddag, Onkel Jørgen!

Nærbillede af Jørgen, i hvem det giver et Sæt, og som lader til at blive let forarget over den Tiltaleform, hun bruger.

Ved Hængekøjen i Haven. Lassen gør en Bevægelse med sin Portefølje og beder sin Gæst unfskyldte, men han maa ind til sine Forretninger, - gaar. Edith beder Jørgen tage Plads i en Kurvestol og sætter sig selv i Hængekøjen.

I Lassens Bil , - paa en Vej langs Stranden. Chauffeuren lader den henrykte Hugo - under sit Tilsyn - holde Rattet, medens Leni smilende nyder sin Legekammerats Glæde.

Ved Hængekøjen i Haven. Jørgen ser smilende paa Edith, der giver sig til at gyngre frem og tilbage i Hængekøjen. ² kommer ¹ Derved det ved Siden af hende liggende opslaaede Nummer af "Vore Damer" til at falde ned, - Jørgen tager Bladet op og kaster et Blik paa den Side, der vender op efter.

Nærbillede af et opslaaet Nummer af "Vore Damer" i Jørgens Haand. Der staar trykt med spærrede Typer:

Den moderne Dans - et Hvilepunkt i Nutidsmenneskenes ^{forjagede Liv.} ~~Sjælsliv.~~

Nogle Reflektioner af Gysse Dilby.

Herunder en ¹ Illustration, der forestiller et Dansepar i en eller anden forvredne Stilling. Under Billedet staar (Afblændet forneden):

Gysse Dilby og Preben Malgren i deres sidste Creation.

Ved Hængekøjen. Jørgen lægger med et Udtryk af Foragt i Blikket Bladet tilbage i Hængekøjen. Edith tager det, ser ned i Bladet og saa paa Jørgen, - siger:

Tekst: Du bryder Dig vist ikke om at danse, Onkel Jørgen?

Jørgen smiler og svarer:

Tekst: Jo, absolut naar man kan gøre det paa en naturlig og æstetisk tiltalende Maade ~~som i den gamle Tid~~

Edith ser interesseret paa ham, og han fortsætter med et sarkastisk og meget sigende Blik:

Tekst: Men en saa forrykt Gang Miskmask, som jeg saa en Nvis ung Dame optræde i i Gaar Aftes, nedlægger jeg en skarp Protest imod!

Hans Ord gør Edith aldeles rasende.

162.158

Nærbillede af Edith, der forbitret ser paa Jørgen:

Tekst: Du begynder at blive gammel, Onkel Jørgen, og mærker ikke, at Tiden forlængst er løbet fra Dine Anskuelser fra Attenhundrede og Hvidkaal!

163.159

Ved Hængekøjen. Jørgen trækker paa Skuldrene og siger noget om, at det maa ske er muligt. Edith gynger stærkere og stærkere frem og tilbage i Hængekøjen.

164.160

Foran Indgangen til Villaen. Grete staar paa Bankealtanen og banker løs paa en orientalsk Maatte, da Dupont kommer med en Noderulle i Haanden. Han vil til at gaa ind i Villaen, da han faar Øje paa Grete. Han raaber op til hende:

Tekst: Er Frøken Edith hjemme?

165.

Nærbillede af Grete paa Bankealtanen. Der kommer et foragteligt Glimt i hendes Øjne, og hun fortsætter Bankningen og lader, som om hun ikke har hørt Dupont.

166.

Foran Indgangen til Villaen. Dupont ser med et krænket Udtryk op paa Bal-
konen og gentager sit Spørgsmaal. Grete holder inde med Bankningen, sender
Dupont et misfornøjet Blik og giver saa Slip paa Maatten og Tæppebankeren.

167.

Nedenfor Altanen hvor Dupont staar. Den store Maatte hvirvler ned over ham
og begraver ham under sig.

168.

Nærbillede af Grete paa Bankealtanen. Grete kalder paa Edith, idet hun be-
nytter Hænderne som Raaber:

Tekst: Der er en Herre, som spørger efter Edith!

169.

Ved Hægekøjen i Haven. Edith standser Hægekøjen i dens voldsomme Sving-
ninger, i hvilke hun - i sin sindsoprevne ^{Tilstand} har sat den, - og ser hen mod
Indgangen til Villaen. Jørgen følger Retningen af hendes Blik:

166
170.

Nedenfor Altanen. Dupont arbejder energisk paa at komme fri af Maatten.

167
171.

Ved Hægekøjen. Edith springer bestyrtet ned fra Køjen. Medens Jørgen bris-
ter i en hjertelig Latter. Hun ser indigneret paa ham, - styrter saa hen

mod Indgangen til Villaen. Jørgen, der stadig morer sig kostligt, følger
langsomt efter hende.

168
172.

Nedenfor Altanen. Edith kommer - hjælper den sprælende Dansenester med at
blive klar af Maatten. ^{Han} ~~Dupont~~ søger at samle sig, kysser den unge Piges
Haand og siger, idet han gør en Bevægelse op mod Altanen:

Tekst: Det er en noget voldsom Modtagelse, man tillader sig at give Ver-
dens yngste og fornemste Dansekomponist!

Han peger paa sin, af Katastrofen, noget medtagne Noderulle og folder den
ud. Edith nikker smilende, - faar saa Øje paa Jørgen, som i Mellemtiden
er kommet hen til dem, og hun præsenterer de to Herrer for hinanden. Jør-
gen ser med et ironisk Smil paa Komponisten, - siger:

Tekst: Min Kompliment, Hr. Dupont! Den orientalske Slørdans, De lige op-
førte, overgik i alle Maader Deres Præstationer i Nat!

169
173.

Foran Indgangen til Villaen med Trappen og Døren i Baggrunden. Dupont sen-
der den talende et rasende Blik og vil tage til Genmæle; men Edith, der
ogsaa sender Jørgen et alt andet end naadigt Øjekast, tager ham under Ar-
men og danser frem til Trappen med ham. De skynder sig op ad Trappen. Jør-
gen ser forarget efter dem.

174.

Ved Indgangsdøren til Villaen. Edith og Dupont møder Grete, der ser bebrej-
dende paa Edith og kun tvært og modvilligt giver dem Plads til at passere.
De forsvinder ind ad Døren, - Grete ryster misfornøjet paa Hovedet og gaar
saa videre ned ad Trappen.

Et Flygel ved et Vindu i Lassens Spisestue. Edith og Dupont kommer hen til Flygelet. Komponisten udlader sit Raseri ved at sige, idet han peger ud Mod Haven:

Tekst: Saadan en Tølper, - formodentlig en af Deres ærede Hr. Faders Bekendtskaber! At De kan holde ham ud!

Edith trækker resigneret paa Skuldrene: "Kan De sige mig, hvad man skal gøre?" Dupont ser paa den unge Pige med Lidenskab i Blikket, -svarer:

Tekst: Kunde jeg bare fører Dem bort fra dette Snolderød! Tænk Dem $\frac{1}{2}$ at leve i Paris - fri og ør og vild!

Edith ryster paa Hovedet, tager Nodebladet, ruller det op og anbringer det paa Nodestativet. Dupont tager Plads foran Flygelet og begynder at hamre løs paa det.

Ved Trappen til Villaen. Jørgen staar mismodig og lytter til Tonerne indefra, medens Grete er ved at rulle den skæbnesvangre Maatte sammen. Hun gør en lille Pause i Arbejdet, lytter ogsaa til Flygeltonerne og mumler saa, medens hun bekymret rokker paa Hovedet:

Tekst: Det skøre Pigebarn maa for alt i Verden reddes fra den Røver! Kan De, der er saa klog, ikke hjælpe hende, Hr. Wedel?

Jørgen staar med dyster Mine og grubler, men i det samme hører han en Bil standse udenfor, og han ser adspredt hen mod Laagen.

Foran Laagen. Lassens Bil holder udenfor, og Leni hjælper Hugo ud af den. De to Børn gaar glædestraalende ind ad Laagen og op mod Villaen. De vinker til Grete og Jørgen.

Ved Trappen til Villaen. Gretes Ansigt bliver et stort Smil, og Jørgen nikker venligt til de to Børn, der - ivrige og glade - kommer hen til dem. Hugo forklarer Grete, hvor fornøjeligt de har haft det, medens Leni skynder sig hen til Jørgen og siger, idet hun ser paa ham med et taknemmeligt Smil:

Tekst: Hvor er her dejligt i Danmark! Du skal have Tak, fordi Du har Hjulpet mig herop, ~~Onkel~~ Jørgen!

Nærbillede af Leni og Jørgen ved Trappen. Jørgens Ansigt skifter Udtryk, - hans eftertænksomme Mine viger Pladsen for et forhaabningsfuldt Smil. Han klapper Leni paa Kinden og siger:

Tekst: Her er en anden lille Pige, der ogsaa har Brug for min Hjælp, Leni!

Men det
Det bliver en ~~anden og mere~~ vanskelig ^{ere} Opgave!

Han løfter det smilende Pigebarn højt i Vejret og sætter hende saa ned igen. - Afblænding -

Tekst: At det er et saare vaanskeligt og indviklet Problem at omvende en Kvinde, kom Jørgen i de følgende Uger til rig Erkendelse af.

Opblænding af en Jagt, der for frisk Vind kløver Sundets sølvglitrende Bølger. Jørgen sidder ved Roret, og i det aabne Rum agter, hvor Siddepladserne er, har Edith, Hugo og Leni taget Plads. Den sidstnævnte, der er klædt i en lys Sommerkjole og solbrændt og frisk, danner en stærk Kontrast til den ~~dærligklædte~~, lille blege Pige, der for et Par Uger siden kom til Danmark. En Matros holder til paa Fordækket.

177.

I Agterrummet med Siddepladserne. Jørgen, der er i godt Humør og fuld af Sportsiver, vender sig mod Edith og siger:

Tekst: Vi har Strømmen imod os, men Du skal aligevel faa at se, at jeg nok skal overhale ham der!

Han peger fremefter, og Edith og Børnene ser stærkt interesserede i den Retning.

178.

Paa Sundet, foran Jørgens Jagt. (Billedet taget fra Jørgens Baad) En anden Jagt ses i ret lang Afstand styre frem for fulde Sejl.

179.

I Agterrummet paa Jørgens Jagt. Edith nikker begejstret, og Børnene jubler af Henrykkelse. Jørgen giver Matrosen ved Masten en Ordre, - Børnene styrter hen mod Fordækket og entrer op paa dette, - Hugo med Lenis og Matrosens Assistance. De forsvinder alle tre paa den anden Side af Masten.

180.

Paa Fordækket af Jørgens Jagt. Med de to stærkt interesserede Børns Hjælp sætter Matrosen en Klyver til (løsner eventuelt et Reb paa Foksejlet). Leni støtter Hugo, idet hun med Ængstelse passer paa, han ikke falder i Vagdet.

181.

Paa Sundet. Jørgens Jagt skyder i stærk Fart frem gennem Bølgerne.

Duponts Værelse paa Badhotellet. Dupont staar ved sit Skrivebord og læser et Brev:

Tekst: (Afblændet Del af et maskinskrevet Brev) - - - Fredag falder Dommen i Processen. Men da vi i alle Enkeltheder er enige med den sagsøgende Part, kan Sagen kun faa eet Forløb, og vi tillader os allerede paa Forhaand at lykønske Dem til, at De fra og med næste Fredag atter er en fri Mand.

For Sagførerfirmaet Bang og Jessen

C. P. Jessen.

Dupont smiler tilfreds, vender sig mod Toiletspejlet ved Siden af, lader Pudderkvasten løbe over Ansigtet, ~~tager sin Hat og gaar.~~

Paa Sundet. Jørgens Baad overhaler den anden Jagt, og idet den stryger forbi den, vinker Børnene paa Fordækket jublende til de to Passagerer i den overhalede Baad, der løfter paa deres Huer.

I Agterrummet paa Jørgens Jagt. Edith ser næsten beundrende paa Jørgen og siger:

Tekst: Ja i Sejlsporten er Du øjensynlig en Mester, Onkel Jørgen!

Jørgen nikker tilfreds. Den unge Pige sidder et Øjeblik og ser eftertænksomt frem for sig og fortsætter saa:

Tekst: Men Dansen er aligevel den eneste Sport, der er et moderne Menne-ske værdigt! Hvorfor melder Du Dig ikke ind i Danseklubben og lærer noget af Charles?

Jørgens Mine bliver pludselig spottende, og han afbryder Edith og siger med Haan:

Tekst: Tusind Tak, - Din Klodshans maa Du gerne beholde for Dig selv!

Harmen blusser op i Edith: "Ikke den Tone om jeg maa be', Onkel Jørgen!"

185.

Del af Hotelkorridor med Duponts Dør og Trappen, der fører ned. Dupont kommer ud fra sit Værelse og gaar forbi en køn Stuepige, der staar i et Vindue og pudser dette (eller som evt. er krøbet op paa en Stige og staar og pudser en Væglampe). Han kaster et beundrende Blik paa Pigen og vinker smilende til hende. Hun besvarer hans Hilsen med et koket Blik og et for-elsket Smil. Komponisten gaar videre hen mod Trappen, fulgt af Pigebarnets ømme Blikke.

186.

I Agterrummet paa Jørgens Jagt. Edith, der stadig er mut og unaadig, ser paa sit Ur og siger:

Tekst: Nu maa vi indstille Sejladsen i Dag, Onkel Jørgen! Sæt mig i Land med det samme!

Jørgen ser nedslaaet paa hende og siger noget til hende med en overtalende Mine. Et lille spodsk Smil ~~gruser~~ gruser hendes Læber og hun siger:

Tekst: Nuvel, - vil Du lade Charles Dupont sejle med, saa kan vi fortsætte en Timestid endnu. Det er nemlig ham, jeg skal træffe!

Jørgens Ansigt faar et forarget og ærgerligt Udtryk: "Det kunde jeg næsten tænke mig - men lad gaa da!" Med et resigneret Nik gaar han ind paa hendes Forslag, - lægger Roret om.

187.

Baadebro. Dupont kommer, ser paa Uret og sætter sig med en utaalmodig Mine paa en Bæk. Pludselig klarer hans Ansigt op, - han ser:

188.

Paa Sundet et Stykke fra Broen. Jørgens Jagt skyder ind mod Broen. Edith staar i Agterrummet og vinker med sit Lommetørklæde til Dupont.

189.

Ved Bænken paa Broen. Dupont farer op og skynder sig hen mod Broens Anløbsplads.

190.

Ved Broens Anløbsplads. Dupont kommer derhen, netop som Jørgen lægger til med Baaden. Jørgen rejser sig, og lader Matrosen tage Roret. Edith, der staar i Agterrummet, raaber til Dupont:

Tekst: Jeg er ude at sejle med Onkel Jørgen, og det er ham en Glæde, hvis De vil tage med!

191.

Nærbillede af Jørgen, som nikker med et forceret, sukkersødt Smil.

192.

Ved Anløbspladsen paa Broen. Dupont gaar om Bord og modtages af Edith, der gaar hen til Agterrummets Ræling nærmest Broen, hvorimod Jørgen og de to Børn er omme paa den anden Side af Storsejlet.

193.

Ved Nedgangen til Agterrummet. Edith rækker Dupont, der staar paa For-dækket og netop skal til at stige ned i Agterrummet, sin Haand, - han standser og fører den til sine Læber.

194.

Paa den anden Side af Stoesejlet. Jørgen kaster et hurtigt Blik paa Børnene, efter at have holdt Udkig ved Bommen. Leni ser paa ham, hvorimod Hugo kigger udover Rølingen. Jørgen betyder - med en advarende Bevægelse - Wienerbarnet noget, - hun nikker forstaaende og presser med Haanden Storsejlet mod Dupont.

195.

Ved Nedgangen til Agterrummet. Dupont slipper Ediths Haand, og i det samme presses han af Storsejlet hen mod Kanten af Baaden, - mister Balancen.

196.

Paa Sundet et Stykke fra Broen. Under Presset af Sejlet falder Dupont i Vandet.

197.

Nærbillede af Dupont, der i sit elegante Sommerskrud tumler rundt i Bølgerne.

198.

I Havstokken ved Siden af Broen. Tre unge badende Damer, af hvilke mindst den ene tilhører den Dupontske Klikke, observerer Ulykkestilfældet og faar - bestyrtede og ivrige efter at komme til Hjælp - travlt med at komme ud til Ulykkestedet.

199.

I Jørgens Jagt. Edith ser med Bestyrtelse mod den forulykkede og vender sig saa med Mistænksomhed i Blikket til Jørgen, der nu er kommet helt hen til Rælingen, og som raaber noget ned til Dupont, idet han langsomt løsner et Redningsbælte.

200.

I Sundet, hvor Dupont pladsker rundt. De tre unge Badedamer naar hen til ham og begynder at bugsere ham ind mod Land.

201.

Del af Stranden med Sundet og Jørgens Jagt i Baggrunden. De tre unge Damer kommer op paa Stranden med Dupont, af hvem Vandet driver. Han ser ud mod Jagten, fra hvis Ræling Jørgen, der har Redningsbæltet i Haanden, Edith og de øvrige Ømbordværende følger Begivenhedernes Gang, - og han raaber til den unge Pige, at han maa op paa Hotellet for at skifte Tøj. Han vender sig og gaar bort fra Strandbredden.

202.

I Agterrummet paa Jagten. Edith fikserer Jørgen skarpt og siger saa:
Tekst: Du gjorde det med Villie, Onkel Jørgen!

Jørgen smiler og indrømmer det med et Nik. Edith bider sig i Læben, be-
tragter ham et Øjeblik med en Antydning af Beundring, men da hun ser det
sædvanlige overlegne Smil spille om hans Læber, slaar hun helt om, stam-
per forbit^{et} med Foden og siger:

Tekst: Og det tillader Du Dig overfor mig og mine Venner! Vær saa god at
sætte mig i Land med det samme, Onkel Jørgen!

Jørgen nikker nedslaaet og gaar hen mod Roret.

203.

Duponts Værelse paa Hotellet. Dupont kommer ind, begynder at trække af sit
Tøj, der stadig driver af Vand.

204.

Ved Anløbspladsen paa Broen. Jørgens Jagt har igen lagt til, - Edith
springer ind paa Broen og skynder sig ind mod Stranden.

205.

Nærbillede af Jørgen ved Roret. Han ser nedslaaet efter Edith.

206.

Kurparken set fra Broen. Edith kommer fra Stranden og forsvinder med ras-
ke og beslutomme Skridt ind i Parken.

Ved Anløbspladsen paa Broen. Jørgen og Leni gaar fra Borde, og den lille Pige hjælper saa Hugo over paa Broen. Jørgen giver Matrosen nogle Instruktioner og gaar saa sammen med Børnene ind mod Stranden. - Afblænding -

SLUT PAA TREDIE AKT.

FJERDE AKT.

208.

Duponts Værelse. Dupont, der nu er omklædt, tager det vaade Tøj, lægger det paa en Stol ved Døren og ringer paa Stuepigen. Et Øjeblik efter aabnes Døren, og den smukke Stuepige kommer til Syne i Døraabningen, - hilser med et koket Smil. Dupont ser paa hende med lystne Øjne, peger paa de vaade Klædningsstykker og kommer med et Par Ord. Pigen tager Tøjet, da Dupont standser hende i Døren.

209.

Ved Døren i Duponts Værelse. Dupont slaar Armen om Pigens Liv og vil drage hende ind til sig. Hun giver Slip paa Klædningsstykkerne og søger fnaisende at væge for sig.

210.

Hotelkorridor med Trappeopgang. Duponts Dør er Nr. 2 fra Trappen regnet. Jørgen kommer misnodig op ad Trappen og gaar hen ad Gangen. Han standser pludselig, da han ser:

211.

I Døraabningen til Duponts Værelse. Dupont kysser den kønne Stuepige, som nu har opgivet at gøre Modstand, og vellystigt hviler i hans Favn.

212.

Nærbillede af Jørgen i Korridoren. Han stirrer paa Parret, - Harmen blusser op i ham, han fatter en hurtig Beslutning og gaar hen mod Duponts Dør.

Ved Døren til Duponts Værelse. Jørgen kommer hen til Parret. Stuepigen gør sig hurtig fri for Duponts favnende Arme, - medens Dupont gaar et Par Skridt tilbage i Værelset. Jørgen følger efter.

Del af Duponts Værelse. Jørgen holder ²¹⁴ ~~stadig~~ ^{griber} Dupont i Kraven og ^{bremser} ~~fører ham~~ ^{til at holde inde med sine} Protester ved en advarende Haandbevægelse og et dundrende "Hold Mund!" Han fikserer ham skarpt og siger:

Tekst: Nu har De afsløret Dem, som den Pigejæger De er, - og for Fremtiden lader De Frøken Lassen i Fred, - ^{at De ved det!} ~~skal jeg love Dem~~

Dupont, der er helt ude af sig selv af Skræk, vil tage til Orde igen, men en ny truende Haandbevægelse fra Jørgen lukker atter Munden paa ham. Jørgen fortsætter:

Tekst: Hvis De endnu i Morgen Fredag er her ved Badestedet, kommer jeg til at give Dem en haandfast Lektion, som De vil mindes hele Deres Liv! Nu ved De, hvad De har at rette Dem efter!

Han rusker Dupont endnu en Gang igennem, og den sølle Fyr nikker helt fjollet af Skræk: "Ja - ja!" Jørgen kaster ham saa fra sig som en Handske, vender sig om og gaar. Lammet og sønderknust ser Dupont efter ham.

Ved en Bænk i Kurparken. Edith sidder tankefuld paa Bænken, da Leni og Hugo kommer hen til hende. Drengen siger til Søsteren:

Tekst: Nu er det bedst, vi gaar hjem, Edith. Ellers naar Du ikke at blive klædt om til Generalkonsulens Middag, og saa bliver Fa'r gal, ved Du jo - - -

Ediths Mine, der i Forvejen er mørk, bliver endnu mere dyster. Hun rejser sig og gaar, fulgt af Børnene.

Foran Barberspejlet paa Jørgens Motelværelse. Jørgen, der er i sorte Benklæder og hvid Manchetskjorte, har travlt med at barbære sig. Idet han vil skifte Stilling, snubler han over en eller anden Ting paa Gulvet og kommer derved til at skære sig under Hagen. Han bøjer sig ned, tager bandende Barberkosten op, kaster den fra sig paa Bordet og tørrer saa Blodet af Hagen med Barberstykket.

220. 217

Ved en Korsvej i Kurparken. Edith og de to Børn er paa Vej hjem, da Dupont kommer fra Sidegangen. Han standser Edith: "Jeg har noget meget vigtigt at sige Dem, Edith!" Leni ser uvilligt paa Dansemesteren, medens Edith beder hende og Hugo gaa videre, hvad de saa ogsaa gør. Edith ser spørgende paa Dupont.

221. 218

Et Stykke længere fremme paa Vejen. Leni og Hugo kommer, Pigebarnet vender sig og ser bekymret tilbage mod Edith og Dupont.

222. 219

Ved Korsvejen i Parken. Dupont fører Edith hen til en Bænk under et Træ. Hun sætter sig og afventer spændt paa, hvad han har at fortælle. Med en irriteret Mine begynder han at Tale.

223. 220

Ved Bænken under Træet. Dupont siger vredt og arrigt:

Tekst: Og i sin Skinsyge eller hvad det nu kan være for antidikuvianske Længsler, der driver ham, har denne Wedel helt mistet Forstanden -

224. 221

Nærbillede af Edith, der ryster skeptisk paa Hovedet:

Tekst: Skinsyge er det ikke, - snarere et Udslag af den moralske Forfølgelse, som Far og han tillader sig at gøre mig til Genstand for!

Ved Bænken under Træet. Dupont fortsætter:

Tekst: Lige meget hvad, - Slyngelen trængte ind paa mit Værelse og vilde forbyde mig at omgaa Dem mere!

Han taler videre, medens ^{hans} forbavset hørerø til. - Billedet toner bort.

Del af Duponts Værelse med Toiletbordet og Døren. Dupont staar ved Toiletbordet og bader sit mishandlede Øje, da Døren gaar op, og Jørgen rasende kommer ind. Dupont vender sig overrasket men køk og stolt mod den indtrædende, der styrter hen til ham og i en uforskammet Tone siger et eller andet. Sikker og overlegen betyder Dupont ham, at han skal gaa, men med Knytnæven under hans Ansigt og dirrende af Raseri udslynger Jørgen en ny Trudsel. Dupont fører den andens Knythaand ned og peger med kold Overlegenhed mod Døren. - Billedet toner bort.

Ved Bænken under Træet. Edith lytter med stigende Forbavselse til Dupont, der med en flot Gestus fortsætter:

Tekst: Da han imidlertid ikke vilde tage mod Fornuft, mistede jeg Taalmodigheden, og med min Dygtighed i Jiu-Jitsu var det mig en smal Sag at faa Bugt med den kluntede Bøffel!

Del af Duponts Værelse. Jørgen styrter frem mod Dupont, der med megen Overlegenhed og kold Foragt betragter sin Modstander, som retter nogle voldsomme Knytnæveslag mod hans Hoved. Dupont apparer ^{er} dem koldblodigt og retter til Slut med Ydersiden af sin flade Haand et voldsomt Slag mod Jørgens Strube, saa Angriberen falder sammen som en Klud. Dupont tager ham i Kraven, slæber ham ud ad Døren og lukker denne, idet han kaster et for-

agteligt Blik paa sin slagne Modstander. Saa gaar han hen og begynder at vaske sine Hænder. -Billedet toner bort.

229

Ved Banken under Træet. Dupont slutter sin Beretning. Edith ser undrende paa ham: "Er det virkelig sandt?" Dupont nikker stolt.

227
230.

Vej et Stykke fra Lassens Villa. Leni og Hugo er paa Vej hjem. Pigebarnet støtter Drengen, der er træt og har svært ved at gaa. Jørgen, der ogsaa er paa Vej til Lassens Villa, indhenter Børnene, der glædestraalende hilser paa ham. Han tager Hugo op paa sine Skuldre og ~~sætter i Løb som en vælig Ganger,~~ medens Leni henrykt ^{følger} løber ved Siden af ham.

228
231.

Lassens Spisestue, ved et Vindu, hvor der staar et Blomsterbord. Den selskabsklædte Fru Lassen sidder ved Vinduet og reparerer et sort Silkehals-tørklæde, ^{eller Slips} der er gaaet lidt op i Sømmen. Grete vander Planterne paa Blomsterbordet, da Lassen - i Kjølebenklæder, Selskabsskjorte og Flip - men uden Halstørklæde, kommer styrtende og kalder paa Pigen, der med Vandkanden i Haanden vender sig saa hurtigt, at Lassens Benklæder faar en Douche af Vandstraalen. Han tilkaster Grete et forarget Blik, og hun fremmunler en Undskyldning. Lassen afbryder hende med en Haandbevægelse, - raaber:

Tekst: Du maa straks se at faa fat i Frøken Edith. Hun skal jo klæde sig om til Middagen, og Wedel har lovet at hente os, Han kan komme, hvad Øjeblik det skal være!

Grete nikker, men i det samme henledes hendes Opmærksomhed paa noget, der foregaar ude i Haven. Hun ser derud, og Egteparret Lassen gør det samme.

Nedenfor Trappen til Villaen. Jørgen, der stadig har Hugo ridende paa sine Skuldre og Leni løbende ved Siden af sig, "galkoperer" hen til Trappen. Han sætter den jublende Dreng ned, - Leni rækker Hugo hans Stok og støtter ham, da han gaar op ad Trappen.

Ved et Spisestuevindu mod Haven. Lassen ser med et vemodigt Smil ned i Haven, - siger saa med et lille Suk til sin Hustru:

Tekst: Der er Forældre, som har Glæde af deres Børn! Tænk, om vi havde en Datter som Leni!

Del af Spisestuen med Døren og Havevinduet. Fru Lassen nikker bedrøvet. Børnene og Jørgen kommer ind og skynder sig hen til de andre. Lassen nikker muntert, men bliver straks alvorlig og spørger paa sin sædvanlige nervøse Maade, om de har set noget til Edith. Hugo svarer:

Tekst: Edith var sammen med os, men saa kom Hr. Dupont - - -

Ved Spisestuevinduet mod Haven. Raseriet flammer op i Lassen, - hans Hustru bliver urolig og ser fra ham og til Jørgen. Leni følger med to store Øjne, hvad der foregaar.

Nærbillede af Jørgen, hvis Udtryk røber, at han er baade bekymret og forbitret.

Ved Spisestuevinduet mod Haven. Grete gaar, og idet Fru Lassen sender Jørgen et uroligt og forstaaende Blik, rækker hun sin Mand Halstørklædet: "Her har Du det, Viggo!" Han river det til sig, vender sig mod et Spejl og forsøger nervøst og ubehjælpsomt at binde det. Leni skynder sig hen til ham: "Maa jeg hjælpe Dig, Onkel?" Hun tager Tørklædet og betyder med en Haandbevægelse Lassen, at han skal sætte sig i Lænestolen, der staar ved Siden af Spejlet. Han adlyder mekanisk.

Ved Lænestolen. Leni binder Halstørklædet, - Lassen ser paa hende med villige Øjne. Det vrede og forargede Udtryk i hans Ansigt forsvinder, og han smiler venligt.

Spisestuen. Lassen rejser sig, klapper Leni paa Kinden og takker hende for hendes Opmærksomhed. Med et Par Ord til Jørgen om, at han straks skal være færdig, gaar han op ad Trappen til Førstesalen.

Vej et Stykke fra Laagen til Lassens Villa. Edith og Dupont kommer, - standser lidt fra Laagen og Komponisten siger i en overtalende og indtrængende Tone:

Tekst: Edith, - De betyder alt for mig og min Kunst, og her i dette Snøderød blandt disse uforstaaende Spidsborgere hører De liggsaa lidt hjemme, som jeg!

Edith ser eftertænksomt paa ham, og han fortsætter lidenskabeligt:

Tekst: Og naar nu Kunsten kalder mig herfra til Paris - til "La ville de la lumière" - det eneste Tilflugtsted, der er en moderne frigjort Aand værdigt, har jeg et Forslag at gøre Dem - - -

Han taler videre, idet han omfatter den unge Pige med et glødende Blik, men Edith ryåter paa Hovedet og gør en afværgende Bevægelse. Han tager dog atter til Orde, og hans Tale bliver mere og mere indtrængende. I detsamme hører Edith, at nogen kalder paa hende fra Laagen, og hun ser derhen.

238
242.

Ved Laagen til Lassens Villa. Grete, der ser meget misfornøjet ud, kalder paa Edith og vinker ad hende.

239
243.

Ved Vejen et Stykke fra Laagen. Edith rækker hurtigt Dupont Haanden til Farvel og gaar hen mod Laagen. Komponisten ser ærgerlig og skuffet efter hende.

244

Lassens Spisestue. Leni sidder ved et Bord foran et aabent Vindu og går travlt med et Brev. ^{Hugo} Jørgen har taget Plads ved Siden af hende og læser i en Bog. Jørgen, der er dyster og faamølt, taler med Fru Lassen, da Edith kommer ind. Moderen raaber til hende, at hun skal skynde sig. Jørgen rejser sig for at gaa hen mod hende, men Edith skynder sig med et kort Nik hen til Trappen til Førstesalen og løber op ad denne. Paa det andet Trin vender hun sig og ser hen mod Jørgen:

Nærbillede af Jørgens Ansigt. Over det Saar, han tilføjede sig ved Barberingen, har han anbragt et synligt Stykke Hæfteplaster.

Ved Trappen til Førstesalen. Et spydigt og foragteligt Smil kruser Ediths Læber. Hun vender sig og skynder sig op ad Trappen.

Del af Gangen med Døren til Ediths Værelse og Trappeafsatsen. Edith, der kommer fra Trappen, møder Lassen, der nu er fuldt paaklædt og paa Vej ned. Han ser rasende paa Datteren: "Naa, endelig viser Du Dig!" Edith nikker kort og vil gaa forbi ham, men han spærrer hende Vejen og siger arrig:

Tekst: *Du glemmer nok at jeg har forbudt Dig*
~~For Fremtiden forbyder jeg Dig~~ at omgaas denne Hr. Dupont!

Harmen blusser op i Edith, og hun kaster med Nakken: "Det kan Du ikke forbyde mig!" Lassens Hidsighed stiger:

Tekst: Jeg Jægger Raad op med Wedel, og vi skal nok finde et Middel til at faa Dig til at lystre - - - !

Edith gør en afværgende Bevægelse, og hendes Heftighed stiger: "Hvad tænker Du paa, Far! ?" Han fortsætter ude af sig selv:

Tekst: - - - hjælper intet andet, ^{spærrer} ~~lukker~~ vi Dig inde! Nu skynder Du Dig med Din Paaklædning, saa vi kan komme afsted!

Han lader Datteren passerer, og hun styrter i voldsom Sindsbevægelse forbi ham og hen til Døren til sit Værelse. Hun river Døren op, - vender sig om i Døraabningen.

Nærbillede af Edith i Døraabningen. Hun raaber til Faderen:

Tekst: Jeg gaar ikke ned til Middagen! Du kan sige, jeg har Hovedpine!
Hun skynder sig ind i Værelset, hvis Dør hun smækker i efter sig .

249.

Ved Trappeafsatsen. Lassen staar et Øjeblik som lamslaaet, - kaster et sidste rasende Blik mod Ediths Dør og gaar saa ned ad Trappen.

246
250.

Spisestuen. Leni sysler stadig med sit Brev og iagttager af og til den alvorlige Jørgen med stjaalne og medlidende Blikke. Lassen kommer buldrende ned ad Trappen:

Tekst: Den naadige Frøken gaar ikke ned, - hun undskylder sig med Hovedpine, men det er selvfølgelig bare en Plade, hun stikker, for uforstyrret at kunne faa sig en Abedans med Hr. Dupont!

Det giver et Sæt i Jørgen. Lassen ser paa Uret, siger noget om, at det er paa Tide, de kommer afsted og skynder sig ud i Forstuen fulgt af Fruen og den stadig mere nervøse Jørgen.

247
251.

Lassens Forstue. Lassen, Jørgen og Fru Lassen kommer fra Spisestuen. Hus-herren ~~tager~~ ^{vil} med voldsomme og nervøse Bevægelser ^{tyse} sin Frakke ned fra en Knage ~~og ifører sig den~~, medens Jørgen hjælper Fru Lassen i hendes Aftenkaabe. I sin Nervøsitet rykker Lassen ~~en dødsbelyst Kastet af~~ ^{Stroppen} ~~den af~~ Frakken, ~~og vender sig mod sin Hustru, der atter kranger Frakken af ham og~~ ^{han rækker den till sin Hustru, som tager den} ~~gaar ind i Stuen med den~~, fulgt af sin ophidsede Egtefælle. Jørgen gaar ud i Haven.

[Handwritten signature]

Ved Spisestuevinduet, hvor Lenis Bord staar. Pigebarnet gør en Pause i Brevskrivningen, løfter Hovedet, sidder et Øjeblik og spekulerer og kommer derved til at se ud ad Vinduet.

Paa Terrassen ved Indgangen til Villaen. Jørgen, der gør et mere nervøst og dystert Indtryk end nogensinde, ser op mod Villaen, - synker saa ned paa en Bænk nedenfor det Vindu, ved hvilket Leni sidder.

Ved Spisestuevinduet, hvor Lenis Bord staar. Leni rejser sig, stiller sig ved Vinduet og ser et Øjeblik tankefuldt ned i Haven. Hun siger saa til Hugo, at hun straks kommer tilbage, og springer ud ad Vinduet, medens Hugo forbavset ser op fra sin Bog.

Ved Bænken paa Terrassen. Leni springer ned foran Jørgen, der overrasket ser op. Wienerbarnet gaar hen til ham, ser medlidende paa ham, siger:

Tekst: Du skal ikke være ked af det, Onkel Jørgen - - - Min Far siger altid, at skal man naa sit Maal, gælder det bare aldrig at tabe Modet - men at kæmpe og haabe!

Jørgen ler bittert:

Tekst: Der er ingenting at haabe, naar den, man kæmper for at redde, er helt forblindet af Løgn og Falskhed!

Han ryster mismodig paa Hovedet. - - Leni fikserer ham et Øjeblik og siger saa:

Tekst: Løgn og Løgn er to Ting, Onkel Jørgen - - Der findes ogsaa hvide Løgne!

Jørgen smiler: "Hvad mener Du med det?" Leni fortsætter:

Tekst: Jeg skal give Dig et Eksempel - - En Dag hjemme i Wien nu i Vinter,
da vi næsten ingenting havde at spise, kom Far hjem ved Middagstid...
Hun fortæller videre. Billedet toner bort.

256.

Dagligstue i Lenis Hjem. Alt herinde gør et forfaldent Indtryk men bærer dog Præg af svunden Velstand. Møblerne er stærkt medtaget, og Betrækket er slidt. Ved et tarveligt dækket Bord sidder to smaa afmagrede og sultne Drenge, hvis Øjne ikke er fra Leni, der sætter en lille Laag-Kasserolle paa et Fad paa Bordet. Lenis Fader - en midaldrende, mager og huløjet Mand af intellektuel Type - kommer hen til Bordet sammen med sin Hustru, - en Dame med fine men udtærede Træk. Lenis Moder stiller sin Mands Stol til Rette og sætter sig ved Siden af ham. Faderen kaster et Blik paa Leni, der under Brødrenes forslugne Blikke tømmer Kasserollens Indhold over i et Fad.

257.

Nærbillede af Fadet med tre smaa Pølser.

258.

Ved Bordet. Leni lægger en af Pølserne over paa Faderens Tallerken, men han gør en afværgende Bevægelse og siger:

Tekst: Tak, men Professor Heimer bød mig paa Lunch i "Bärenkeller" i Dag, saa jeg kan virkelig ikke spise nu igen

Han tager Tallerkenen og sætter den hen foran Hustruen, der skærer en Bid af Pølsen og lægger Resten over paa en af Drengenes Tallerken. Leni fordele de to andre Pølser mellem sig selv og Brødrene, der med glubende Appetit sluger deres Part. Faderen sidder lidt og ser stille paa de andre, rejser sig saa og gaar ind i et Sideværelse. Leni ser efter ham, lister saa sagte hen mod Døren til Sideværelset.

Soveværelse i Lenis Hjem. Med et graadigt Udtryk tager Lenis Fader et Stykke haardt, groft Brød op af Lommen og begynder at bide af det. Han lægger ikke Mærke til, at Leni glider ind i Værelset hen bag ham, og at hun et Øjeblik staar og iagttager ham med kærlige og medlidende Øjne. Hun siger noget til ham, og han vender sig hurtigt om mod hende, idet han søger at gemme Brødskorpen. Pigebarnet rører ved Brødet og siger med Taarer i Øjnene:
Tekst: Det var ikke sandt, det Du sagde før, Far..... Du fik ingen Lunch i "Bärenkeller"!

Faderen smiler vemodigt, nikker:

Tekst: Nej, - men det var en hvid Løgn, Leni, som jeg kom med for Din og Dine Brødres Skyld!

Leni ser beundrende paa Faderen. Han putter Resten af Brødet i Munden, tager en Bog ned fra en Vægghylde og ~~kaster et hurtigt Blik i den.~~

259. (evt.)

Nærbillede af Bogen i Faderens Haand. Det er "Grimms Æventyr".

~~Soveværelset i Lenis Hjem.~~ ~~Lenis Fader lukker Bogen igen,~~ siger et Par opmuntrende Ord til Datteren og gaar saa med Bogen i Haanden tilbage til Dagligstuen.

Del af Dagligstuen i Lenis Hjem. Drengene skraber graadigt Tallerkenerne og ser sig forgæves om efter mere. Moderen søger at trøste dem, da Faderen og Leni kommer ind. Han ^{går alt for} ~~søger~~ at opmuntre Børnene: "Nu læser vi et Æventyr, Børn!" Han sætter sig i en medtaget Sofa ved Vinduet, - Drengene løber hen til ham, og den mindste kravler op paa hans Knæ, medens den anden sætter

sig paa en ramponeret Legetøjshest ved hans Fødder. Leni tager Plads ved Siden af Faderen, og Moderen, der bliver siddende ved Bordet, ser med et vemodigt Smil hen mod Gruppen. Faderen begynder at læse højt af Bogen. Billedet toner bort.

257
261a.

Ved Bænken paa Terrassen. Leni slutter sin lille Fortælling. Der er ligefrem Beundring i det Blik, med hvilket Jørgen omfatter den lille, tapre og trohjertede Pige og stryger hende over Haaret. Lidt genert fortsætter hun:

Tekst: Men jeg forstaar jo nok, at det er mod den sorte Løgn, Du kæmper;
Onkel Jørgen!

Jørgen nikker med et mismodigt Blik: "Ja netop, - mod den allersorteste!"

Leni ser eftertænksomt paa ham, - siger:

Tekst: Naar I tre nu er taget bort, kommer der maaske en Mand og opsøger Edith - en Mand, der har Pudder paa Kinderne og dufter som en Kvinde.....Det er hans Løgn, der har gjort Edith blind, og som Du vil redde hende ud af....Er det ikke rigtigt?

Jørgen nikker igen. Pigebarnet ser medlidende paa ham:

Tekst: Bare jeg kunde hjælpe DigDu hjalp engang mig, Onkel Jørgen!

Jørgen smiler vemodigt, - kommer i Tanke om noget og siger:

Tekst: Du kan gøre een Ting, Leni...Hold Øje med Dupont, hvis han finder paa at stikke Næsen ind her, og se at hindre ham i at være alene med Edith - - - !

Leni lover ivrig at gøre sit bedste.

258
262.

Ved en Sofa i Ediths Værelse. Edith sidder i Sofaen og stirrer grundende frem for sig. Der er Trods i hendes Øjne.

259
263.

Ved Banken paa Terrassen med Trappen og Indgangsdøren. Ægteparret kommer ud fra Villaen. Lassen kalder paa Jørgen, der stadig sidder og taler med Leni. Jørgen rejser sig, tager Afsked med Pigebarnet og gaar med de to andre hen mod Laagen.

264.

Ediths Værelse. Edith hører en Vogn køre bort, - rejser sig, gaar hen til Vinduet og ser ud ad det.

265.

Vej udenfor Lassens Villa, - set fra Ediths Vindu. Lassens Bil kører bort med de tre, der skal til Selskab.

266.

Ved Vinduet i Ediths Værelse. Edith staar et Øjeblik og grunder. Man forstaar af hendes Udtryk, at hun fatter en bestemt Beslutning, - hun vender sig saa og gaar.

266-263

Ved en Telefon i Samens Spisestue

Edith kommer hen til Telefonen, løfter Røret op og forslaaer et Nummer.

267-264

Duponts værelse.

Hotel Vestibule. Dupont, der ser noget sur ud, er paa Vej op ad Trappen, da han standses af Portieren (eller en Picolo), som fortæller, at der er Telefon til ham. Dupont gaar hen til Skranken, hvor der staar en Telefon, hvis Rør er taget af. Han tager ^{Dupont} ^{Telefonen} Mikrofonen, - hans Ansigt klarer pludselig op, og han lytter spændt til den talende, medens et tilfreds Smil spiller om hans Læber.

Ved en Telefon i Lassens Spisestue. Edith taler i Telefonen, - siger be-
slutson:

Tekst: Jeg har tænkt over Deres Forslag, Charles, og vil tale med Dem. De
kan komme herhen, - der er ikke andre hjemme end jeg og Børnene - -
Hun taler videre.

Duponts værelse.
Ved Telefonen i Hotel Vestibulen. Dupont staar lidt og lytter, siger saa
et Par Ord og lægger Røret paa. Han skynder sig glædestraalende bort. Af-
blænding.

SLUT PAA FJERDE AKT.

FEMTE AKT.

Bord i Lasseus Have. 270.

Opblønding af Del af Terrassen til Lassens Villa, hvor Hugo sidder paa en Stol ved Bordet. Han har travlt med at piske Æg og er baade henrykt og ivrig. - Billedet udvides til at omfatte:

271.

Ved Bordet paa Terrassen. Leni er krøbet op paa Bordet ved Siden af Drengen og er ogsaa optaget af at piske "Æggetoddy". Hugo holder sit Glas hen mod Lenis og konstaterer glædestraalende, at han har faaet mere ud af Piskningen, end hun har. De pisker saa videre, varme og iltre, - men pludselig bliver Leni alvorlig, og hun holder op med at piske, da hun ser:

272.

Ved Trappen til Villaen. Dupont møder Edith, der kommer ned ad Trappen. Det besluttede Udtryk præger stadig hendes Ansigt, og hun hilser smilende paa sin Gæst. De gaar ~~hen med Haven~~ *mod Lysthuset*.

273.

Ved Bordet paa Terrassen. Leni bliver mere og mere bekymret siger noget til Hugo, sætter sit Glas fra sig og skynder sig hen mod Trappen. Hugo fortsætter - forbavset og uforstaaende - Piskningen.

274.

Del af Haven med et Lysthus. Leni kommer, ser sig søgende om, - hører, at der er nogen i Lysthuset og gaar hen til det. Hun standser ved Siden af

Indgangen til Lysthuset og staar et Øjeblik og ved ikke rigtig, hvad hun skal. Pludselig farer hun sammen og lytter spændt.

275.

Ved en Bænk i det aabne Lysthus. Dupont og Edith sidder hviskende og lægger Raad op. Han taler ivrigt, - siger til sidst:

Tekst: - - - saa henter jeg Dem i Bil i Morgen Klokken 8 ^{Aften} ved ^{med Udkanalen af Plantagen} Skovpavillonen.

Paa en Time kan vi naa til Petershøj, hvorfra Nattoget gaar Kl. 10! Edith nikker bifaldende, og Dupont fortsætter med at udvikle sin Plan.

276.

Ved Siden af Indgangen til det aabne Lysthus. Leni er yderst bestyrtet over det, hun har hørt, - spejder ind gennem Lysthusets Løvverk, ~~hendes sig~~

~~hærbigt af styrtet bort.~~

277.

Ved Bænken i det aabne Lysthus. Dupont ~~lægger med Lidenskab i Blik og Befalinger.~~ ^{falsatter ivrigt med sine} ~~vagelser sin Apm om Ediths Liv og drager hende ind til sig.~~

278.

Ved Siden af Indgangen til det aabne Lysthus. Lenis Øjne skyder Lyn af Harm. ^{veder hæn sig og styrtet bort.} Pludselig fanges hendes Opmærksomhed af noget, der pusler om ved hendes Fod, og hun ser derned.

279.

Nærbillede af en Tudse, der hopper om i Græsset ved Lenis Fod.

280.

Ved Siden af Indgangen til det aabne Lysthus. Leni bøjer sig ned og tager Tudsens op. Hun sætter den paa sin flade Haand, knipses den bagi med det Resultat, at Dyret i et langt Spring forsvinder ind i Lysthuset gennem en Aabning i Løvværket.

281.

Ved Bænken i det aabne Lysthus. Dupont skal lige til at kysse Edith, da Tudsens havner i Hovedet paa ham. Han farer sammen, og baade Edith, der skriger af Skræk, og han springer op.

282.

Ved Siden af Indgangen til det aabne Lysthus. Leni ler, kigger atter ind i Lysthuset og kryber saa hurtig i Skjul bag en Busk. Dupont og Edith kommer ud, - gaar nervøse op mod Villaen.

283.

Busken, bag hvilken Leni har skjult sig, med Hækken i Baggrunden. Leni ser efter Parret, - spekulerer over et eller andet og skynder sig saa hen mod Hækken.

284.

Vejen udenfor Lassens Villa. Leni smutter ud gennem Hækken og forsvinder i Løb henad Landevejen.

Ved Laagen til Lassens Villa. Edith og Dupont træffer de sidste Aftaler, og han tager saa Afsked og gaar. Hun ser med et mørkt og besluttet Udtryk efter ham.

Ved Bordet paa Terrassen. Hugo nyder det sidste af sit Piskeæg, - ser sig forbavset om efter sin forsvundne Legekammerat. Han tager Lenis urørte Glas i Haanden, ser, at dets Indhold er sunket meget sammen og begynder at piske det op.

Ved Indgangsdøren til en meget fornem Villa. Jørgen hører med en alvorlig Mine paa Leni, der ivrigt og bekymret fortæller, hvad hun har opdaget. En Tjener kommer ud med Jørgens Frakke og Hat, - han tager Frakken paa, medens han giver Tjeneren en Ordre, som denne lover at udføre.

kommer og sætter sig
Ved Trappen til Lassens Villa. Edith ~~siddet~~ grundende, da Hugo kommer hen *Han har Lenis urørte Glas i Haanden* til hende. Han ser urolig ud og spørger:

Tekst: Har Du ikke set noget til Leni, Edith? Hun stak af før!

Edith ryster paa Hovedet: "Nej, jeg har ikke!" Hun ser tankefuldt og vent-
~~Tak~~ ligt paa Broderen, siger nogle trøstende Ord til ham og klapper ham paa Kinden.

Landevej. Jørgen kommer cyklende med Leni som "blind Passager" *og sætter sig* ~~bag ved sig.~~

Ved Trappen til Lassens Villa. Med et Par Ord til Broderen rejser Edith sig og gaar ind i Villaen. ~~I det samme kommer Grete fra Terrassen med Hugos tømte og Lenis urørte Glas paa en Bakke. Drengen spørger den gamle Pige efter Leni, - hun ryster paa Hovedet, men i det samme faar hun Øje paa noget hende ved Laagen, og med sit mest velvillige Smil peger hun derhen.~~

Ved Laagen. Jørgen sætter ~~Cyklen fra sig~~ og gaar sammen med Leni op mod Villaen.

Ved Trappen til Villaen. Hugo straalere som en Sol. Jørgen og Leni kommer hen til ham ~~og Grete~~, og Drengen spørger ivrigt sin Legekammerat om, hvor hun har været. Med et kærligt Smil slaar hun det hen, og Drengen spørger ikke mere men ^{giver hende} tager Glasset med hendes Piskeæg ~~fra Gretes Bakke~~. Børnene løber ind, medens Jørgen ^{rulper} alvorlig og mismodig - ~~stiller et Par Spørgsmaal~~ til Grete. ^{Hugo.} Da han har faaet dem besvaret, vender han sig og gaar - ~~mark~~ som en Tordensky med raske Skridt ^{gaar} hen mod Laagen. Grete ser forbauset efter ham. ^{hans x g tplan son ind.} Børnene ser efter

Ved en Sekretær i Ediths Værelse. Edith, der har en aaben Haandtaske staaende ved Siden af sig, er optaget af at undersøge Indholdet i et Juvelskrin.

294.

Udenfor Døren til Duponts Værelse paa Badehotellet. Jørgen kommer, - banker paa Døren. Da der ikke bliver svaret, banker han en Gang til, aabner saa Døren og gaar ind.

295.

Duponts Værelse. Jørgen kommer ind, ser sig mismodig om i det tomme Værelse, ved ikke rigtig om han skal gaa eller blive, men sætter sig saa ned i en Lænestol,.

296.

Ved Sekretæren i Ediths Værelse. Edith lægger Juvelskrinet ned i Haandtasken, - tager et Portræt frem fra Sekretæren og kaster et Blik paa det.

297.

Nærbillede af Ediths Haand med Portrættet, der forestiller hendes Forældre (~~evt. kun Moderen~~).

298.

Ved Sekretæren i Ediths Værelse. Den unge Pige faar Taarer i Øjnene, - lægger stille Portrættet ned i Haandtasken.

299.

Duponts Værelse. Jørgen, der bliver mere og mere oprevet, gaar utaalmodig op og ned ad Gulvet. Han standser ud for en Væg, paa hvilken et Par Ride-

piske hænger over Kors, tager den ene ned, og med Had i Blikket lader han den prøvende suse gennem Luften. I det samme hører han, det banker paa Døren, lægger Ridepisken fra sig og raaber: "Kom ind!" En midaldrende og særdeles fyldig Dame, der ser noget stræng ud, træder ind. Hun bliver noget overrasket, da hun ser Jørgen og vil med en Undskyldning trække sig tilbage, da Jørgen siger:

Tekst: Jo, Hr, Dupont bor her, jeg venter selv paa ham!

Damen ser lettet ud og siger noget, der faar Jørgen til at fare overrasket sammen: "Hvad siger De - - ?" Damen nikker: "Ja, saadan er det nu!" - Hun synker ned i en Lænestol ved Vinduet, medens hun ivrigt begynder at tale. Jørgen hører paa hende med stadig stigende Interesse. *toner bort.*

305.
epit:
Titel: *Effter en ganske kort Samtale havde de to - hvad grunden ved kunde være, - mærkelig nok ikke længe nogen Interesse af at træffe Dupont... (Se videre næste Akt)*

300.

Ved Indgangen til Badhotellets Have. Dupont, der er omsværmet af sine to opvartende Damer fra Sejlturen, gaar ind i Haven.

301.

Ved Vinduet i Duponts Værelse. Jørgen hører skadefro paa Damens Beretning. Han kommer til at kaste et Blik ud ad Vinduet og gør Damen opmærksom paa, hvad han ser:

Tekst: Der har vi ham for Resten!

302.

Ved et Bord i Badhotellets Have. Dupont sidder i livlig Flirt med de to unge Damer. De nyder Forfriskninger af høje Glas med Straa. Dupont kommer til at vælte sit Glas, - den ene af de unge Piger stikker et Straa til ned i sit Glas og rækker det frem mod Dansemesteren. Han og hun suger begge af Glasset med Hovederne tæt ind til hinanden.

Ved Vinduet i Duponts Værelse. Damen tager sig opbragt til Hjertet:

Tekst: Han er sig selv lig, den Usling, - men jeg skal vide at - - -

Hun farer op ude af sig, selv af Vrede og fremstøder de heftigste Bebrejdelser og Trusler. Jørgen, der ser mere og mere oplivet ud, ser paa hende, - han faar en ny Ide og skynder sig at standse Damen, der er paa Vej henmod Døren:

Tekst: Vent lidt, jeg har ogsaa en Høne at plukke med ham, og vi kan maa-ske hjælpe hinanden!

Han siger noget mere, - Damen hører paa ham med voksende Interesse og giver med et bistert Nik til Kende, at hun bifalder hans Plan.

Ved Bordet i Badehotellets Have. Dupont og hans to Beundr^{er}inder muntre sig stadig, og Stemningen bliver mere og mere løssluppen.

*(305.) fortsat.
Duponts Værelse. Damen rejser sig, hun trykker Jørgens Haand som for at bekræfte en Overenskomst. Jørgen smiler og tager med en vellystet Mine sin Hat, hvorefter de begge forlader Værelset. Billedet tone bort.*

Udenfor Indgangen til Badehotellet. Jørgen hjælper sin ny kvindlige Bekendte op i en Bil, - trykker hendes Haand, som en Bekræftelse af den Pagt de har sluttet, og Bilen kører. Jørgen ser smilende efter den, - hans Mine tyder paa, at han mener, han tør regne med et glædeligt Udfald af sin Plan. Billedet blændes af.

Tekst: Samme Aften havde Jørgen et lille hemmeligt Stævnemøde i Lassens Have.

Opblanding af en Del af Lassens Have med et Springvand. Jørgen gaar og venter, da Leni kommer. Hun skynder sig hen til ham: "Hvad vil Du mig, Onkel Jørgen?" Jørgen ler:

Tekst: Jeg vil bare bede Dig om en hvid Løgn, Leni!

Leni smiler: "Hvad mener Du med det!" Han begynder at forklare, medens Pigebarnet - stærkt interesseret - lytter til. - Afblænding. -

307.

Tekst: Den følgende Dag ved Middagstid fik Dupont et uventet Besøg.

Opblænding af Dupont paa hans Hotelværelse. Han staar ved Klædeskabet og pakker en Kuffert, da det banker paa Døren. Det giver Chock i ham, og han ser nervøst mod Døren, men da der igen bankes paa denne, gaar han tøven-
de hen til den.

308.

Ved Døren i Duponts Værelse. Dupont lytter, - spørger hvem det er. Svaret udefra beroliger ham, han lukker forsigtig op, og Leni kommer ind. Han ser overrasket paa hende og vil sige noget, men Pigebarnet lægger med en hemmelighedsfyld Mine Fingeren paa Læben, ser sig undersøgende om og hvisker saa:

Tekst: Jeg kommer fra Edith - - - †

Dupont, hvis Overraskelse stiger, ser forskende paa Leni: "Naa, hvad Besked har Du saa fra hende?" Leni ser paa ham og venter et Øjeblik med at svare for at drive hans Nysgerrighed op til det yderste. Endelig hvisker hun:

Tekst: Jeg skulde hilse og sige, at hun ikke tør tage herfra med Dem i en
Bil i Aften - - -

Dupont ser aldeles bestyrtet ud: "Hvad er det, Du siger?"

309.

Ved en Bank ved Siden af Indgangen til Badhotellet. Jørgen sidder paa Bænken, - han ser særdeles tilfreds ud og damper paa en Cigaret. Af og til kaster han et Blik hen mod Hotellets Indgang, som ventede han nogen.

310.

Del af Duponts Værelse med Døren. Leni beroliger Dupont, - og hun hvisker endnu mere hemmelighedsfuldt end før:

Tekst: Men hun opsøger Dem i Petershøjs Kro Kl.9 præcis. For ikke at vække Opsigt tager hun alene derover ~~med Baaden~~ - - -

Dupont nikker: "Naa, saa er det udmærket!" Han lukker Leni ud, - gaar hen til Toiletspejlet, og med en sejrstolt Mine lader han Pudderkvasten løbe hen over Ansigtet.

311.

Ved Banken ved Siden af Indgangen til Hotellet. Leni kommer, skynder sig hen til Jørgen og fortæller ham om Ekspeditionens Forløb. Han ler, klapper anerkendende Pigebarnet paa Kinden. Afblænding.

312.

Tekst: Dagen gik, og endelig nærmede det store Øjeblik sig, da Edith for bestandig skulde gøre sig fri for de Fornedrelsens Lænker, i hvilke et ideforladt Smaaborgerliv havde lagt hendes frihedstørstende Sjæl.

Del af Ediths Værelse med Vindu til Haven. Edith, der er i Rejsedragt, læser en færdigpakket Kuffert, - gaar hen til Vinduet og ser ud af det.

313.

Ved et Bord paa Terrassen nedenfor Ediths Vindu. Lassen sidder med sin Avis og hans Hustru med sit Haandarbejde. Hun iagttager med et kærligt Blik Leni og Hugo, der sidder ved den ene Bordende og spiller Dam eller lignende.

314.

Del af Ediths Værelse med Vinduet, og i Baggr. Døren til Gangen. Edith staar et Øjeblik tvivlraadig og ser med fugtige Øjne ned mod Terrassen. Pludselig vender hun sig beslutsomt, tager sin Kuffert og gaar ud ad Døren.

315.

Bagvej, der fører fra Villaen ud til Landevejen. Edith kommer med sin Kuffert i Haanden. Hun kaster et Blik paa sit Armbaandsur, - skynder sig videre frem ad Landevejen.

316

Ved Bordet paa Terrassen. Lassen ser op fra sin Avis og spørger ^{utaalmodig} lidt ^{(sin} Hustru om noget. Men det er Leni, der svarer, og der er noget vist ^{hjemmelighedsfuld} hemmelighedsfuldt over hende, da hun siger:

Tekst: Jeg har truffet Onkel Jørgen i Dag, Onkel! Han lovede at se indenfor i Aften!

Lassen nikker tilfreds og griber saa sin Avis igen.

317.

Skovvej uden for ^{Plantage} en Pavillon. Det begynder at skumre. Der holder en Bil ved Siden af Pavillonen. Edith kommer, kaster et Blik paa Bilen og gaar saa hen mod ^{den} Bygningen, idet hun ser sig søgende om. En Mand kommer pludselig frem ~~fra Hjernet~~ og standser foran den unge Pige. Det er Jørgen.

318.

Nærbillede af Edith og Jørgen foran Pavillonen. Edith er helt lammet af Overraskelse og ser med store Øjne paa Jørgen: "Du her, Onkel Jørgen!" Han nikker med et bistert Smil: "Ja, det er jeg!" Hun søger at fatte sig, og

Harmen blusser op i hende, - men han tager hende uden videre om Livet og løfter hende op i sine Arme.

319.

Skovvej udenfor Pavillonen. Jørgen ^{løfter} bærer den sprællende Edith ^{op i} ~~højt~~ til Bilen, og da hun ^{sidder} ~~oplæder~~ et højt Skrig, lægger han Haanden paa hendes Mund. Han løfter hende op Forsædet, stiger saa selv op og griber om Rattet med højre Haand, medens han stadig med den venstre holder fast paa den unge Pige. Bilen kører bort.

320.

I Jørgens Bil paa Skovvejen. Edith spræller og skriger som en gal, men Jørgen slipper ikke sit Jerngreb om hende og kører videre uden tilsyneladende at tage mindste Notits af hende. Hun lader saa til at finde sig i Skæbenen, falder mere til Ro, og han tager saa mindre haardt om hende, men holder dog stadig Øje med enhver af hendes Bevægelser. Hun ser paa ham i afmægtig Harme: "Hvad er Meningen, Onkel Jørgen?" Han ser paa hende med et sarkastisk Smil:

~~at du holder jo selv af at slaa Dig løs engang imellem, og lige Dødfølelse mig~~
Tekst: Du holder jo selv af at slaa Dig løs engang imellem. Hvorfor skulde jeg saa ikke ogsaa gøre det....!

Harmen blusser op i hende paany, og hun gør et fortvivlet Forsøg paa at slippe fri for hans Jerngreb, men da hun mærker, at Resultatet bliver, at han tager haardere fat om hende, opgiver hun den ulige Kamp. Han vender Hovedet bort fra hende, - smiler bedskt.

321.

Udenfor Petershøj Kro. En Bil standser. Dupont stiger ud, gør op med Chauffeyren og kaster et hurtigt Blik paa sit Ur.

322.

Nærbillede af Duponts Ur, som viser 20 Minutter i 9.

323.

Udenfor Kroen. Dupont nikker, gaar ind i Kroen.

324.

I Jørgens Bil paa en Skovvej. Bilen kører i stærk Fart hen ad Vejen. Der er en forstenet Ro over Edith, men hun dirrer af undertrykt Harme. Hun vender sig mod Jørgen og siger:

Tekst: Nu har denne Spøg varet længe nok. Nu kører Du mig omgaaende hjem,
Onkel Jørgen!

Han ryster paa Hovedet, - svarer spottende:

Tekst: Denne Spøg, siger Du....! Tror Du da virkelig, at jeg er ^{mere} ~~ligesom~~
spøgefuld anlagt ^{end} ~~som~~ Hr. Dupont!

Edith knytter Hænderne i afmægtig Harme: "At Du virkelig ikke skammer Dig, Onkel Jørgen!" Hun vender vred og fornærmet Ansigtet fra ham. Han ler ^{spj-} ~~ser-~~
^{digt}
~~kerstok~~.

325.

Værelse i Petershøj Kro. En Kelner dækker op for to med Vinglas og andet festligt Tilbehør. Dupont selv har travlt med at arrangere Blomster i en Vase.

326.

I Jørgens Bil paa Landevejen. Jørgen og Edith sidder lige tause og utilnærmelige ved Siden af hinanden i Bilen. Den unge Pige drejer Hovedet en Smule og mønstrer sin Ledsager med Had i Blikket. Hun lægger Mærke til Hefteplastret, der stadig smykker Jørgens Hage.

Nærbillede af Jørgens Ansigt med Hefteplastret.

I Jørgens Bil paa Landevejen. Et haanligt Smil kruser Ediths Læber, og hun siger:

Tekst: Du har Ret, Onkel Jørgen! Charles Dupont er ikke til at spøge med, og Du kan stole paa, at han er Mand for at tugte Dig en Gang til!

Jørgen ser forbavset paa hende: "Hvad er det for noget Snak?" Edith ler haanligt: "Du skal nok faa at mærke, at det ikke er Snak!" Jørgen rynker ^{Panden,} ~~Øjenbrynene,~~ - smiler.

Landevej i Nærheden af Petershøj. Jørgens Bil kører i stærk Fart hen ad Vejen, - forsvinder i en Kurve.

Foran Petershøj Kro. Bilen kører hen foran Indgangen og standser. Jørgen stiger ud og betyder med en Haandbevægelse Edith, at hun skal gøre det samme. Hun adlyder, sender ham et rasende Blik og vil skynde sig bort, da han stiller sig i Vejen for hende og siger:

Tekst: Det er Hr. Dupont, Du skal træffe! Og det er netop til ham jeg har ført Dig - - -

Han kommer endnu med et Par Ord, idet han peger imod Krodøren. Edith staar et Øjeblik tvivlraadig, bliver saa klar over, hvad hun vil og forsvinder ind i Kroen, medens Jørgen med et drillende Smil ser efter hende.

I Kroens Skænkestue. Edith kommer ind og spørger hurtigt Kelneren ved Buf-feten om noget. Manden nikker, peger mod en Dør i Baggrunden, som Edith skynder sig hen mod. I det samme kommer Jørgen ind ad Døren udefra og gaar hen til Kelneren.

Værelse i Kroen. Dupont styrter glædestraalende den indtrædende Edith i Møde, byder hende jublende velkommen og henleder hendes Opmærksomhed paa det festligt dækkede Bord. Ved Synet af Ediths alvorlige og opbragte Udtryk spørger han forbavset: "Men hvad er nu det, Edith.... De er ked af det. Dumheder Barn, - op med Humøret!" Edith skal til at sige noget, da Døren gaar op, og Jørgen kommer ind.

Nærbillede af Dupont, hvis kække Mine pludselig forsvinder. Han stirrer bestyrtet paa den indtrædende.

Værelse i Kroen. Edith ser rasende paa Jørgen, kaster med Nakken og vender sig mod Dupont:

Tekst: Kan Du tænke Dig, Charles, - denne Mand, som Du allerede een Gang for min Skyld har tugtet, har været fræk nok til at - - - -

Længere kommer hun ikke, for hun lægger endelig Mærke til, hvor forskrækket Dupont er. Jørgen smøger roligt Ermerne op og gaar et Par Skridt frem mod Komponisten, der hurtig søger Dækning bag Edith. Jørgen ser et Øjeblik spottende paa dem begge, - siger saa til Edith:

Tekst: Ja, nogen modig Mand er Din Helt nu ikke, Edith, og hvor fin en Mand han iøvrigt er, derom maa Du selv dømme - - -

Jørgen gaar hen til en Dør, der fører ud til Haven, aabner den og kalder paa nogen. Dupont, der har mandet sig en Smule op, søger at forklare sig for Edith, men taber igen Fatningen, da den korpulente Dame, som Jørgen talte med paa Badhotellet, viser sig i Havedøren.

335.

Nærbillede af den forskrækkede og lamslaaede Dupont.

336.

Ved Døren til Haven. Den korpulente Dame ser skarpt paa Dupont, vender sig saa mod Døren og taler til nogen udenfor.

337.

Nærbillede af Edith, der er forbavset og urolig.

338.

Værelset i Kroen. Jørgen fører den korpulente Dame hen til Edith og Dupont, præsenterer:

Tekst: Maa jeg forestille Dig for Fru Dupont, Edith!

Edith ser bestyrtet paa Damen, nikker stift. Fru Dupont vender sig mod sin Egtefælle, siger heftigt:

Tekst: Ja Charles, det er mig, Hildegard, Din forladte Hustru....=!

339.

Nærbillede af Dupont, der med Besvær faar taget sig saa meget sammen, at han kan sige:

Tekst: Ja, men Sagføreren skrev jo, at Din Ansøgning om Skilsmisse var bevilliget - - -

340.

Nærbillede af Fru Dupont, der ryster paa Hovedet og med et smægtende Smil svarer:

Tekst: Det havde den ogsaa været, om jeg ikke i sidste Øjeblik havde trukket den tilbage - for vore Børns Skyld, Din Ualing!

Hun vender sig mod Døren til Haven.

341.

Værelset i Kroen. Fru Dupont kalder, - fire Børn af forskellig Alder, men alle under ti Aar, styrter ind fra Haven og omringer den tilintetgjorte Dupont, der er helt ude af sig selv af Raadvildhed og Forfjamskelse. Edith ser paa ham med stigende Forbløffelse.

342.

Nærbillede af Dupont omgivet af de jublende Børn. Den mindste - en treaars Dreng - trykker i sin Glæde et Stykke Smørrebød, som han har været ved at spise, ind mod Faderens Bukseben.

343.

Nærbillede af Edith, der med en Viljanspændelse tager sig sammen og udbryder:

Tekst: Og alt det har De ikke fortalt mig det mindste om, Charles!

Værelset i Kroen. Hun vender sig fra ham og forsvinder ud ad Døren til Skænkestuen. Jørgen betragter smilende Familiegruppen, hvis Midtpunkt den helt sønderknuste Dupont er. Omgivet af Børnene lytter Dansemesteren, stiv af Skræk, til den Ordstrøm, der flyder fra hans hulde Livsledsagerskes Læber. Jørgen bukker for Fruen, følger saa ud efter Edith, -

Foran Indgangen til Kroen. Edith staar ved et Træ med Ansigtet mod Stammen. Hun hulker voldsomt, - hendes Illusioner er bristede, hendes Stolthed er krænket, Jørgen kommer hen til hende, ser et Øjeblik medlidende paa hende og nævner saa hendes Navn. Hun vender sit taarevædede Ansigt mod ham, ser paa ham fortvivlet og sønderknust og søger at tage sig sammen. Han siger: Tekst: Og nu har Du vel ikke noget imod, Edith, at jeg kører Dig hjem? -

Dette lille Æventyr bliver selvfølgelig mellem os!

Hun nikker og gaar uden et Ord hen mod Bilen og sætter sig op i den. Jørgen tager Plads ved hendes Side, og Vognen kører bort.

Værelset i Kroen. Dupont er sunket ned paa en Sofa, hvor han tilintetgjort sidder med Børnene om sig. Hans Hustru, der staar foran ham, slutter sin Svada med at sige:

Tekst: Og i Aften rejser Du saa med os hjem!

Han nikker mat og ser nervøst op mod sin kommanderende Frue. Afblanding -

SLUT PAA FEMTE AKT.

SJETTE AKT.

347.

Tekst: Det blev sent, inden Jørgen og Edith endelig viste sig i Familie-kredsen, hvor man ganske og aldeles misforstod Situationen.

Optoning af Lassens Spisestue. Fru Lassen sidder ved Bordenden og lægger en Kabale, medens Lassen - nervøs og utaalmodig - vandrer op og ned ad Gulvet. Døren aabnes, og Edith viser sig fulgt af Jørgen. Lassens Ansigt klarer op, og han og Fruen skynder sig de indtrædende i Møde.

348.

Del af Spisestuen med Indgangsdøren og Trappen til Førstesalen. Lassen strækker hilsende Hænderne frem mod de indtrædende, lægger ikke Skjul paa sin Glæde og siger:

Tekst: Naa, saa I har været ude paa en lille Tur sammen! Det var virkelig en behagelig Overraskelse!

Edith ser med et underlig forstenet Blik paa Forældrene, - uden at svare. Hun bryder ud i en voldsom Graad og styrter forbi de andre op til Førstesalen. Forældrene ser bestyrtet efter hende og vender sig saa mod Jørgen, der bekymret trækker paa Skuldrene. Afblanding.

350.

Tekst: De to følgende Dage holdt Edith sig indespærret paa sit Værelse og nægtede at forlade det.

Optoning af Del af Ediths Værelse. Med et apatisk Udtryk sidder Edith paa Sofaen. Hun er i Morgenkjole, og gamle Grete er netop ved at sætte en Bakke med The og Smørrebrød paa et lille Bord foran hende. Den Gamle søger at overtale Edith til at spise, men den unge Pige gør bare en afværgende Bevægelse. Grete mumler noget, ser medlidende paa sin unge Frøken og gaar.

Udenfor Indgangen til Badehotellet. Jørgen og Lassen kommer ud fra Hotellet i alvorlig Samtale. De bliver staaende udenfor, og Grosserereren søger øjensynlig at overtale sin yngre Ven til noget, men denne ryster med en dyster Mine paa Hovedet og svarer:

Tekst: Nej, det hjælper altsammen intet. Det er trist, men Du kan nok forstaa, at jeg ikke kan handle anderledes - - -

Han tilføjer endnu et Par Ord, idet han trykker Lassens Haand og gaar ~~ind~~ ind. Lassen ser nedslaaet efter ham, gaar saa videre hen mod Vejen.

Del af Lassens Spisestue. Ved den ene Bordende sidder Leni og viser Hugo et illustreret Værk, og Fru Lassen, der er beskæftiget med et Haandarbejde, iagttager dem smilende. Grete kommer, og Fru Lassen retter et Spørgsmaal til hende, som den gamle Pige besvarer, idet hun bedrøvet og misbilligende ryster paa Hovedet:

Tekst: Nej, Edith vil heller ikke i Dag forlade sit Værelse. Hun vil helst være alene!

Fru Lassen ryster bekymret paa Hovedet, men i det samme hører baade hun og Grete, at nogen kommer ind ad Yderdøren, og de ser begge derhen.

Ved Yderdøren i Spisestuen. Lassen kommer ind, mørk som en Tordensky.

Del af Spisestuen. Grete ser paa Fru Lassen med sin mest fortrædelige Mine: "Saa, nu er Freden forbi!" Lassen kommer hen til sin Hustru, udbryder op-hidset:

Tekst: Det gik, som jeg tænkte! Jørgen har mistet Taalmodigheden og rejser i Aften, - ene og alene fordi, Din hysteriske og forblindede Datter ikke vil sit eget ^{Vel!} ~~Brandskud~~

355.

Nærbillede af de to Børn ved Bordenden. Leni ser med bekymret og misbilligende Udtryk op fra Bogen.

356.

Del af Spisestuen. Hun rækker Armene i Vejret: "Gud, Viggo, hvad skal jeg da gøre?" Leni kommer hen til Lassen, siger ivrig:

Tekst: Du maa undskylde, Onkel, men Du tager Fejl. Edith er ikke hysterisk, som Du siger. Hun er ulykkelig - og syg, og hvordan skal hun vide, hvad der er til hendes eget Vel, naar Du aldrig taler venligt med hende - eller hjælper hende til Rette?

Lassen ser overrasket men venligt paa Leni: "Hvad mener Du, Barn?"

357.

Nærbillede af Leni, som fortsætter:

Tekst: Min Pappi siger, at i en Tid som denne, hvor alting er gaaet i Stykker, behøver de unge de gamles Hjælp mere end før. Og det er rigtigt, for jeg ved det fra mig selv - - -

358.

Del af Spisestuen med Lassen, hans Hustru og Leni. Lassen smiler næsten bevæget, - han nikker eftertænksomt, medens Leni taler videre.

359.

Del af Ediths Værelse med Toiletbordet. Edith kommer hen til Toiletbordet og tager en Refraichisseur for at køle sin hede Pande, men kommer derved

til at skubbe et sammenrullet Nodehefte ned paa Gulvet. Hun tager det op igen, ruller det ud og kaster et Blik paa det.

360.

Nærbillede af Nodeheftet i Ediths Haand. Det er det illustrede Omslag, vi tidligere har set:

" I FEBERDRØM JEG SVEVER HEN - - "

Shimmy af

CHARLES DUPONT.

Hen over Kvindeskikkelsen er følgende Tilegnelse skrevet med Blæk:

Til den eneste ene, i Mindet om en
uforglemmelig Aften i Kunstens Tem-

pelgaard

fra

Charles Dupont.

361.

Ved Toiletbordet. Edith river foragteligt Nodebladet i Stykker.

362.

Ved det store Bord i Spisestuen. Med et kærligt Blik til Ægteparret, der tavse lytter til, siger Leni tilsidst:

Tekst: Naar jeg ser, hvordan I har det, og jeg tænker paa, hvordan de har det hjemme i Wien, saa forstaar jeg jer ikke. I lever i et Paradis, men er dog aldrig glade og gør jeres smaa, smaa Sorger til store Sorger. Jeg tror godt, I holder af hinanden, - I viser det bare ikke!

Hun tier et Øjeblik, sænker Hovedet og tilføjer undseelig:

Tekst: Og tilgiv mig nu, at jeg har været saa næsvis, men det er bare fordi, at jeg holder saa forfærdelig meget af jer allesammen!

Undseelig og lidt bange for den Frihed, hun har taget sig, staar hun foran de to Ægtefæller. - Lassen nikker igen, ser først synligt bevæget paa den lille Pige og saa paa sin Hustru, hvis Øjne ogsaa er fugtige. Han klapper Leni paa Kinden. Hun kommer pludselig i Tanke om noget, - ser eftertænksomt paa Lassen og siger:

Tekst: Og saa sagde Du, Onkel, at Jørgen rejser endnu i Aften. Saa er det minsandten paa høje Tid - - -

Hun nikker først til Ægteparret og saa til Hugo, der i maalløs Beundring har hørt paa hende, og skynder sig saa ud. Hr. og Fru Lassen ser bevæget efter hende, -saa mødes deres Øjne....Hugo rejser sig og gaar ogsaa ud.

363

Terrassen neden for Vinduet til Ediths Værelse. Leni kommer, -staar et Øjeblik og ser tankefuldt op mod det aabentstaaende Vindu til Ediths Værelse, gaar hen til Muren og undersøger prøvende Vildvinen, der vokser op ad den. Hugo kommer hen til hende, - hun siger noget til Drengen, der giver sit Bifald til Kende med en begejstret Latter: "Du er nu ogsaa fenomenal, Leni!" Pigebarnet nikker og begynder - under Hugos stigende Begejstring - at ~~kl~~ klatre op ad Espalieret.

364.

Del af Ediths Værelse med Vinduet og Sofaen. Edith har atter taget Plads paa Sofaen, hvor hun sidder i en apatisk Stilling og stirrer bedrøvet frem for sig, da en Lyd henne ved Vinduet tiltrækker sig hendes Opmærksomhed. Leni kommer til Syne der og springer ind i Værelset. Edith rejser sig nervøs og forbavset: "Hvad vil Du her, Leni?" Den lille Pige gaar hen til Edith.

Ved Sofaen i Ediths Værelse. Leni ser medlidende paa Edith, - siger:

Tekst: Ved Du, at Onkel Jørgen rejser i Aften, Edith!

Det er et Øjeblik, som Fortvivlelsen er ved at overmande Edith, men hun søger straks at beherske sig: "Nej, - og hvad kommer det for Resten mǔg ved?"

Leni fortsætter:

Tekst: Og det er Din Skyld, Edith!

Med en ynkelig Mine ryster Edith paa Hovedet og er nær ved at briste i Graad, - siger:

Tekst: Min Skyld - det tror jeg ikke! Saa havde han ikke ydmyget mig saa dybt, som han gjorde!

Leni taler beroligende til den unge, ^{hulken de} ~~grædende~~ Pige, faar hende mildt men bestemt til at sætte sig igen og tager selv Plads ved Siden af hende paa Sofaen.

Del af Lassens Spisestue. Egetefællerne staar tankefulde ved Vinduet, og Grete er optaget af at dække Bord. Lassen ser paa sin Hustru; -

Tekst: Leni har Ret. Kan Du tilgive den meningsløse og dumme Heftighed, jeg saa tidt har lagt for Dagen, Fanny?

Ved Vinduet i Spisestuen. Fru Lassen ser bevæget paa sin Mand: "Der er intet at tilgive!" Lassen nikker alvorlig: "Jo, det er der i Sandhed!" Han drager hende kærligt ind til sig.

Nærbillede af Grete ved Bordet. Hun standser i sit Arbejde og ser overrasket hen mod Egteparret. Et velvilligt Smil opklarer hendes rynkede Ansigt.

Ved Vinduet i Spisestuen. Fru Lassen læner sit Hovede mod sin Mands Bryst, som en, der endelig endelig har fundet den Fred, hun har længtes efter. Lassen stryger hende ømt over Haaret, - kommer saa i Tanke om noget og ser smilende paa Grete:

Tekst: Nu er Du vel fornøjet, Dit gamle - - -

Nærbillede af Grete, der dybt bevæget fortsætter:

Tekst: - - - Fjols! - Ja, vel er jeg et rigtig gammelt Fjols!

Hun tørrer smilende Taarerne af Øjnene med Snippen af sit Forklæde.

Ved Sofaen i Ediths Værelse. Leni taler indtrængende til Edith, - siger til sidst:

Tekst: Du forstaar vel nu, at det var for at aabne dine Øjne og redde Dig fra Dupont, at Jørgen ^ehændte, som han gjorde, - og saa ogsaa fordi han - Hun tøver med at gaa videre og ser eftertænksomt med to store Øjne paa den unge Pige, der spørger: "Og saa ogsaa fordi - - ?" Leni ler og fortsætter ikke uden Skælmeri:

Tekst: Og saa ogsaa fordi, han elsker Dig!

Edith ryster paa Hovedet, - ser tankefuldt ned. Billedet blændes af.

Tekst: Da Jørgen saa ud paa Eftermiddagen kom for at sige Farvel - - -
Optoning af Lassens Spisestue. Lassen kommer ind fra Yderdøren sammen med Jørgen og fører sin Gæst hen til Vinduet med Blomsterbordet, hvor hans Hustru sidder og vinder Garn op fra en Garnvinde. Leni, der sammen med Hugo har taget Plads paa en Skammel ved hendes Fødder, holder Vinden. Hun

tager Hugos Hænder, anbringer Garnvinden om den, og skynder sig saa - med et hurtigt Nik til Jørgen - op ad Trappen til Førstesalen, medens Jørgen hilser paa Fru Lassen, der lægger Garnnøglet fra sig.

373.

Del af Ediths Værelse. Edith, der nu er i lys Sommerkjole, sidder tankefuld ved Vinduet, da det banker paa Døren. Hun siger: "Kom ind!" og rejser sig med et forventningsfuldt Udtryk. Leni kommer ind, styrter hen til hende og siger bedende:

Tekst: Nu er han her, Edith. Du gaar vel i det mindste ned og siger Farvel til ham?

Hun ser spændt paa Edith, og da den unge Pige nikker, opklares hendes Ansigt af et henrykt Smil. Hun skynder sig hen til Døren, medens Edith gaar frem til Toiletbordet og ser sig i Spejlet.

374.

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Spisestuen. Jørgen sidder i en alvorlig Samtale med Egteparret Lassen, da Leni - med en hemmelighedsfuld Mine - kommer tilbage og sætter sig ved Siden af Hugo paa Skammelen. Jørgen vender sig med et Par Ord til hende, da han hører nogen komme ned ad Trappen fra Førstesalen. Han ser derhen, og de andre følger Retningen af hans Blik.

375.

Spisestuen ved Trappen til Førstesalen. Edith kommer ned ad Trappen og bliver stauende ved Foden af denne. Hun er meget alvorlig og ser undseeligt hen mod de andre.

Del af Spisestuen med Trappen og Vinduet med Blomsterbordet. Edith ~~gaar et~~
~~Par Skridt hen mod de andre,~~ der spørgende ser paa hende. Jørgen rejser sig og hilser, medens Lassen kommer med en spydig Bemærkning om, hvor det overrasker ham, at se den naadige Frøken. Edith nikker forlegent til Jørgen, - afbryder Faderen.

Nærbillede af Edith, som siger:

Tekst: Jeg vil gerne tale lidt med Onkel Jørgen - alene!

Del af Spisestuen med Trappen og Vinduet med Blomsterbordet. Jørgen ser overrasket paa Edith, og Lassen, der ogsaa lader noget forbløffet, nikker: "Ja, det kan Du godt komme til!" Leni trækker ham ivrigt i Jakken og peger ud mod Haven. Lassen ser smilende paa Pigebarnet: "Javel, lad os bare gaa derud!" - og han siger et Par Ord til sin Hustru, der bifalder Tanken. De gaar sammen med de to Børn hen mod Døren, medens Edith gaar frem til Jørgen.

Ved Trappen foran Lassens Villa. Ægteparret Lassen og Børnene kommer ud. Leni sætter sig paa Trappen, hvorimod de andre gaar ud paa Terrassen.

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Spisestuen. Jørgen ser spørgende paa Edith, der undseeligt siger:

Tekst: Jeg vil bare takke Dig, fordi Du hjalp mig, Onkel Jørgen!

Han ser glad overrasket paa hende. Et drømmende Smil opklarer hans Træk, han siger:

Tekst: Ja, havde Du ikke selv engang for alle givet mig Lov til at hjælpe Dig, tror jeg aldrig, jeg havde vovet det!

Hun ser forundret paa ham. han taler videre. Billedet toner bort.

381.

Nærbillede af Jørgen og Edith paa Stenen i Vandløbet for fem Aar siden.

Med Armene om hans Hals bøjer hun sig ned mod ham og hvisker:

Tekst: Du maa ^{altid} hjælpe mig, naar ~~saa helst~~ Du vil, Onkel Jørgen!

Han nikker smilende. Billedet toner bort.

382.

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Spisestuen. Edith smiler venodig. Hun ser drømmende paa Jørgen og siger lidt efter:

Tekst: Jeg skal aldrig glemme, hvad Du har gjort for mig, - og jeg vil ikke have, at Du skal tro, jeg er værre, end jeg virkelig er - nu da Du rejser bort!

Jørgen smiler en Smule bedrøvet: "Det maa Du heller ikke tro, ~~at~~ jeg gør, Edith"

-Hun ser genert paa ham og fortsætter saa med et lille underfundigt Smil:

Tekst: Hvis Du piller Jargon^{en} og alt mit moderne Kluns, der er Dig saa meget imod, af mig, saa vil Du opdage, at der ikke er Spor af Forskel paa mig og en hvilken som helst attenaarig, ung Pige fra den gode, gamle Tid - - -

Hun fortsætter at tale. Billedet toner bort.

383.

Optoning af Edith, der i Krinoline staar under et blomstrende Ebletræ. Hun brækker en blomstrende Gren af Træet. Billedet toner bort.

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Spisestuen. Jørgen ser paa hende med Beundring i Blikket: "Det har Du sikkert Ret i, lille Edith!" Hun fortsætter med et vist Skælmeri:

Tekst: Og Du vil ogsaa opdage, at jeg gaar rundt med de samme Drømme, og det samme Haab, som hun. Hun slap bare meget lettere til det Hele den Gang - - -

Hun fortsætter, - og Billedet toner bort.

Optoning af Del af Haven med Ebletræet. Edith, der stadig har Krinoline paa, staar ved Træet med Ryggen til Tilskuerne, da en ung Mand i en Dragt fra 60'erne kommer hen bag hende og lægger sine Hænder paa hendes Øjne. Hun gør sig fri, vender sig og afværger med den blomstrende Gren leende Angrebet, men lader sig dog tilsidst drage ind til Mandens Bryst. Han vender Profilen til, da han kysser hende, og man ser, at det er Jørgen. Billedet toner bort.

Ved Vinduet ved Blomsterbordet. Edith tier, - ser rødmende og undseelig paa Jørgen, der staar og drømmer med aabne Øjne. Men pludselig river han sig ud af sine Drømmerier og søger at anslaa sin sædvanlige Tone:

Tekst: Der er dog een Forskel mellem den Gang og nu, - havde vi levet i den gode, gamle Tid, saa havde Du - elsket mig!

Nærbillede af Edith, der rødmer, og som trods sin Undseelse ikke er i Stand til at skjule, hvor forvirret hun bliver.

Ved Vinduet med Blomsterbordet. Edith tager sig sammen, ser forvirret paa Jørgen og strækker saa Haanden frem mod ham:

Tekst: Men Du skal jo rejse, Onkel Jørgen, saa - - - Farvel - - - Farvel!

Del af Spisestuen med Vinduet og Trappen til Førstesalen. Edith griber Jørgens Haand, trykker den hurtigt og løber saa hen til Trappen og op ad den. Jørgen ser længselsfuldt efter hende, gaar et Par Skridt hen mod Trappen og udbryder smilende:

Tekst: Men, hvis jeg nu ikke rejser - - -

Nærbillede af Edith, der vender sig om paa Trappen. Et Glimt af Haab og Lykke tændes i hendes Øjne.

Del af Spisestuen med Trappen til Førstesalen. Jørgen vinker smilende til den unge Pige, der atter kommer ned ad Trappen, og som rødmende bliver staaende foran ham:

Tekst: Vil Du virkelig blive her for min Skyld, Onkel Jørg - - - Jørgen?

Han nikker muntert:

Tekst: For Din Skyld var jeg jo ved at rejse til Verdens Ende, - og kan jeg nu slippe for det, saa - - -

Han drager den glædestraalende unge Pige ind til sig. I det samme hører de nogen henne ved Yderdøren og ser der hen.

Ved Yderdøren i Spisestuen. Leni staar i Døren og iagttager med skælmsk Henrykkelse de to.

Del af Spisestuen med Yderdøren. Uden at slippe Edith vinker Jørgen til Leni, der kommer hen til dem og siger:

Tekst: Jeg skulde hilse og sige fra Onkel Viggo, at Du naa skynde Dig, hvis

Du vil naa Aftentoget, Onkel Jørgen!

Edith bøjer sig ned, kysser Leni og sætter hende ind i Situationen. Jørgen kommer saa ogsaa med et Par Ord, der faar Lenis Begejstring til yderligere at stige. Hun styrter glædestraaende ud ad Døren, - Jørgen og Edith ser smilende efter hende.

Ved en Bænk paa Terrassen nedenfor et Vindu til Spisestuen. Leni kommer løbende hen til Lassen og hans Hustru, der - i Aftensolen-sidder og venter, medens Hugo har lagt sig i Græsset ved deres Fødder. Gamle Grete er optaget af at lægge et Schawl om sin Frues Skuldre for at beskytte hende mod Aftenkulden. Med henrykt og hemmelighedsfuld Mine siger Leni:

Tekst: Jeg skulde sige fra Jørgen, at han tænker paa at udsætte Rejsen, indtil jeg til Efteraaret skal vende tilbage til Wien. Saa vil han og Edith følge med - paa deres Bryllupsrejse!

Lassen farer op, glad overrasket: "Hvad siger Du, Barn!" Leni begynder at fortælle, men standser pludselig og peger op mod Vinduet, i hvilket Jørgen og Edith i det samme viser sig og nikker smilende ned til de andre. Jørgen lægger Armen om Livet paa den unge Pige og drager hende nærmere ind til sig. Med et henrykt Smil puffer Lassen sin Hustru i Siden, og Børnene ler jublende, medens Grete, ^{baar travst med at} ~~ikker~~ fører Snippen af Forklædet op til Øjet.

395.

Nærbillede af Edith og Jørgen i Vinduet. Jørgen kysser den unge Pige. Han og hun vinker saa igen smilende ud til de andre. - Afblænding -

SLUT.

Nr. D-Ns, 1866

WIENERBARNET (DK, A.W. Sandberg,
1924)

Wienerbarnet

82-83-84-85-86-87-88-89-90-91
192-193-194-195-196-197

Violin

1924/2

Reg. Nr. 1866

W I E N E R B A R N E T.

Lystspil i seks Akter.

----oOo----

Hovedpersonerne:

Grosserer Viggo Lassen

Fru Fanny Lassen

Edith } deres Børn

Hugo }
Jørgen Wedel

Charles Dupont

Fru Hildegard

Grete, Pige hos Lassens

Leni Rössner

Hendes Forældre og Søskende

Tekst: Det var i Tiden efter den velsignelsesrige Fred i
Versailles-----

Optoning af en Færgehavn, i hvilken en Færge netop er ved
at løbe ind.

Ved Fordæks-Rælingen paa Færgen. Passagerer af begge Køn
og i alle Aldre trænges ved Rælingen. De fleste er dog Børn
i Alderen fra 8 - 14, og der er en Snøs Stykker af dem.
Børnene har samlet sig om et midaldrende Kvindemenneske af
Lærerindetypen, der tæller dem for saa at se sig søgende om
og kalde:

Tekst: Leni!

Nærb. af Leni paa Trappen til Promenadedækket. Den omtrent
14-aarige Pige har sin Bagage, en almindelig Papáske med en
Bærerem om, staaende ved Siden af sig paa Trappen.

Tekst: Leni Rossner, et Wienerbarn paa Vej til Danmark.
Hun stirrer drømmende med to store, sorgfulde Øjne ud over
Havet i Retning af den sydlige Horisont.

Ved Fordæks-Rælingen. Lærerinden og nogle af Børnene ser
op mod Leni. Lærerinden, der begynder at blive en Smule
utaalmodig, raaber - assisteret af et Kor af Barnestemmer:
Tekst: Leni!

Ved Trappen til Promenadedækket. Leni farer sammen, tager
sine Sager og skynder sig ned ad Trappen.

Kaj ved Færgelejet. Færgen lægger til, Landgangen skubbes
ud, og Passagererne gaar fra Borde. Blandt de første, der

kommer i Land, er en høj, elegant Herre af et distingveret Udseende, og noget senere kommer Wienerbørnene under Lærerindens Førerskab. Lærerinden standser og spørger en Funktionær om noget. Børnene staar og venter, medens Strømmen af Rejsende passerer.

Del af Kajen med Lærerinden og Børnene. Lærerinden har stadig travlt med at indhente Oplysninger hos Funktionæren, medens hun samtidig konfererer med sin Lommebog. Leni staar noget fra de andre med sin lille Papæske i Haanden og stirrer drømmende frem for sig. Pludselig slaar en Tanke ned i hende. Hun kaster et Blik hen mod Lærerinden, der er alt for optaget af sin Konference til at have Øje for sine Omgivelser og skynder sig saa bort.

Ved en Aviskiosk. Leni kommer, finder nogle Smaaskillinger frem og køber et Prospektkort.

Del af Kajen ved Fergelejet. Funktionæren siger noget om, at de maa til at skynde sig, hvis de vil med Toget, Lærerinden kaster et Blik paa sit Armbaandsur, skriger forskrækket til Børnene, at Toget lige skal til at gaa - og styrter saa af Sted med hele Flokken efter sig.

Ved Avis-Kiosken. Leni skriver Adressen paa Kortet - og løber saa det igennem, hun har skrevet:

Tekst: (Afblandet Del af et Prospektkort, skrevet paa Tysk, der toner over i Dansk) Kære Pappa! Vi er nu naaet op til det fremmede Land. Jeg har ingen Ro og bare længes hjem, men jeg forstaar jo nok, at det er bedst, at jeg er borte, det kam endda

blive svært nok for dig at faa det til at slaa til. Leni. Leni ser med ulykkelige og langselsfulde Øjne paa Kortet og sætter saa et Frimærke paa det. Men pludselig farer hun sammen, kaster hurtigt Kortet i Postkassen og skynder sig bort med Forskrækkelse i Blikket.

11

Del af Jernbaneperron. Lærerinden og Børnene kommer styr-
tende og forsvinder fortumlede ind i en Tredie-Klasses Ku-
pé. Toget skal lige til at gaa.

Rydsty Bet 1

12

Længere borte paa Perronen. Leni kommer løbende, ser for-
færdet i Retning af Toget.

Rydsty

13

Del af Perronen. Toget sætter sig i Bevægelse. Leni kom-
mer, standser og ser raadvild efter det bortkørende Tog.

14

Ved et Vindu til en Tredje-Klasses Vogn i Toget. Lærerinden
stikker Hovedet og det halve af Overkroppen ud af Vinduet
og strækker skrigende Armene ud efter Leni.

15

Del af Perronen. Toget forsvinder i det Fjerne. Leni ser
forskrækket og ulykkelig efter det og vender sig saa mod
Stationsbygningen.

16

Tekst: Efter 5 Aars Forretningsvirksomhed i det fremme-
de havde Jørgen Wedel endelig igen sat Foden paa
Hjemlandets Jord.

Opbløding af den distingverede Herre, som var blandt
Færgens Passagerer. Han gaar ned ad Trappen fra en Byg-
ning, paa hvilken et Skilt tydeligt angiver, at her er

Telegrafstationen. Han gaar videre ud af Billedet.

Uden for Færgeshavnens Jernbanestation. Jørgen kommer, gaar hurtigt hen mod Indgangen til Stationen, da han pludselig hører noget og standser. Han ser hen mod Stationsbygningen.

Ved en Bank uden for Stationsbygningen. Leni sidder paa Banken med sin Papæske i Favnen. Hun hulker altopgivende.

Nærb. af Jørgen Hans Ansigt faar et medlidende Udtryk, og han gaar hen til Pigebarnet.

Ved Banken uden for Stationsbygningen. Jørgen kommer hen til den hulkende Leni og spørger, hvad der er i Vejen. Hun ser sky op mod den Fremmede, fatter saa Mod og begynder at forklare.

I en Tredie-Klasses Kupé. Omgivet af Wienerbørnene lægger Lærerinden Raad op med en Konduktør om, hvad de skal gøre i Anledning af Lenis Forsvinden. *Rejser*

Ved Banken uden for Stationsbygningen. Leni har rejst sig, Jørgen klapper hende trøstende paa Kinden, ser paa Uret og siger:

Tekst: Nu tager Du med mig til Hovedstaden, saa finder vi vel nok paa Raad!

Følgt af den unge Pige gaar han ind paa Banegaarden.

Reparation

Del af Jernbaneperronen. Et Iltog holder parst til Af- gang. Jørgen kommer fulgt af Leni, en ventende Drøger ræk- ker ham hans Haandkuffert, og han stiger saa sammen med Wienerbarnet ind i en første Klasses Kupé. Toget sætter sig i Bevægelse. Afblønding.

Tekst: Grosserer Viggo Lassens Sommervilla: "Fredensro".
Optoning af en stilfuld Villa ved Havet i blændende Mor- gensol. Ved Hækken, der skiller Haven fra Stranden, sidder en ca 13aarig Dreng. Han har en Stok, der er halvt gravet ned i Græsset, ved Siden af sig.

Tekst: Hugo, Husets eneste Søn----
Nærb. af Drengen. Han stirrer med to store bedrøvede Øj- ne ud over Hækken.

Paa Strandskrænten uden for Hækken. I Baggrunden sidder et Par Spejdere ved en primitiv Lejrild, over hvilken den ene hænger en Kaffekedel eller lignende. Fire andre Spej- dere spiller Fodbold med Liv og Lyst.

Nærb. af Hugo ved Hækken.

Han følger Spillet med misundelige Blikke, sukker bedrøvet.

Paa Stranden uden for Hækken. En af Spillerne giver Bol- den et kraftigt Spark og kommer til at sende den over Hækken ind i Haven.

Del af Haven med Hækken mod Stranden. Hugo farer sammen, da Bolden fælder ned ved Siden af ham.

Del af Hækken, hvor Hugo sidder. En af Spejderne kommer til Syne paa den anden Side af Hækken, raaber til Hugo, at han skal sende Bolden ud til dem. Hugo bøjer sig saa langt frem, at det lykkes ham at faa fat i Bolden, og kaster den saa med et kejtet Tøsekast hen mod Hækken, paa hvilken den bliver hangende. Spejderne hopper op og griber Bolden, medens han med Haan i Stemmen raaber til Hugo:
Tekst: Hvad er Du for en Tøsedreng, at Du ikke ved, at en Fodbold skal sparkes og ikke kastes!

Nærb. af Hugo ved Hækken. Det skælver heftigt om Hugos Mund, og han har svært ved at holde Taarerne tilbage. Han rejser sig besværligt, idet han griber fat om Stokken, der staar ved Siden af ham, og man ser nu, at der er noget galt med hans ene Ben, der er kortere end det andet, og som eventuelt hænger slapt ned.

Del af Haven med Hækken mod Stranden. Hugo gaar haltende op mod Villaen. Spejderen ser betuttet og en Smule angergiven efter ham.

Hall, der vender ud mod Haven. Ved Væggen lige ovenfor Vinduerne fører en Trappe op til Førstesalen. Et gammelt Tjenestetyende er ved at dække Frokostbordet færdigt, da Hugo kommer ind ad Havedøren. Han kæmper stadig med Graaden. Den Gamle ser op fra sit Arbejde. *Stak*

Tekst: Grete, et gammelt trofast Husinventar fra Fru Lassens Hjem.

Nærb. af Grete, som urolig og bekymret ser hen mod Drengen for saa at gaa hen til ham.

Ved Døren til Haven. Grete kommer med en bekymret Mine hen til Hugo og spørger, hvad han er ked af. Taarerne kommer frem i Drengens Øjne, og han er lige ved at hulke, da han svarer:

Tekst: Der er ikke noget i Vejen, Grete, kun det, at jeg altid er ked af, at jeg ikke kan springe omkring som andre Dreng!

Grete ryster medlidende paa Hovedet og stryger ham trøstende over Haaret. Saa kommer hun pludselig til at tanke paa noget og kaster et Blik paa et Vægur i Værelset.

Nærb. af et Vægur, der viser to Minutter over 9.

Hall'en. Grete styrter hen til en ved Trappen hangende Gongon og slaar et Par grabelige Slag paa den. Drengen gaar hen til Bordet og sætter sig paa en Stol. Hans Ansigt har stadig et fortvivlet og grædefærdigt Udtryk.

Soveværelses-Korridor. En Dør aabnes, og en Herre, der er omkring de 50, kommer buldrende ud. Han vender sig i Døraabningen....

Tekst: Grosserer Viggo Lassen.

Nærb. af Lassen i Døraabningen. Han raaber noget utaalmodigt ind mod det Værelse, han kom fra:

Tekst: Hører Du ikke Frokost-Gongongen, lille Fanny!

(Fru Fanny Lassen.....)

40

Nærb. af Fru Fanny Lassen foran Toiletspejlet i Soveværelset. Med et uendelig medlidende Udtryk fører hun en Migrænestift eller lign. hen over Panden, vender sig saa om mod sin Mand og svarer:

Tekst: Jo, det ved Gud, jeg gør! Aa, mit arme Hoved, mit arme Hoved!

41

Ved Toiletspejlet i Soveværelset. Fru Lassen lægger Migrænestiften fra sig, fører Spidsen af et Lømmetørklæde, der er vædet med Eau de Cologne, hen over Ansigtet og gaar saa hen mod Døren.

42

Soveværelses-Korridoren. Fru Lassen kommer ud til sin ventende Ægtefælle og gaar sammen med ham hen ad Korridoren, til de naar en Dør lige ved Afsatsen til Trappen. Lassen kaster et spørgende og mistanksomt Blik mod Døren, og han og Fruen standser. Han slaar haardt paa Døren og staar et Øjeblik og lytter, medens hans Kone farer sammen og straks efter gaar videre ned ad Trappen med et lidende Udtryk og Martyrmine. Lassen slaar endnu et Slag paa Døren og raaber:

Tekst: Er Du endnu ikke færdig, Edith!

(Edith, Ægteparret Lassens haabefulde Datter)

43

Nærb. af Edith i Sengen. Hun løfter Hovedet en Smule og ser med vrede, søvndrukne Øjne mod Døren. *April 1897*

44

Nærb. af Lassen i Korridoren uden for Døren til Ediths Værelse

Med stigende Utaalmodighed raaber han:

Tekst: Moderne Abedans om Natten og Syvsoveri om Dagen!

Hvis Du ikke er nede i Løbet af 5 Minutter, skal Du faa noget andet at vide! Det skal jeg love Dig!

45

Nærb. af Edith i Sengen. Hun skærer en haanlig Grimasse mod Døren og begraver saa sit Ansigt i Puderne.

46

Hall'en. Fru Lassen siger Godmorgen til Hugo og kysser ham ømt. Grete gaar Bordet efter for tilsidst at glatte Dugen ud ved Husherrens Kuvert, saa den Avis, der ligger der, falder ned i den for Herr Lassen bestemte Stol. Grossererens kommer nervøs og kolerisk, hils er hastigt paa Hugo og vender sig saa utaalmodig mod Frokostbordet: "Til Bords!" Hustruen og Sønnen sætter sig, og Lassen følger deres Eksempel. Han vikler Servietten op.

47

Nærb. af Lassen, som anbringer Servietten under Hagen og kommanderer:

Tekst: Kaffen - men hurtigt for Pokker!

48

Ved Bordet i Hall'en. Grete sender sin Husbond et forbitret Øjekast og skynder sig bort. Lassen tager sig et Stykke Smørrebrød, tager en Bid af det og ser sig søgende om: Tekst: Morgenavisen! Hvor i Himmelens Navn har I gjort af Morgenavisen? Fru Lassen ser op med dyb Fortvivlelse i Blikket, rejser sig saa og begynder at søge efter Bladet. Hugo rejser sig ogsaa for at hjælpe Moderen med at lede, medens Lassen nervøst sidder og trommer med Fingrene paa Dugen.

I Døren, der fører fra Hall'en til de andre Værelser. Grete viser sig i Døren med Kaffekanden: "Hvad i Alverden er der nu i Vejen?"

Ved Bordet i Hall'en. Fru Lassen og Hugo farer stadig rundt om Bordet og leder efter Avisen, medens Lassen brummer og skænder. Grete kommer og sætter Kaffekanden paa Bordet. Lassen raaber, at nu kan det være det samme med Avisen, han har ikke Tid til at vente. Moder og Søn sætter sig igen, og Fru Lassen skænker Kaffen op. Lassen forsyner sig i en Fart med Sukker og Fløde og tager en Slurk af den dampende Kaffe, som viser sig at være skoldhed. Han hyler af Smerte og fær op fra Stolen.

Nærb. af Lassen, som skærer Ansigt af Smerte og fører Servietten op til Munden.

Ved Bordet i Hall'en. Grete, som med Forbitrelse i Blikket følger Lassens Manøvrer, opdager Avisen paa Husherrens Stol, tager den op og rækker den frem mod sin koleriske Husbond, der atter er begyndt at tage paa Vej: "Her er Avisen, Hærr Lassen!" Grosserereren river Bladet til sig, ved et Øjeblik hverken ud eller ind og sætter sig saa igen. Han fær imidlertid straks efter op, kaster Avisen fra sig og skriger:

Tekst: Og denne Edith, som aldrig kommer! Nu er det Slut med min Taalmodighed!

Han styrter bort fra Bordet.

Ved Gongongen. Lassen kommer hen til Gongongen og slaar heftigt paa den.

54

Nærb. af Fru Lassen ved Bordet. Hun griber sig til Tingdingerne:

Tekst: Mit Hoved, Viggo, mit stakkels Hoved!

55

Del af Høll'en ved Bordet og Gongongen. Lassen slænger Gongonghammeren fra sig, vender sig mod Grete og giver hende i en heftig Tone en Ordre. Fru Lassen afbryder ham og siger i en bønfyldende Tone noget til ham, men han skriger:

Tekst: Færdig eller ikke - hun skal være her om to Minutter, og dermed Basta!

Tøvende og smaa-brummende forsvinder Grete, Lassen sætter sig igen og fortsætter sit Morgenmaal.

56

Ediths Værelse. Edith sætter sig op i Sengen og ser med ærgerlig Mine hen mod Døren, som gaar op, og ind ad hvilken Grete kommer. Den gamle Pige siger noget om, at Grossereren beder Frøkenen komme ned ned det samme. Edith ryster rasende paa Hovedet. Grete gaar hen mod Sengen.

57

Ved Sengen i Ediths Værelse. Grete kommer hen til Sengen.

Edith ser paa hende med harmfyldende Blikke:

Tekst: Lad mig i Fred! Du kan vel se, jeg ikke er færdig endnu!

Grete ryster paa Hovedet og gentager Ordren, idet hun lægger Haanden paa Tæppet.

Edith tager en Pude og kaster den mod Grete, som viger hen mod Sengens Fodende. Edith kaster en Pude til, Grete kryber i Skjul bag Fodenden og styrer brummende hen mod Døren.

58

Ediths Værelse. Edith kaster endnu en Pude, som rammer den gamle Pige bagi. Hun faar i en Fart snækket Døren op og vender sig i Døraabningen.

59

Ved Døren til Ediths Værelse. Grete raaber:

Tekst: Grosserereren sagde, at Edith skal komme ned, som hun gaar og staar eller ligger! Nu har jeg sagt det!

En ny Pude suser mod Grete, der faar travlt ned at komme ud ad Døren, som hun snækker til efter sig.

60

Ved Sengen i Ediths Værelse. Edith skærer et komisk misfornøjet Ansigt, idet hun betragter sin for alle Bekvemmeligheder ribbede Seng. Hun springer saa ud af Sengen og tager sine Tøfler på.

61

Ved Bordet i Hall'en. Grete slutter sin Rapport over Ekspeditionens Forløb. Lassen farer rasende op mod den gamle Pige, som forbitret svarer:

Tekst: At Edith bilder sig ind, at hun kan gøre, hvad hun vil, det vil jeg ikke have Vævl for!

62

Nærbillede af Lassen, som raser:

Tekst: Saa kan Du ryge og rejse, kan Du! Du bliver mig snart et Nummer for stræk!

63

Del af Bordet med Lassen og Grete. Grete, hvis Blikke og Bevægelser røber, hvor forbitret hun er, svarer:

Tekst: Tak, saa rejser jeg til den første! Det er ikke min Skyld, at jeg ikke er gaaet for længe siden!

Lassen griner sarkastisk:

Tekst: Heller ikke min!

Nærb. af Fru Lassen, som fortvivlet rækker frem og tilbage med Hovedet og fører Hænderne op mod Tindingerne:

Tekst: Viggo, tænk dog paa mit Hoved!

Ved Bordet i Hall'en. Lassen ser med Martyrnine paa Hustruen og begynder saa atter med sammenbidt Raseri at spise og drikke, medens Grete arrigt smaamumlende tager noget af det brugte Service af Bordet. Pludselig afbryder Lassen sit Maaltid og ser hen mod Trappen, der fører op til Førstesalen, og hvorfra han har hørt noget. De øvrige følger Retningen af hans Blik.

Ved Trappen, der fører op til første Sal. Edith staar ved Trappen i Pyjamas.

Ved Bordet i Hall'en. Helt ude af sig selv af Raseri ser Lassen paa Datteren, der i det samme kommer hen til de andre. Hun nikker venligt Godmorgen og sætter sig paa sin sædvanlige Plads. Grete skænker Kaffe for hende og forsvinder brummende, medens Lassen, hvis Forbitrelse stadig

stiger, fikserer Datteren, som om hun var et mærkeligt, fremmedartet Dyr. Og til sidst eksploderer han:

Tekst: Ikke et Ord til Undskyldning har Du, naar Du endelig viser Dig, oven i Købet i det uanstændige Karnevalskostume!

Narb. af Edith, som svarer:

Tekst: Der er ikke noget uanstændigt ved en Pyjamas! Det ligger da alle dannede Mennesker i!

Narb. af Lassen, som skubber Kaffekoppen fra sig, og som med en særkastisk Latter udbryder:

Tekst: Saa er Din Moder og jeg altsaa ikke dannede Mennesker! Hvad i Himmels Navn skal man stille op med saadan et Pigebarn?

Ved Bordet i Hall'en. Lassen strækker besværgende Hænderne op mod Himmelen, medens Fru Lassen, med en fortvivlet Hovedgestus, beder ham skæmpe hendes Nerver.

Uden for Indgangsderen til Lassens Villa. Et Telegrafbud staar udenfor. Døren aabnes, og Grete viser sig. Hun tager mod Telegrammet.

Ved Bordet i Lassens Hall. Lassen giver stadig ondt af sig over for Edith, da Grete kommer med Telegrammet. Lassen standser sin Ordstrøm, læser Telegrammet igennem, og hans Ansigt klarer af terhaanden op, medens hans Hustru og Hugo nysgerrige ser paa ham. Han rækker Hustruen Telegrammet med Ordene:

Tekst: Det er fra Jørgen Wedel. Han er kommen hjem, og vi kan vente ham noget snart!

Nærb. af Edith, hvis Ansigt ogsaa klarer op, og hvis Øjne faar et drømmende Udtryk, siger:

Tekst: Onkel Jørgen . . . !

Ved Bordet. Lassen ser paa Datteren og nikker bekræftende: "Ja, Onkel Jørgen!" Han rejser sig fra Bordet, og de andre følger hans Eksempel, undtagen Edith, der endnu ikke er færdig med at spise. Fru Lassen og Hugo gaar, medens Lassen bliver staaende foran Datteren.

Ved Ediths Plads ved Bordet. Lassen ser skarpt paa Datteren og siger:

Tekst: Og hvad tror Du, Jørgen Wedel vil sige, naar han ser, hvad Du har udviklet Dig til i Løbet af de fem Aar, han har været borte?

Det blide og drømmende Udtryk i Ediths Ansigt viger pludselig, og Hæmmen blusser op i hende. Hun ser op mod Fæderen: "Hvad mener Du?" Lassen, hvis Ophidselse stiger, fortsætter:

Tekst: Hvad jeg mener - - at Du er en Skam for Familien! Dans og Flirt og Fjant - og Fjas - og Pjank - andet har Du ikke i Hovedet!

Han bulder videre, medens Edith ser paa ham med stadig stigende Forbitrelse.

Ved et Bord i Anretterværelset. Grete staar og ordner paa

en haandfast og larmende Maade en Stabel Porcelæn paa en Bakke, medens Fru Lassen indtrængende taler til hende. Den Gamle lytter smaabrummende til og skrammer stadig mere og mere med Porcelænet. Fru Lassen tager sig paa sin sædvanlige Maade til Tindingerne: "Tænk paa mit Hoved, Grete, mit stakkels Hoved!" Grete gør et Øjeblikks Pause i sit Arbejde, ser paa sin Frue og siger:

Tekst: Ja, Dit Hoved, Dit Hoved-! Tror Du ikke, at en anden En kan blive skør i Hovedet af det gale Mandfolk?

Fru Lassens Mine bliver noget stram, og hun siger med hastig paataget Værdighed:

Tekst: Det er Din Husbond, Du taler om, Grete!

Nærb. af Grete, som fnyser:

Tekst: Jeg er lige glad, om det saa er Kejseren af Kina!
Jeg rejser til den første!

Ved Bordet i Anretterværelset. Fru Lassen ser bønfaldende paa Grete: "Nej, Grete!" Men den gamle Pige er ikke til at rokke. Fru Lassen får Tårer i Øjnene, og hun siger:

Tekst: Men Du har jo højt og helligt lovet mig at blive her, lige til Du dør - hvad dør saa end sker!

Hun brister i heftig Graad, og Grete, der baade bliver forskrækket og ulykkelig, angrer pludselig sin Optræden:

Tekst: Lad nu være at græde, Fanny, det ender jo alligevel altid med, at jeg bliver, jeg gamle Fjols!

Hun stryger moderligt kærtegnende Fru Lassen over Haaret.

Ved Ediths Plads ved Bordet i Hall'en. Lassen taler formæ-
nende til Datteren, der stadig koger af Vrede:

Tekst: Og nu opfører Du Dig saadan, at Jørgen befinder sig
godt her! Du ved, hvor meget det betyder for mig økonomisk
set, om han vil blive her og gaa ind som Kompagnon i Forret-
ningen!

Edith trækker paa Skuldrene og ryster foragteligt paa Næsen,
medens Faderen med et betydningsfuldt Blik paa Datteren
fortsætter:

Tekst: -- og der er ingen, jeg hellere ser som Medlem
af min Familie!

Harmen blusser atter voldsomt op i Edith:

Tekst: Tak, jeg forstaar, hvad Du mener, men jeg er ingen
Handelsvare, som Du kan placere som Aktiv i Din
Forretning! Det rø'r mig ikke, hvad Du og Jørgen
Wedel mener!

Lassen stemmer Tonen ned og taler indtrængende til Datter-
ren, som med en haanlig Gestus svarer:

Tekst: Og kommer han her i Dag, træffer han mig for Resten
slet ikke! Jeg skal paa Udflugt med Charles Dupont og
Klikken!

80

Nærb. af Lassen, hvis Forbitrelse vaagner op til nyt Liv:

Tekst: Dupont, den Vindbøjtel, den notoriske Pigejæger!
Jeg forbyder Dig at omgaas ham!

81

Ved Bordet i Hall'en. Edith smiler haanligt, rejser sig
fra Bordet og skynder sig bort. Lassen ser forarget og
nedslaaet efter hende. Afblænding.

ANDEN AKT.

82

Bekst: Charles Dupont var moderne Dansekomponist og Dagens Løve ved Badestedet - -

Opblønding af Dupont paa en Lystjagts Dæk. Han er klædt i en eksotisk Badedragt og staar med lukkede Øjne og tager de sidste Trin af en eller anden shimmylignende Dans, til hvilken han akkompagnerer sig selv paa en Violin.

Billedet udvides til at omfatte:

83

Den bageste Del af en Lystjagt med Dækket og Rummet med Siddepladser. Fem unge Damer og to Herrer, alle i Badedragter, af hvilke den ene sidder ved Rattet, bivaaner med andægtig Beundring Duponts Præstationer. Han slutter og ser op med et Udtryk, som om han vaagnede op af en Trance. Et entusiastisk Bifald bryder løs. Damerne springer op og omringer Komponisten.

84

Den Del af Agterdækket, hvor Dupont staar. Dupont synker ned paa Dækket med Benene dinglende ned i Rummet, hvor Siddepladserne er. To unge Damer sætter sig hver paa sin Side af ham. Han slaar med et selvbevidst, triumferende Smil Armene om Halsen paa dem og drager dem ind til sig, kærtegnende deres ferskenbløde Kinder. De andre Damer tager Plads ved Mesterens Fødder.

Del af Søen med en Baadebro. Lystjagten lægger til, Dupont og et Par Damer gaar op paa Broen.

Nærb. af Lassen i Havelaagen. Lassen udbryder i et fra Hjertet kommende "Fy for Fanden!" - ser op mod Villaen, hvorfra han har hørt noget, der har vakt hans Opmærksomhed.

Baadebroen ved Lystjagten. Edith kommer, modtages med stor Begejstring af Dupont og med noget mindre do. af de unge to Damer. Komponisten fører Edith om Bord paa Jagten, og de to andre Damer følger efter.

Del af Søen med Bådebroen. Jagten styrer for fulde Sejl udefter. Afblænding.

Opblænding af en Del af Terrassen til Lassens Villa. Egteparret sidder ved et Bord paa Terrassen. Fru Lassen syser adspredt med et Haandarbejde, og hendes Ægtefælle læser i en Avis. Han ser op fra Bladet, kaster et mørkt Blik henimod Indgangen til Huset, og hans Hustru følger Retningen af hans Blik.

Ved Trappen foran Indgangsdøren. Hugo sidder paa Trappen med Hovedet støttet i Hænderne og stirrer bedrøvet frem for sig.

Ved Bordet paa Terrassen. Lassen sukker dybt og ser saa paa Hustruen, ned ad hvis Kinder der glider en Taare. I

det samme kommer Grete ind med Eftermiddagstheet paa en Bakke, som hun sætter fra sig. Hun ser med medlidende Blikke paa Ægteparret.

Ved Trappen foran Indgangsdøren. Hugo løfter Hovedet og ser med et Glimt af nyvakt Interesse hen mod Laagen, der fører hen til Villaen.

Uden for Laagen. En Bil, i hvilken Jørgen og Leni sidder, standser. Jørgen betaler Chaufføren og gaar saa sammen med Wienerbarnet ind ad Laagen.

Del af Terrassen med Hoveddøren og Trappen. Hugo raaber noget op til Forældrene og rejser sig. Lassen og hans Hustru skynder sig ned ad Trappen, hvor de møder de to Nyankomne. Jørgen hilser hjerteligt paa Ægteparret, medens Leni skyholder sig lidt tilbage. Jørgen klapper Hugo paa Kinden og siger:

Tekst: Og jeg har en Legekammerat med til Dig, Hugo. Det er et lille Wienerbarn, som Du skal være rigtig god imod!

Ved Trappen. Hugo ser med store, forbavsede Øjne paa Wienerbarnet. Jørgen vinker til Leni, som sky og forskrækket ser paa de andre, for saa pludselig at vende sig og løbe hen mod Laagen. Der kommer Liv i Hugo: "Nej, men se - nu løber hun jo sin Vej!" Han halter bort i den Retning, i hvilken hun er forsvundet, og Jørgen skynder sig efter Flygtningen.

Havegang, der fører til Laagen. Jørgen faar fat i Leni og taler beroligende til hende. Den lille Pige staar bævende og ved hverken ud eller ind, men saa løfter han hende op i sine Arme og bærer hende op mod Villaen.

Ved Trappen. Jørgen kommer med Leni og sætter hende ned foran Herr og Fru Lassen: "Se saa, sig nu pønt Goddag, Leni!" Pigebarnet adlyder mekanisk, og Fru Lassen klapper hende medlidende paa Kinden. Jørgen fører Hugo, der hele Tiden har været stærkt interesseret i Leni og slugt hende med Øjnene, hen til hende og vender sig saa mod Ægteparret, til hvem han hvisker noget.

Nærb. af Hugo og Leni, som sky og forlegne ser paa hinanden. Drengen smiler til Pigen, som gengælder Smilet, og han rækker hende saa Haanden.

Nærb. af Jørgen og Ægteparret Lassen. Lassen og hans Hustru nikker forstaaende. Jørgen kommer med et Spørgsmaal til Grosserereren, hvis Ansigt pludselig atter faar sit forbitrede Udtryk, og han vil sige noget, da hans Hustru hurtigt tager Ordet:

Tekst: Edith er desværre ikke hjemme i Dag. Selskabslivet her ved Badestødet lægger saa stærkt Beslag paa det kære Barn!

Jørgen nikker, medens Lassen mumler noget i Skægget. Afbl.

Tekst: "Och necken han spelar på bøljan blå"

Opblanding af Dupont, som sidder paa Toppen af en Sandrevle eller Klippe i Havet uden for en Badestrand og spiller paa sin Violin. Han har en Krans af Vandplanter om Panden og er stadig iført den eksotiske Badedragt. Billedet tæner over i

101

Ved Sandrevlen eller Klippen. Selskabet fra Lystjagten, bl. a. Edith, flyder eller springer omkring Mesteren i en eller anden besynderlig Dans.

102

Ved Bordet paa Terrassen. Ægteparret Lassen og deres Gæster kommer hen til Bordet. Fru Lassen spørger Jørgen, om hun ikke nok maa give ham en Kop The, men han svarer, idet han peger paa Leni:

Tekst: Tak, jeg tror hellere, at jeg vil samle Appetit til Middagen, men Barnet der kan sikkert trænge til et Par rigtig solide Stykker dansk Smørrebrød!

Fru Lassen nikker. Hugo faar travlt med at skubbe en bekvem Lænestol hen til Wienerbarnet, der ser spørgende paa Jørgen. og først sætter sig, da denne har nikket opmuntrende. Fru Lassen smører et Stykke Mad til Leni, medens Hugo ivrigt hælder et Glas Mælk op til hende. Pigebarnet nipper af Mæden og tager Glasset i Haanden, men kommer saa ikke videre med Spisningen.

103

Nærb. af Leni, som pludselig kommer til at tænke paa noget. Hun sætter Glasset fra sig, brister i en voldsom Graad og siger:

Tekst: Jeg kan ikke spise, naar ikke Mammi og Pappi spiser med - - jeg vil ikke være mat, naar mine Kære derhjemme sulter.

Ved Bordet paa Terrassen. Leni lægger Smørrebrødet fra sig, Fru Lassen beder hende i en bevæget Tone om dog endelig at spise, og ogsaa Jørgen søger at overtale hende til at gøre det, men Pigebarnet ryster bare paa Hovedet og holder Hænderne for sit forgrædte Ansigt. De andre ser raadvilde paa hverandre, da Hugo, som staar i dybe Tanker, pludselig siger:

Tekst: Gaa jeres Vej allesammen, nu skal jeg nok faa hende til at spise!

Jørgen nikker: "Det var en god Idé!" Han hvisker noget til Ægteparret, som nikker forstaaende. De tre Voksne gaar og lader de to Børn alene.

Ved en Bæk i Haven. Jørgen og Ægteparret Lassen kommer, sætter sig paa Bænken.

Ved Bordet paa Terrassen. Hugo lægger sin Haand paa Lenis Skulder og siger noget til hende i en bevæget Tone. Hun ser op paa ham med Taarer i Øjnene, og han fortsætter:

Tekst: Leni, hvis Du nu bare vil spise rigtig meget, saa skal vi sende ligesaa meget hjem til Dine Forældre!

Lenis Øjne skinner: "Vil I virkelig det?" Hugo nikker, rækker hende Mælkeglasset, som hun glubsk tømmer, medens Drengen i Huj og Hast begynder at smøre Mad til hende.

Ved Bænken i Haven. Jørgen og Ægteparret drøfter den foreliggende Situation, og Lassen siger:

Tekst: Ja, vi beholder hende naturligtvis i Nat, og saa maa

vi i Morgen sætte os i Forbindelse med Wienerbørnernes Kontor!
 Fra Lassen nikker, ser med Medlidenhed i Blikket op mod Terrassen.

108

Ved Bordet paa Terrassen. Hugo skærer Madsen i smaa Biddær og mader Leni, som var hun en Fugleunge. Pigebarnet spiser og drikker med glubende Appetit

109

Ved Søndrevlen. Dansen gaar stadig lystigt. Dupont slaar en smægtende Slutningsakkord an paa Violinen, bøjer sig saa frem efter og løfter med en plastisk Bevægelse Edith, der netop pjasker forbi, op til sig paa Revlen. Han tager Kranzen af sit Hoved og smykker Edith med den, medens det øvrige omkringsvømmende Selskab livligt giver sit Bifald til Kende. Afbl.

110

Tekst: Træt efter Rejsen brød Jørgen Wedel tidlig op og gik i Seng i sit Værelse paa Badehotellet.

Opbl. af en Del af Jørgens Hotelværelse. Jørgen staar i Pyjamas foran Sengen, kaster Tæppet til Side og lægger sig. Han rækker sig og strækker sig, gispende af Varme, slukker saa det elektriske Lys.

111

Foran Hotellet. Dupont, Edith og deres Selskab kommer stormende ind i løftet Stemning, forsvinder ind i Hotellet.

112

Hotellets Musikværelse. Dupont og hans Selskab stormer ind sammen med Tjeneren, der tænder det elektriske Lys og gaar. Selskabet skynder sig hen til Pianoet.

Del af Musikværelset med Pianoet. Dupont roder rundt mellem en Bunke Noder paa Nodehylden ved Siden af Pianoet, finder et bestemt Nodehefte frem og rækker det med en Bemærkning til en af de unge Piger. Hun kaster et Blik paa Titelbladet.

Nærb. af Titelbladet, som den unge Pige staar med i Haanden. Ved Siden af et Billede af en let paaklædt, pervers, ligbleg kvindelig Skabning, der vrider sig som en Orm, staar et læse:

"I Feberdrøm jeg svæver hen----"

Shimmy af

Charles Dupont.

Del af Musikværelset med Pianoet. Den unge Pige ser med Begejstring i Blikket paa Komponisten, der krør sig stolt som en Hane. Hun sætter sig saa ved Pianoet og begynder at hamre løs paa Tangenterne. Dupont lægger med et daarende Blik Armen om Ediths Liv og begynder at vugge ud i Indledningstakterne til Dansen.

Ved Sengen i Jørgens Værelse paa Hotellet. Jørgen ligger og slumrer, men bliver pludselig urolig. Han vrider sig i Søvn, som plagede et Marenidt ham, slaar saa pludselig Øjnene op, han sætter sig op i Sengen, ser op mod Loftet.

Billede af en Lysekroner i Loftet. Den gynger voldsomt frem og tilbage.

Del af Musikværelset med Pianoet. Den unge Pige, der sidder ved Pianoet, slaar endnu haardere i Tangenterne end før, medens Selskabets øvrige Medlemmer nu alle giver sig hen i Dansen.

Ved Sengen i Jørgens Værelse. Jørgen lægger sig atter, begraver sit Ansigt i Puderne.

Musikværelset. Dansen og Musikken antager mere og mere orgieagtige Former.

Jørgens Værelse. Jørgen sætter sig atter op i Sengen, kaster med alle Tegn paa Forargelse Tæppet til Side og staar op. Han tager et Par Tøfler paa, kaster en Overfrakke eller en Slaabrok om sig og gaar ud af Værelset.

Musikværelset. Kort Billede af Danseorgiet, der bliver vildere og vildere.

En Korridor med Døren til Musikværelset. Jørgen kommer, staar et Øjeblik og lytter med et Udtryk af Raseri, aabner saa forsigtigt Døren og ser ind.

Del af Musikværelset set fra Døren. Shimmyen skifter Karakter og bliver til en Slags stillestaaende Rystedans. Omslynget af Dupont staar Edith i Forgrunden og "ryster".

Nærb. af Jørgen ved Døren i Korridoren. Han genkender

Edith, men vil ikke tro sine egne Øjne.

126

Nærb. af Edith og Dupont i Musikværelset. Edith, der stadig er tæt omslynget af Dupont, gaar helt op i Dansen, men under denne kommer hun til at dreje Hovedet en Smule, og hendes Blik fælder paa Jørgen Wedel i Døren. Hun farer overrasket sammen.

127

Døren til Musikværelset set indefra. Jørgen ser med isnende og foragtelige Blikke ind i Musikværelset.

128

Nærb. af Edith, som knuget ind til Dupont automatisk fortsætter. Hun genkender Jørgen, og i hendes Øjne ser man, at hun straks føler sig ubehagelig til Mode og ligesom skammer sig. Dupont lægger ikke Mærke til noget og fører hende videre i Dansen.

129

Korridoren- ved Døren til Musikværelset. Jørgen skyder atter Døren til og gaar med dyster Mine tilbage, samme Vej han kom.

130

Del af Musikværelset ved Pianoet. Dupont og Edith "vrikker" forbi et Vindue, da Edith pludselig afbryder Dansen. Hendes Kavalier spørger forbausset, hvad der er i Vejen, og vil danse videre, men Edith ryster paa Hovedet: "Jeg er træt".

131

Ved et Vindue i Musikværelset. Dupont, hvis Overraskelse stiger, fortsætter sine Overtalelsesforsøg. Edith staar et Øjeblik hensunken i Tanker, saa pludselig faar hendes Ansigt

Koridor 123-125-127.

~~185-210-211-212-218-285. J. n. h.~~

~~24-25-27-29-30-31-32-41-86-90-92-98-94-95-96-97~~

~~98-99-150-160-161-162-163-164-166-168-169-170-172~~

~~Garret, Sjøgeleik, Foddbølt, Tøtegam, Postefiler, Madras~~
Moderable Banker

~~105-117-148-151-152-153-155-156-157-158-159-165~~

~~167-270-271-272-273-274-292 Harekage, "Voc Jarmen"~~
Kivestol

129

227-245-280

301 ~~Happet~~

303-304-305-306-310-312-313-314 ~~Happet~~

~~Havdaskyde Avis, E. H. med d. a. p. h. f. v. a. P. b. k. e., Glas Mark~~
Pisket Co

~~89-91-102-103-104-106-108-249-257-259~~
~~266-267-269-277-299-302-348-349-380 Lampil.~~

det forbitrede Udtryk, som det havde, da hun om Morgenen talte med Faderen, og et hænligt Smil kruser hendes Læber. Hun nikker til Dupont: "Selvfølgelig fortsætter vi, nu er jeg kvik igen!" Han lægger atter Armen om hendes Liv og fører hende triumferende ud i Dansen.

Ved Bordet i Jørgens Varelse. Jørgen staar tankefuld ved Bordet, tænder sig en Cigaret. Han sukker dystert, ryger kraftigt og rent mekanisk, medens han stirrer drømmende frem for sig. Billedet toner bort:

Ved et Vandløb med stærk Strøm. En Række Sten, der ligger med ret store Mellemrum, danner Overgangen til den anden Bred. Jørgen - fem Aar yngre end i selve Hovedhandlingen - klædt i Turistdragt, kommer sammen med Edith, der er en frisk ung Pige i Konfirmationsalderen, ned til Vandløbet. Pigebarnet ser noget skuffet ud, og Jørgen siger til hende med en Antydning af et triumferende Smil:

Tekst: Der tog Du fejl, min lille Ven! Her er jo ingen Bro over!

Edith laver fornærmet Trutmund:

Tekst: Man kalder ikke en voksen Dame for "Min lille Ven", Onkel Jørgen!

Jørgen ler i vilden Sky, Pigebarnet ser paa ham med komisk Forbitrelse og hopper saa pludselig ud paa Stenene i Strømmen for paa den Maade at naa over til den anden Bred. Men allerede, da hun er naaet ud paa Sten Nummer to, bliver hun usikker og er nær ved at miste Balancen. Jørgen, som smilende har set hendes Manøvre, gaar ud efter hende, tager hende om Livet og bærer hende over mod den anden Side, idet

han behændigt finder Fodfæste paa de glatte Stene. Edith skriger og spræller i hans Arme.

Nærb. af Edith i Jørgens Arme. Hun protesterer mod hans Overgreb og siger herafnysende:

Tekst: Saadan behandler man ikke en voksen Dame, Onkel Jørgen! Slip mig, jeg har ikke Brug for Din Hjælp!

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Edith skriger og spræller endnu værre end før. Jørgen sætter hende ned paa en Sten, nikker ironisk Farvel, bringer sig selv i Sikkerhed paa den anden Side og forsvinder ind i Strandplantagen, Edith ser efter ham og ser saa ned imod Strømmen, der syder og bruser op omkring Stenen.

Ved Stenen, hvor Edith staar. Ediths vrede Ansigt skifter Udtryk. Synet af det brusende Vand gør hende bange.

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Edith søger at driste sig til at hoppe over paa den næste Sten, men Modet svigter hende. Hun ser hjælpeløst over mod den anden Bred, hvor intet Menneske er at øjne, raaber saa:

Tekst: Hjælp! Hjælp!

Bag noget Krattet paa den anden Bred. Jørgen, der staar skjult bag Krattet, ler ubehersket, medens han betragter Edith.

Ved Stenen, hvor Edith staar. Edith forstærker sine Raab om Hjælp, brister tilsidst i Graad.

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Edith ser Jørgen stikke Hovedet frem fra Krattet, bag hvilket han har skjult sig, hun fatter Mod paa ny, og hendes Ansigt klarer op. Jørgen gaar ned til Bredden, stiller sig op med Fingrene i Vestens Ærmogab og ser paa Edith med et drilagtigt Smil. Hun raaber heftigt til ham, at han skal komme hende til Hjælp, men han ryster paa Hovedet og svarer:

Tekst: Du har jo forbudt mig at hjælpe Dig, lille Edith!

141

Nærb. af Edith paa Stenen. Hun strækker bedende Hænderne frem mod Jørgen: "Jo, Du maa gerne, Onkel Jørgen! Skynd Dig!

142

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Jørgen springer ud paa Stenen og løfter Edith op. Hun slaar Armene om hans Hals.

143

Nærb. af Edith i Jørgens Arme. Hun bøjer sig ind mod ham og hvisker:

Tekst: Du maa altid hjælpe mig, naar Du vil, Onkel Jørgen!
Han nikker smilende.

144

Del af Vandløbet med den anden Bred i Baggrunden. Jørgen balancerer behændigt hen over Stenene og bærer hurtigt Edith over mod den anden Bred.

Billedet toner bort.

Del af Jørgens Værelse med Bordet og Sengen. Jørgen rejser sig takkefuld, tager Slaabrocken af, lægger den paa en Stol og gaar hen mod Sengen.

Lassens Soveværelse. Lassen der er i Slaabrok og Tøfler, gaar rasende op og ned ad Gulvet, dampende paa en Pibe og ar og til kastende et Blik hen paa sin Hustru, som sidder ved Toiletbordet i Friserkaaben og med Gretes Hjælp er ved at ordne sit Haar for Natten. Lassen standser foran Vinduet, stirrer dystert ud i Natten og lytter. Pludselig vender han sig om, ser paa Uret, stormer saa hen til Toiletbordet og raaber med en sarkastisk Latter:

Tekst: Halv tolv, og endnu ikke et Glimt af den naadige Frøken! Det er en yndig Datter, Du har, Fanny!

Ved Toiletbordet i Soveværelset. Lassen kaster Piben fra sig med en saadan Voldsomhed, at den valter en Krystalflakon, der staar paa en Bøkke paa Toiletbordet, og han ler støjende og spydigt. Fruen ser irriteret op, og Grete, der har sit mest stridbare Udtryk paa, udbryder, idet hun peger mod Væggen:

Tekst: Er det nødvendigt, at Grosserereren af den Grund vækker den lille fremmede Guds Engel derinde. Hun trænger da ellers godt nok til Søvn, det stakkels Barn!

Lassen ser næsten angerfuld ud og fremmunler en Undskyldning. Fruen indskyder:

Tekst: Hun skal blive her i Sommer, Grete! Det har Du vel ikke noget imod?

Gretes Ansigt klarer op: "Nej, det ved Gud, jeg ikke har!"

Hendes Ansigt faar atter sit barske Udtryk, og med et Sideblik til Lassen tilføjer hun:

Tekst: Og baade den ene og den anden kan maaske have godt af, at der gaar saadan en taalmodig og stilfærdig lille Pige omkring i Huset!

Lassen ser paa den gamle Pige, forstaar meget godt Hentydningen og smiler. Han tager sin Pibe og synker ned i en Lænestol ved Toiletbordet. Afblænding.

Slut paa anden Akt.

Tekst: Et saa interessant Bekendtskab som Leni havde Hugo aldrig gjort, og den næste Morgen havde han travlt med at vise hende alle "Fredensro"s Herligheder - -

En Gang i Haven ned mod Stranden. Leni og Fugo kommer, Drengen peger i Retning af Stranden og siger:

Tekst: Og her gaar en Genvej ned til Stranden, som jeg altid brugte, naar jeg løb ned og badede sammen med de andre Drenge, inden - - -

Han sukker dybt og tager sig med Haanden paa det syge Ben. Leni ser paa ham med dyb Medlidenhed, lægger Haanden paa hans Arm og søger at trøste ham, men han ryster mismodigt paa Hovedet. Men pludselig tager han sig med en Viljesanspændelse sammen og siger noget til Pigebarnet, idet han peger op mod Villaen. De to Børn gaar op mod denne.

Del af Villaens Gaardsplads. En Chauffør staar og renser Lassens elegante Bil, da Børnene kommer. Leni standser, ser beundrende paa Bilen: "Den ser jo ud, som det var en Konges.. Drengen nikker leende:

Tekst: Skal vi køre en Tur, Leni?

Hun ser paa ham overrasket og begejstret: "Med den fine Bil, det er da ikke Dit Alvor!" Hugo ler højt: "Jo, det er lige, hvad det er, Leni!" Han giver Chaufføren en Ordre, aabner chevaleresk Bildøren for Tienerbarnet og beder hende sætte sig ind. Hun adlyder undselig. Chaufføren løfter Hugo op for at sætte ham ved Siden af Leni, der imidlertid pludselig faar en Ide, som hun ivrigt udvikler for Drengen. Han nikker glædestraalende og siger et Par Ord til Chaufføren,

der med et Smil gaar ind paa Tanken. Han sætter Hugo op paa Forsædet og tager selv Plads bag Rattet, medens Leni springer op og anbringer sig ved Hugos anden Side. Bilen kører.

150

Foran Indgangen til Villaen. Grete staar paa en Bankealtan i første Sals-Højden og lægger en Madras, der skal bankes, til Rette over Rækværket. Lassen kommer ud fra Villaen med en Portefølje under Armen og gaar ned mod Laagen, da han møder Jørgen Wedel. De to Mænd hilser paa hinanden, og Jørgen vinker gemytligt med Hatten op til Grete, der med et henrykt Smil vinker igen. Jørgen kommer med et Spørgsmaal til Lassen, som nikker og ivrigt fører sin Gæst hen ad en Sidegang mod Haven.

151

I Haven ved en moderne Hangekøje, ved Siden af hvilken der staar et Par Kurvestole. Edith ligger sammenkrøben i Hangekøjen - med en eksotisk Parasol slaaet op over sig - og læser "Vore Damer", da Lassen og Jørgen kommer hen til hende. Faderen kalder paa hende, hun sætter sig op i Hangekøjen og springer saa ned fra den. Jørgen bukker, hun rækker ham Haanden og siger med en lille stiv Hovedbøjning:

Tekst: God Dag, Onkel Jørgen!

152

Nærb. af Jørgen, i hvem det giver et Sæt, og som lader til at blive let forarget over den Tiltaleform, hun bruger.

153

Ved Hangekøjen i Haven. Lassen gør en Bevægelse med sin Portefølje og beder sin Gæst undskylde, men han maa ind til sine Forretninger, gaar. Edith beder Jørgen tage Plads i en

Kurvestol, og sætter sig selv i Hængeskøjlen.

154

I Lassens Bil paa en Vej langs Stranden. Chaufføren lader den henrykte Hugo under sit Tilsyn holde Rattet, medens Leni smilende nyder sin Legekammerats Glæde.

155

Ved Hængeskøjlen i Haven. Jørgen ser smilende paa Edith, der giver sig til at gynges frem og tilbage i Hængeskøjlen. Derved kommer det ved Siden af hende liggende opslaaede Nummer af "Vore Damer" til at falde ned. Jørgen tager Bladet op og kaster et Blik paa den Side, der vender op efter.

156

Nærb. af et opslaaet Nummer af "Vore Damer" i Jørgens Haand.

Der staar trykt med spærrede Typer:

Den moderne Dans - et Hvilepunkt i Nutidsmenneskenes forjægede Tilværelse.

Nogle Reflektioner af Gysse Dilby.

Herunder en Illustration, der forestiller et Dansepar i en eller anden forvredet Stilling. Under Billedet staar (Afblandet forneden):

Gysse Dilby og Preben Malgren i deres sidste Creation.

157

Ved Hængeskøjlen. Jørgen lægger med et Udtryk af Foragt i Blikket Bladet tilbage i Hængeskøjlen. Edith tager det, ser ned i Bladet og saa paa Jørgen, - siger:

Tekst: Du bryder Dig vist ikke om at danse, Onkel Jørgen?

Jørgen smiler og svarer:

Tekst: Jo, absolut, naar man kan gøre det paa en naturlig og æstetisk tiltalende Maade.

Edith ser interesseret paa ham, og han fortsætter med et sarkastisk og meget sigende Blik:

Tekst: Men en saa forrykt Gang Miskmask, som jeg saa en vis ung Dame optræde i i Gaar Aftes, nedlægger jeg en skarp Protest imod!

Hans Ord gør Edith aldeles rasende.

158

Nærb. af Edith. der forbitret ser paa Jørgen:

Tekst: Du begynder at blive gammel, Onkel Jørgen, og mærker ikke, at Tiden forlængst er løbet fra Dine Anskuelser fra Attenhundrede og Hvidkaal!

159

Ved Hængekøjen. Jørgen trækker paa Skuldrene og siger noget om, at det maaske er muligt. Edith gynger stærkere og stærkere frem og tilbage i Hængekøjen.

160

Foran Indgangen til Villaen. Grete staar paa Bankesaltanen og banker læs paa en orientalsk Maatte, da Dupont kommer med en Noderulle i Haenden. Han vil til at gaa ind i Villaen, da han faar Øje paa Grete. Han rasber op til hende:

Tekst: Er Frøken Edith hjemme?

161

Nærb. af Grete paa Bankealtanen. Der kommer et foragteligt Glimt i hendes Øjne, og hun fortsætter Bankningen og lader, som om hun ikke har hørt Dupont.

162

Foran Indgangen til Villaen. Dupont ser med et kranket Udtryk op paa Balkonen og gentager sit Spørgsmaal. Grete holder inde med Bankningen, sender Dupont et misfornøjet Blik og giver saa Slip paa Maatten og Tæppebankeren.

Neden for Altanen, hvor Dupont staar. Den store Maatte hvirvler ned over ham og begraver ham under sig.

Nærb. af Grete paa Bankealtanen. Grete kalder paa Edith, idet hun benytter Hænderne som Raaber:

Tekst: Der er en Herre, som spørger efter Edith:

Ved Hængeskøjen i Haven. Edith standser Hængeskøjen i dens voldsomme Svingninger, i hvilke hun i sin sindsoprevne Tilstand har sat den, og ser hen mod Indgangen til Villaen. Jørgen følger Retningen af hendes Blik:

Neden for Altanen. Dupont arbejder energisk paa at komme fri af Maatten.

Ved Hængeskøjen. Edith springer bestyrtet ned fra Køjen, Medens Jørgen brister i en hjertelig Latter. Hun ser indigneret paa ham, styrter saa hen mod Indgangen til Villaen. Jørgen, der stadig morer sig kosteligt, følger langsomt efter hende.

Neden for Altanen. Edith kommer - hjælper den sprællende Dansemester med at blive klar af Maatten. Han søger at samle sig, kysser den unge Piges Haand og siger, idet han gør en Bevægelse op mod Altanen:

Tekst: Det er en noget voldsom Modtagelse, man tillader sig at give Verdens yngste og fornenste Dansekomponist!

Han peger paa sin af Katastrofen meget nedtagne Noderulle og folder den ud. Edith nikker smilende, faar saa Øje paa

Jørgen, som i Mellemtiden er kommet hen til den, og hun præsenterer de to Herrer for hinanden. Jørgen ser med et ironisk Smil paa Komponisten og siger:

Tekst: Min Kompliment, Herr Dupont! Den orientalske Slørdans, De lige opførte, overgik i alle Maader Deres Præstationer i Nat!

Foran Indgangen til Villaen med Trappen og Døren i Baggrunden
Dupontsender den Talende et rasende Blik og vil tage til Gengænge, men Edith, der ogsaa sender Jørgen et alt andet end naadigt Øjekast, tager ham under Armen og danser frem til Trappen med ham. De skynder sig op ad Trappen. Jørgen ser forarget efter dem.

Ved Indgangsdøren til Villaen. Edith og Dupont møder Grete, der ser bebrejdende paa Edith og kun tvært og modvilligt giver dem Plads til at passere. De forsvinder ind ad Døren, Grete ryster misfornøjet paa Hovedet og gaar saa videre ned ad Trappen.

Et Flygel ved et Vindue i Lassens Hall. Edith og Dupont kommer hen til Flygelet. Komponisten udlader sit Raseri ved at sige, idet han peger ud mod Haven:

Tekst: Saadan en Tølper - formodentlig en af Deres ærede Herr Faders Bekendtskaber! At De kan holde ham ud!

Edith trækker resigneret paa Skuldrene: "Kan De sige mig, hvad man skal gøre?" Dupont ser paa den unge Pige med Lidenskab i Blikket, svarer:

Tekst: Kunde jeg bare føre Dem bort fra dette Snolderød!

Tenk Dem - at leve i Paris - fri og ør og vild!

Edith ryster paa Hovedet, tager Notebladet, ruller det op og anbringer det paa Nodestativet. Dupont tager Plads foran Flygelet og begynder at hamre læs paa det.

172

Ved Trappen til Villaen. Jørgen staar mismodig og lytter til Tonerne indefra, medens Grete er ved at rulle den skabnesvangre Maatte sammen. Hun gør en lille Pausse i Arbejdet, lytter ogsaa til Flygeltonerne og numler saa, medens hun bekynret rækker paa Hovedet:

Tekst: Det skøre Pigebarn naa for alt i Verden reddes fra den Røver! Kan De, der er saa klog, ikke hjælpe hende Herr Wedel?

Jørgen staar med dyster Mine og grubler, men i det samme hører han en Bil standse udenfor, og han ser adspredt hen mod Laagen.

173

Foran Laagen. Lassens Bil holder udenfor, og Leni hjælper Hugo ud af den. De to Børn gaar glædestraalende ind ad Laagen og op mod Villaen. De vinker til Grete og Jørgen.

174

Ved Trappen til Villaen. Gretes Ansigt bliver et stort Smil, og Jørgen nikker venligt til de to Børn, der ivrige og glade kommer hen til dem. Hugo forklarer Grete, hvor fornøjeligt de har haft det, medens Leni skynder sig hen til Jørgen og siger, idet hun ser paa ham med et taknemmeligt Smil:

Tekst: Hvor er her dejligt i Danmark! Du skal have Tak, fordi Du har hjulpet mig herop, Onkel Jørgen!

175

Nærb. af Leni og Jørgen ved Trappen. Jørgens Ansigt skifter

Udtryk, hans eftertænksomme Mine viger Pladsen for et for-
 haabningsfuldt Smil. Han klapper Leni paa Kinden og siger:
 Tekst: Her er en anden lille Pige, der ogsaa har Brug for min
 Hjælp, Leni! Men det bliver en vanskeligere Opgave!
 Han løfter det smilende Bagebarn højt i Vejret og sætter hen-
 de saa ned igen. Afbl.

176

Tekst: At det er et saare vanskeligt og indviklet Problem at
 omvende en Kvinde, kom Jørgen i de følgende Uger til rig Er-
 kendelse af.

Opbl. af en Jagt, der for en frisk Vind kløver Sundets sølv-
 glitrende Bølger. Jørgen sidder ved Roret, og i det aabne
 Rum agter, hvor Siddepladserne er, har Edith, Hugo og Leni
 taget Plads. Den Sidstnævnte, der er klædt i en lys Sommer-
 kjole og solbrændt og frisk, danner en stærk Kontrast til den
 lille blege Pige, der for et Par Uger siden kom til Danmark.
 En Matros holder til paa Fordækket.

177

I Agterrummet med Siddepladserne. Jørgen, der er i godt
 Humør og fuld af Sportsiver, vender sig mod Edith og siger:
 Tekst: Vi har Strømmen imod os, men Du skal alligevel faa
 at se, at jeg nok skal overhale ham der!
 Han nager fremefter, og Edith og Bernene ser stærkt interes-
 serede i den Retning.

178

Paa Sundet foran Jørgens Jagt. (Billedet taget fra Jørgens
 Baad). En anden Jagt ses i ret lang Afstand styre frem for
 fulde Sejl.

179

I Agterrummet paa Jørgens Jagt. Edith nikker begejstret,

og Børnene jubler af Henrykkelse. Jørgen giver Matrosen ved Masten en Ordre, Børnene styrter hen mod Fordækket og entrer op paa dotten, Hugo med Lenis og Matrosens Assistancé. De forsvinder alle tre paa den anden Side af Masten.

180

Paa Fordækket af Jørgens Jagt. Med de to stærkt interesse-ede Børns Hjælp sætter Matrosen en Klyver til, (løsner eventuelt et Reb paa Fokken). Leni støtter Hugo, idet hun med Angstelse passer paa, han ikke falder i Vandet.

181

Paa Sundet. Jørgens Jagt skyder i stærk Fart frem gennem Følgerne.

182

Duponts Værelse paa Badhotellet. Dupont, der er iført en elegant Sommerdress, staar ved sit Skrivebord og læser et Brev:

Tekst: (Afblandet Del af et maskinskrevet Brev) - - - Fredag falder Dommen i Processen. Men da vi i alle Enkeltheder er enige med den sagsøgende Part, kan Sagen kun faa et Forløb, og vi tillader os allerede paa Forhaand at lykønske Dem til, at De fra og med næste Fredag atter er en fri Mand.

For Sagførerfirmaet Bang og Jessen

C.P. Jessen.

Dupont smiler tilfreds, vender sig mod Toiletspejlet ved Siden af, lader Pudderkvasten løbe over Ansigtet.

183

Paa Sundet. Jørgens Baad overhaler den anden Jagt, og idet den stryger forbi den, vinker Børnene paa Fordækket jublende til de to Passagerer i den overhalede Baad, der løfter paa deres Huer.

I Agterrummet paa Jørgens Jagt. Edith ser næsten beundrende paa Jørgen og siger:

Tekst: Ja, i Sejlsporten er Du øjensynlig en Mester, Onkel Jørgen!

Jørgen nikker tilfreds= Den unge Pige sidder et Øjeblik og ser eftertænkstomt frem for sig og fortsætter saa:

Tekst: Men Dansen er alligvel den eneste Sport, der er et moderne Menneske værdig! Hvorfor melder Du Dig ikke ind i Danseklubben og lærer noget af Charles?

Jørgens Mine bliver pludselig spottende, og han afbryder Edith og siger med Haan:

Tekst: Tusind Tak, - Din Klodshans maa Du gerne beholde for Dig selv!

Harmen blusser op i Edith: "Ikke den Tone om jeg maa be', Onkel Jørgen!"

Del af Hotelkorridor med Duponts Dør og Trappen, der fører ned. Dupont kommer ud fra sit Værelse og gaar forbi en køn Stuepige, der staar i et Vindue og pudser dette (eller som evt. er krøbet op paa en Stige og staar og pudser en Væglampe). Han kaster et beundrende Blik paa Pigen og vinker smilende til hende. Hun besvarer hans Hilsen med et koket Blik og et forelsket Smil. Komponisten gaar videre hen mod Trappen, fulgt af Pigebarnets sømme Blikke.

I Agterrummet paa Jørgens Jagt. Edith, der stadig er mit og unaadig, ser paa sit Ur og siger:

Tekst: Nu maa vi indstille Sejlladsen i Dag, Onkel Jørgen! Sæt mig i Land med det samme!

Jørgen ser nedslaaet paa hende og siger noget til hende med en overtalende Mine. Et lille spødske Smil kruser hendes Læber, og hun siger:

Tekst: Nuvel, - vil Du lade Charles Dupont sejle med, saa kan vi fortsætte en Timestid endnu. Det er nemlig ham, jeg skal træffe!

Jørgens Ansigt faar et forarget og argerligt Udtryk: "Det kunde jeg næsten tænke mig - men lad gaa da!" Med et resigneret Nik gaar han ind paa hendes Forslag og lægger Roret om.

187

Baadebro. Dupont kommer, ser paa Uret og sætter sig med en utaalmodig Mine paa en Bænk. Pludselig klarer hans Ansigt op, han ser:

188

Paa Sundet et Stykke fra Broen. Jørgens Jagt skyder ind mod Broen. Edith staar i Agterrummet og vinker med sit Lømetærklæde til Dupont.

189

Ved Banken paa Broen. Dupont farer op og skynder sig hen mod Broens Anløbsplads.

190

Ved Broens Anløbsplads. Dupont kommer derhen, netop som Jørgen lægger til ved Baaden. Jørgen rejser sig og leder Matrosen tage Roret. Edith, der staar i Agterrummet, raaber til Dupont:

Tekst: Jeg er ude at sejle med Onkel Jørgen, og det er ham en Glæde, hvis De vil tage med!

191

Nærb. af Jørgen, som nikker med et forceret sukkersødt Smil.

Ved Anløbspladsen paa Broen. Dupont gaar om Bord og modtages af Edith, der gaar hen til Agterrummets Ræling nærmest Broen, hvorimod Jørgen og de to Børn er omme paa den anden Side af Storsejlet.

Ved Nedgangen til Agterrummet. Edith rækker Dupont, der staar paa Fordækket og netop skal til at stige ned i Agterrummet, sin Haand, han standser og fører den til sine Læber.

Paa den anden Side af Storsejlet. Jørgen kaster et hurtigt Blik paa Børnene efter at have holdt Udkig ved Bommen. Leni ser paa ham, hvorimod Hugo kigger ud over Rælingen. Jørgen betyder med en advarende Bevægelse Wienerbarnet noget, hun nikker forstaaende og presser med Haanden Storsejlet mod Dupont.

Ved Nedgangen til Agterrummet. Dupont slipper Ediths Haand, og i det samme presses han af Storsejlet hen mod Kanten af Bøden, mister Balancen.

Paa Sundet et Stykke fra Broen. Under Presset fra Sejlet falder Dupont i Vandet.

Nærb. af Dupont, der i sit elegante Sommerskrud tunler rundt i Bølgerne.

I Havstokken ved Siden af Broen. Tre unge badende Damer, af hvilke mindst den ene tilhører den Dupontske Klikke, observerer Ulykestilfældet og faar, bestyrtede og ivrige efter at komme til Hjælp, travlt med at komme ud til Ulykkesstedet.

I Jørgens Jagt. Edith ser med Bestyrtelse mod den Forulykede og vender sig saa med Mistanksomhed i Blikket til Jørgen, der nu er kommen helt hen til Rælingen, og som raaber noget ned til Dupont, idet han langsomt løsner et Redningsbælte.

I Sundet, hvor Dupont plasker rundt. De tre unge Badedamer nærer hen til ham og begynder at bugsere ham ind mod Land.

Del af Stranden med Sundet og Jørgens Jagt i Baggrunden. De tre unge Damer kommer op paa Stranden med Dupont, af hvem Vandet driver. Han ser ud mod Jagten, fra hvis Ræling Jørgen, der har Redningsbæltet i Haanden, Edith og de øvrige Ombordværende følger Begivenhedernes Gang, og han raaber til den unge Pige, at han maa op paa Hotellet for at skifte Tøj. Han vender sig og gaar bort fra Strandbredden.

I Agterrummet paa Jagten. Edith fikserer Jørgen skarpt og siger saa:

Tekst: Du gjorde det med Vilje, Onkel Jørgen!

Jørgen smiler og indrømmer det med et Nik. Edith bider sig i Læben, betragter ham et Øjeblik med en Antydning af Beundring, men da hun ser det sædvanlige overlegne Smil spille or hans Læber, slaar hun helt om, stamper forbitret med Foden og siger:

Tekst: Og det tillader Du Dig over for mig og mine Venner!

Vær saa god at sætte mig i Land ned det samme, Onkel Jørgen! Jørgen nikker nedslaaet og gaar hen mod Roret.

Duponts Værelse paa Hotellet. Dupont kommer ind, begynder at trække sit Tøj af, der stadig driver af Vend.

Ved Anløbspladsen paa Broen. Jørgens Jagt har igen lagt til, Edith springer ind paa Broen og skynder sig ind mod Stranden.

Nærb. af Jørgen ved Forest. Han ser nedslaaet efter Edith.

Kurparken set fra Broen. Edith kommer fra Stranden og forsvinder med raske og beslutomme Skridt ind i Parken.

Ved Anløbspladsen paa Broen. Jørgen og Leni gaar fra Borde, og den lille Pige hjælper saa Hugo over paa Broen. Jørgen giver Matrosen nogle Instruktioner og gaar saa sammen med Børnene ind mod Stranden. Afbl.

Slut paa tredje Akt.

208

Duponts Værelse. Dupont, der nu er omklædt, tager det vaade Tøj, lægger det paa en Stol ved Døren og ringer paa Stuepigen. Et Øjeblik efter aabnes Døren, og den smukke Stuepige kommer til Syne i Døraabningen, hilser med et koket Smil. Dupont ser paa hende med lystne Øjne, peger paa de vaade Klædningsstykker og kommer med et Par Ord. Pigen tager Tøjet, da Dupont standser hende i Døren.

209

Ved Døren i Duponts Værelse. Dupont slaar Armen om Pigens Liv og vil drage hende ind til sig. Hun giver Slip paa Klædningsstykkerne og søger fnisende at væge for sig.

210

Hoteldør med Trappeopgang. Duponts Dør er Nr. 2 fra Trappen regnet. Jørgen kommer mismodig op ad Trappen og gaar hen ad Gangen. Han standser pludselig, da han ser:

211

I Døraabningen til Duponts Værelse. Dupont kysser den kønne Stuepige, som nu har opgivet at gøre Modstand og vellystigt hviler i hans Favn.

212

Nærb. af Jørgen i Korridoren. Han stirrer paa Parret, Harmen blusser op i ham, han fatter en hurtig Beslutning og gaar hen mod Duponts Dør.

213

Ved Døren til Duponts Værelse. Jørgen kommer hen til Parret. Stuepigen gør sig hurtigt fri for Duponts favnende Arme, medens Dupont gaar et Par Skridt tilbage i Værelset. Jørgen følger efter.

Del af Duponts Værelse. Jørgen griber Dupont i Kraven og bremser hans Protester ved en advarende Haandbevægelse og et dundrende "Hold Mund!" Han fikserer ham skarpt og siger:
 Tekst: Nu har De afsløret Dem som den Pigejæger De er, og for Fremtiden lader De Frøken Lassen i Fred, - at De ved det!
 Dupont, der er helt ude af sig selv af Skræk, vil tage til Orde igen, men en ny truende Haandbevægelse fra Jørgen lukker atter Munden paa ham. Jørgen fortsætter:

Tekst: Hvis De endnu i Morgen Fredag er her ved Badestedet, kommer jeg til at give Dem en haandfast Lektion, som De vil mindes hele Deres Liv! Nu ved De, hvad De har at rette Dem efter!

Han rusker Dupont endnu en Gang igennem, og den sølle Fyr nikker helt fjollet af Skræk: "Ja - ja!" Jørgen kaster ham saa fra sig som en Handske, vender sig om og gaar. Lammet og sønderknust ser Dupont efter ham.

Ved en Bæk i Kurparken. Edith sidder tankefuld paa Bænken, da Leni og Hugo kommer hen til hende. Drengen siger til Søsteren:

Tekst: Nu er det bedst, vi gaar hjem, Edith. Ellers naar Du ikke at blive klædt om til Generalkonsulens Middag, og saa bliver Fa'r gal, ved Du jo - - -

Ediths Mine, der i Forvejen er mørk, bliver endnu mere dystert. Hun rejser sig og gaar, fulgt af Børnene.

Foran Barberspejlet paa Jørgens Hotelværelse. Jørgen, der er i sorte Benklæder og hvid Manchetskjorte, har travlt med at barbære sig. Idet han vil skifte Stilling, snubler han over en eller anden Ting paa Gulvet og kommer derved til at

skære sig under Hagen . Han bøjer sig ned, tager bandende Barberkosten op, kaster den fra sig paa Bordet og tørrer saa Blodet af Hagen med Barberstykket.

217

Ved en Korsvej i Kurparken. Edith og de to Børn er paa Vej hjem, da Dupont kommer fra Sidegangen. Han standser Edith: "Jeg har noget meget vigtigt at sige Dem, Edith!" Leni ser uvilligt paa Dansemesteren, medens Edith beder hende og Hugo gaa videre, hvad de saa ogsaa gør. Edith ser spørgende paa Dupont.

218

Et Stykke længere fremme paa Vejen. Leni og Hugo kommer, Pigebarnet vender sig og ser bekymret tilbage mod Edith og Dupont.

219

Ved Korsvejen i Parken. Dupont fører Edith hen til en Bank under et Træ. Hun sætter sig og venter spændt paa, hvad han har at fortælle. Med en irriteret Mine begynder han at tale.

220

Ved Banken under Træet. Dupont siger vredt og arrigt: Tekst: Og i sin Skinsyge eller hvad det nu kan være for antidiluvialske Længsler, der driver ham, har denne Wedel helt mistet Forstanden .

221

Nærb. af Edith, der ryster skeptisk paa Hovedet:

Tekst: Skinsyge er det ikke, snarere et Udslag af den moralske Forfølgelse, som Far og han tillader sig at gøre mig til Genstand for!

Ved Bænken under Træet. Dupont fortsætter:

Tekst: Lige meget hvad, - Slyngelen trængte ind paa mit Værelse og vilde forbyde mig at omgaas Dem mere!

Han taler videre, medens hun forbavset hører til.

Billedet toner bort.

Del af Duponts Værelse med Toiletbordet og Døren. Dupont staar ved Toiletbordet og bader sit mishandlede Øje, da Døren gaar op, og Jørgen rasende kommer ind. Dupont vender sig overrasket, men kæk og stolt mod den Indtrædende, der styrter hen til ham og i en uforskammet Tone siger et eller andet. Sikker og overlegen betyder Dupont ham, at han skal gaa, men med Knytnæven under hans Ansigt og dirrende af Raseri udslynger Jørgen en ny Trusel. Dupont fører den andens Knythaand ned og peger med kold Overlegenhed mod Døren. Billedet toner bort.

Ved Bænken under Træet. Edith lytter med stigende Forbavelse til Dupont, der med en flot Gestus fortsætter:

Tekst: Da han imidlertid ikke vilde tage imod Fornuft, mistede jeg Taalmodigheden, og med min Dygtighed i Jiu-Jitsu var det mig en smal Sag at faa Bugt med den kluntede Bøffel!

Del af Duponts Værelse. Jørgen styrter frem mod Dupont, der med megen Overlegenhed betragter sin Modstander, som retter nogle voldsomme Knytnæveslag mod hans Hoved. Dupont afparerer dem koldblodigt og retter til Slut med Ydersiden af sin flade Haand et voldsomt Slag mod Jørgens Strube, saa

Angriberen falder sammen som en Klud. Dupont tager ham i Kraven, slæber ham ud ad Døren og lukker denne, idet han kaster et foragteligt Blik paa sin slagne Modstander. Saa gaar han hen og begynder at vaske sine Hænder. Billedet toner bort.

226

Ved Banken under Træet. Dupont slutter sin Beretning. Edith ser undrende paa ham: "Er det virkelig sandt?" Dupont nikker stolt.

227

Vej et Stykke fra Lassens Villa. Leni og Hugo er paa Vej hjem. Pigebarnet støtter Drengen, der er træt og har svært ved at gaa. Jørgen, der ogsaa er paa Vej til Lassens Villa, indhenter Børnene, der glædestraalende hilser paa ham. Han tager Hugo op paa sine Skuldre, medens Leni henrykt følger ved Siden af ham.

228

Lassens Hall, ved et Vindue, hvor der staar et Blomsterbord. Den selskabsklædte Fru Lassen sidder ved Vinduet og reparerer et sort Silkehalstørklæde eller et sort Slips, der er gaaet lidt op i Sømmen. Grete vander Planterne paa Blomsterbordet, da Lassen i Kjolebenklæder, Selskabsskjorte og Flip - men uden Halstørklæde, kommer styrtende og kalder paa Pigen, der med Vandkanden i Haanden vender sig saa hurtigt, at Lassens Benklæder faar en Douche af Vandstraalen. Han tilkaster Grete et forarget Blik, og hun fremmunler en Undskyldning. Lassen afbryder hende med en Haandbevægelse, - raaber: Tekst: Du maa straks se at faa fat i Frøken Edith. Hun skal jo klæde sig om til Middagen, og Wedel har lovet at hente os. Han kan komme, hvad Øjeblik det skal være!

Grete nikker, men i det samme henledes hendes Opmærksomhed paa noget, der foregaar ude i Haven. Hun ser derud, og Ægteparret Lassen gør det samme.

229

Neden for Trappen til Villaen. Jørgen, der stadig har Hugo ridende paa sine Skuldre og Leni løbende ved Siden af sig, "galoperer" hen til Trappen. Han sætter den jublende Dreng ned, - Leni rækker Hugo hans Stok og støtter ham, da han gaar op ad Trappen.

230

Ved et Hallvindue mod Haven. Lassen ser med et vemodigt Smil ned i Haven - siger saa med et lille Suk til sin Hustru: Tekst: Der er Forældre, som har Glæde af deres Børn! Tænk, om vi havde en Datter som Leni!

231

Del af Hall'en med Døren og Havevinduet. Fru Lassen nikker bedrøvet. Børnene og Jørgen kommer ind og skynder sig hen til de andre. Lassen nikker muntert, men bliver straks alvorlig og spørger paa sin sædvanlige nervøse Maade, om de har set noget til Edith. Hugo svarer:

Tekst: Edith var sammen med os, men saa kom Herr Dupont - - -

232

Ved Hallvinduet mod Haven. Raseriet flammer op i Lassen, hans Hustru bliver urolig og ser fra ham til Jørgen. Leni følger med to store Øjne, hvad der foregaar.

233

Narb. af Jørgen, hvis Udtryk røber, at han er baade bekymret og forbitret.

Ved Hall'vinduet mod Haven. Grete gaar, og idet Fru Lassen sender Jørgen et uroligt og forstaaende Blik, rækker hun sin Mand Halstørklædet: "Her har Du det, Viggo!" Han river det til sig, vender sig mod et Spejl og forsøger nervøst og ubehjælpsomt at binde det. Leni skynder sig hen til ham: "Maa jeg hjælpe Dig, Onkel?" Hun tager Tørklædet og betyder med en Haandbevægelse Lassen, at han skal sætte sig i Lænestolen, der staar ved Siden af Spejlet. Han adlyder mekanisk.

235

Ved Lænestolen. Leni binder Halstørklædet, - Lassen ser paa hende med velvillige Øjne. Det vrede og forargede Udtryk i hans Ansigt forsvinder, og han smiler venligt.

236

Hall'en. Lassen rejser sig, klapper Leni paa Kinden og takker hende for hendes Opmærksomhed. Med et Par Ord til Jørgen om, at han straks skal være færdig, gaar han op ad Trappen til Førstesalen.

237

Vej et Stykke fra Laagen til Lassens Villa. Edith og Dupont kommer - standser lidt fra Laagen, og Komponisten siger i en overtalende og indtrængende Tone:

Tekst: Edith, - De betyder alt for mig og min Kunst, og her i dette Snolderød blandt disse uforstaaende Spidsborgere hører De ligesaa lidt hjemme som jeg!

Edith ser eftertænkstomt paa ham, og han fortsætter lidenskabeligt:

Tekst: Og naar nu Kunsten kalder mig herfra til Paris - til "La ville de la lumière" - det eneste Tilflugtssted, der er en moderne frigjort Aand værdigt, har jeg et Forslag at gøre

Dem - - -

Han taler videre, idet han omfatter den unge Pige med et glødende Blik, men Edith ryster paa Hovedet og gør en afværgende Bevægelse. Han tager dog atter til Orde, og hans Tale bliver mere og mere indtrængende. I det samme hører Edith, at nogen kalder paa hende fra Laagen, og hun ser derhen.

238

Ved Laagen til Lassens Villa. Grete, der ser meget misfornøjet ud, kalder paa Edith og vinker ad hende.

239

Ved Vejen et Stykke fra Laagen. Edith rækker hurtigt Dupont Haanden til Farvel og gaar hen mod Laagen. Komponisten ser ærgerlig og skuffet efter hende.

240

Lassens Hall. Leni sidder ved et Bord foran et aabent Vindue og har travlt med et Brev. Hugo har taget Plads ved Siden af hende og læser i en Bog. Jørgen, der er dystert og faamælt, taler med Fru Lassen, da Edith kommer ind. Moderen raaber til hende, at hun skal skynde sig. Jørgen rejser sig for at gaa hen imod hende, men Edith skynder sig med et kort Nik hen til Trappen til Førstesalen og løber op ad denne. Paa det andet Trin vender hun sig og ser hen mod Jørgen:

241

Nærb. af Jørgens Ansigt. Over det Saar, han tilføjede sig ved Berberingen, har han anbragt et synligt Stykke Hefteplaster.

242

Ved Trappen til Førstesalen. Et spydigt og foragteligt Smil kruser Ediths Læber. Hun vender sig og skynder sig op ad Trappen.

Del af Gangen med Døren til Ediths Værelse og Trappeafsatsen. Edith, der kommer fra Trappen, møder Lassen, der nu er fuldt paaklædt og paa Vej ned. Han ser rasende paa Datteren: "Naa, endelig viser Du Dig!" Edith nikker kort og vil gaa forbi ham, men han spærrer hende Vejen og siger arrigt: Tekst: Du glemmer nok, at jeg har forbudt Dig at omgaa den-
ne Herr Dupont!

Harmen blusser op i Edith, og hun kaster med Nakken: "Det kan Du ikke forbyde mig!" Lassens Hidsighed stiger:

Tekst: Jeg lægger Raad op med Wedel, og vi skal nok finde paa et Middel til at faa Dig til at lystre---!

Edith gør en afværgende Bevægelse, og hendes Heftighed stiger: "Hvad tænker Du paa Far?" Han fortsætter ude af sig selv:

Tekst: - - -hjælper intet andet, spærrer vi Dig inde! Nu skynder Du Dig med Din Paaklædning, saa vi kan komme af Sted!

Han lader Datteren passere, og hun styrter i voldsom Sindsbevægelse forbi ham og hen til Døren til sit Værelse.

Hun river Døren op - vender sig om i Døraabningen.

Nærb. af Edith i Døraabningen. Hun raaber til Faderen:

Tekst: Jeg gaar ikke med til Middagen! Du kan sige, jeg har Hovedpine!

Hun skynder sig ind i Værelset, hvis Dør hun smækker i efter sig.

Ved Trappeafsatsen. Lassen staar et Øjeblik som lamslaaet,
et,

kaster et sidste rasende Blik mod Ediths Dør og gaar saa ned ad Trappen.

246

Hall'en. Leni s ysler stadig med sit Brev og iagttager af og til den alvorlige Jørgen med stjaalne og medlidende Blikke. Lassen kommer buldrende ned ad Trappen:

Tekst: Den naadige Frøken gaar ikke med, hun undskylder sig med Hovedpine, men det er selvfølgelig bare en Plade, hun stikker for uforstyrret at kunne faa sig en Abedans med Herr Dupont!

Det giver et Sæt i Jørgen. Lassen ser paa Uret, siger noget om, at det er paa Tide, de kommer af Sted, og skynder sig ud i Forstuen fulgt af Fruen og den stadig mere nervøse Jørgen.

247

Lassens Forstue. Lassen, Jørgen og Fru Lassen kommer fra Hall'en. Husherren tager med voldsomme og nervøse Bevægelser sin Frakke ned fra en Knage og ifører sig den, medens Jørgen hjælper Fru Lassen i hendes Aftenkaabe. I sin Nervøsitet rykker Lassen Stroppen løs af Frakken og vender sig mod sin Hustru, der tager Frakken og gaar ind i Stuen, fulgt af sin ophidsede Egtefælle. Jørgen gaar ud i Haven.

248

Ved Hallvinduet, hvor Lenis Bord staar. Pigebarnet gør en Pavse i Brevskrivningen, løfter Hovedet, sidder et Øjeblik og spekulerer og kommer derved til at se ud ad Vinduet.

249

Paa Terrassen ved Indgangen til Villaen. Jørgen, der

gør et mere nervøst og dystert Indtryk end nogen Sinde, ser op mod Villaen, synker saa ned paa en Bænk neden for det Vindue, ved hvilket Leni sidder.

250

Ved Hallvinduet, hvor Lenis Bord staar. Leni rejser sig, stiller sig ved Vinduet og ser et Øjeblik tankefuldt ned i Haven. Hun siger saa til Hugo, at hun straks kommer tilbage, og springer ud ad Vinduet, medens Hugo forbavset ser op fra sin Bog.

251

Ved Bænken paa Terrassen. Leni springer ned foran Jørgen, der overrasket ser op. Wienerbarnet gaar hen til ham, ser medlidende paa ham, siger:

Tekst: Du skal ikke være ked af det, Onkel Jørgen - - -Min Far siger altid, at skal man naa sit Maal, gælder det bare aldrig at tabe Modet men at kæmpe og haabe!

Jørgen ler bittert:

Tekst: Der er ingenting at haabe, naar den, man kæmper for at redde, er helt forblindet af Løgn og Falskhed!

Han ryster mismodig paa Hovedet. Leni fikserer ham et Øjeblik og siger saa:

Tekst: Løgn og Løgn er to Ting, Onkel Jørgen - - Der findes ogsaa Hvide Løgne!

Jørgen smiler: "Hvad mener Du med det?" Leni fortsætter:

Tekst: Jeg skal give Dig et Eksempel - - En Dag hjemme i Wien i Vinter, da vi næsten ingenting havde at spise, kom Far hjem ved Middagstid...

Hun fortæller videre. Billedet tæner bort.

Dagligstue i Lenis Hjem. Alt herinde gør et forfaldent Indtryk, men bærer dog Præg af svuaden Velstand. Møblerne er stærkt medtaget, og Betrækket er slidt. Ved et tarveligt dækket Bord sidder to smaa afmagrede og sultne Drengene, hvis Øjne ikke er fra Leni, der sætter en lille Laag-Kasserolle paa et Fad paa Bordet. Lenis Fader - en midaldrende, mager og huløjet Mand af intellektuel Type - kommer hen til Bordet sammen med sin Hustru - en Damme med fine, men udtærede Træk. Lenis Moder stiller sin Mands Stol til Rette og sætter sig ved Siden af ham. Faderen kaster et Blik paa Leni, der under Brødrenes forslugne Blikke tømmer Kasserollens Indhold over i et Fad.

Nærb. af Fadet med tre smaa Pølser.

Ved Bordet. Leni lægger en af Pølserne over paa Faderens Tallerken, men han gør en afværgende Bevægelse og siger: Tekst: Tak, men Professor Heimer bød mig paa Lunch i "Bürenkeller" i Dag, saa jeg kan virkelig ikke spise nu igen.... Han tager Tallerkenen og sætter den hen foran Hustruen, der skærer en Bid af Pølsen og lægger Resten over paa en af Drengenes Tallerken. Leni fordeler de to andre Pølser mellem sig selv og Drengene, der med glubende Appetit sluger deres Part. Faderen sidder lidt og ser stille paa de andre, rejser sig saa og gaar ind i et Sideværelse. Leni ser efter ham, lister saa sagte hen mod Døren til Sideværelset.

Søveværelse i Lenis Hjem. Med et graadigt Udtryk tager Lenis Fader et Stykke haardt, groft Brød op af Lommen og begynder at bide af det. Han lægger ikke Mærke til, at Leni glider ind i Værelset hen bag ham, og at hun et Øjeblik-staar og iagttager ham med karlige og medlidende Øjne. Hun siger noget til ham, og han vender sig hurtigt om mod hende, idet han søger at gemme Brødskorpen. Pigebarnet rører ved Brødet og siger med Taarer i Øjnene:

Tekst: Det var ikke sandt det, Du sagde før, Far... Du fik ingen Lunch i "Bärenkeller"!

Faderen smiler vemodigt, nikker:

Tekst: Nej, men det var en hvid Løgn, Leni, som jeg kom med for Din og Dine Brødres Skyld!

Leni ser beundrende paa Faderen. Han putter Resten af Brødet i Munden, tager en Bog ned fra en Vaghylde, siger et Par opmuntrende Ord til Datteren og gaar saa med Bogen i Haanden tilbage til Dagligstuen.

Del af Dagligstuen i Lenis Hjem. Drengene skraber graadigt Tallerkenerne og ser sig forgæves om efter mere. Moderen søger at trøste dem, da Faderen og Leni kommer ind. Han gør alt for at opmuntre Børnene: "Nu læser vi et Eventyr, Børn!" Han sætter sig i en medtaget Sofa ved Vinduet. Drengene løber hen til ham, og den mindste kravler op paa hans Kna, mens den anden sætter sig paa en ramponeret Legetøjshest ved hans Fødder. Leni tager Plads ved Siden af Faderen, og Moderen, der bliver siddende ved Bordet, ser med et vemodigt Smil hen mod Gruppen. Faderen begynder at læse højt af Bogen.

Billedet toner bort.

Ved Bænken paa Terrassen. Leni slutter sin lille Fortælling. Der er ligefrem Beundring i det Blik, med hvilket Jørgen omfatter den lille tapre og trohjertede Pige og stryger hende over Haaret. Lidt genert fortsætter hun:

Tekst: Men jeg forstår jo nok, at det er mod den sorte Løgn, Du kæmper, Onkel Jørgen!

Jørgen nikker med et mismodigt Blik: "Ja netop - mod den allersorteste!"

Leni ser eftertænkstomt paa ham, siger:

Tekst: Naar I tre nu er taget bort, kommer der maaske en Mand og opsøger Edith, en Mand der har Pudder paa Kinderne og dufter som en Kvinde....Det er hans Løgn, der har gjort Edith blind, og som Du vil redde hende ud af...Er det ikke rigtigt?

Jørgen nikker igen. Pigebarnet ser medlidende paa ham:

Tekst: Bare jeg kunde hjælpe Dig...Du hjælp engang mig, Onkel Jørgen!

Jørgen smiler venodigt, kommer i Tanker om noget og siger:

Tekst: Du kan gøre een Ting, Leni...Hold Øje med Dupont, hvis han finder paa at stikke Næsen ind her, og se at hindre ham i at være alene med Edith - - - !

Leni lover ivrigt at gøre sit Bedste.

Ved en Sofa i Ediths Værelse. Edith sidder i Sofaen og stirrer grundende frem for sig. Der er Trods i hendes Øjne.

Ved Bænken paa Terrassen med Trappen og Indgangsdøren.

Ægteparret kommer ud fra Villaen. Lassen kalder paa Jørgen, der stadig sidder og taler med Leni. Jørgen rejser sig,

Tager Afsked med Pigebarnet og gaar med de to andre hen mod Laagen.

260

Ediths Varelse. Edith hører en Vogn køre bort, rejser sig, gaar hen til Vinduet og ser ud ad det.

261

Vej uden for Lassens Villa - set fra Ediths Vindue. Lassens Bil kører bort med de tre, der skal til Selskab.

262

Ved Vinduet i Ediths Varelse. Edith staar et Øjeblik og grunder. Man forstaar af hendes Udtryk, at hun fatter en bestemt Beslutning, hun vender sig saa og gaar.

263

Ved en Telefon i Lassens Spisestue. Edith kommer hen til Telefonen, løfter Røret op og forlanger et Nummer.

264

Duponts Varelse. Dupont tager Telefonen, hans Ansigt klarer pludselig op, og han lytter spændt til den Talende, medens et tilfreds Smil spiller om hans Læber.

265

Ved en Telefon i Lassens Hall. Edith taler i Telefonen, siger beslutsomt:

Tekst: Jeg har tænkt over Deres Forslag, Charles, og vil tale med Dem. De kan komme herhen, der er ikke andre hjemme end mig - og Børnene - -

Hun taler videre.

265a

Ved Telefonen i Duponts Varelse. Dupont staar lidt og lytter, siger saa et Par Ord og lægger Røret paa. Han skyn_ der sig glædestraalende bort. Afblanding.

266

Opblending af Bord i Lassens Have, hvor Hugo sidder paa en Stol ved Bordet. Han har travlt med at piske Æg og er baade henrykt og ivrig. Billedet udvides til at omfatte:

267

Ved Bordet: Leni er krøbet op paa Bordet ved Siden af Drengen og er ogsaa optaget af at piske "Æggetoddy". Hugo holder sit Glas hen mod Lenis og konstaterer glædestraalende, at han har faaet mere ud af Piskningen, end hun har. De pisker saa videre, varme og iltre, men pludselig bliver Leni alvorlig, og hun holder op med at piske, da hun ser:

268

Ved Trappen til Villaen: Dupont møder Edith, der kommer ned ad Trappen. Det besluttede Udtryk præger stadig hendes Ansigt, og hun hilser smilende paa sin Gæst. De gaar ned Lysthuset.

269

Ved Bordet paa Terrassen: Leni bliver mere og mere bekymret, siger noget til Hugo, sætter sit Glas fra sig og skynder sig hen mod Trappen. Hugo fortsætter - forbavset og uforstaaende Piskningen.

270

Del af Haven med et Lysthus. Leni kommer, ser sig søgende om, hører at der er nogen i Lysthuset og gaar hen til det. Hun standser ved Siden af Indgangen til Lysthuset og staar et Øjeblik og ved ikke rigtig, hvad hun skal. Pludselig færrer hun sammen og lytter spændt:

271

Ved en Bænk i det aabne Lysthus: Dupont og Edith sidder

kviskende og lægger Ræd op. Han taler ivrigt, siger tilsidst:

Tekst: - - - saa henter jeg Dem i Bil i Morgen Aften Klokken 8 ved Udkanten af Plantagen. Paa en Time kan vi naa til Petersshøj, hvorfra Nattoget gaar Kl. 10!

Edith nikker bifaldende, og Dupont fortsætter med at udvikle sin Plan.

272

Ved Siden af Indgangen til det aabne Lysthus. Leni er yderst bestyrtet over det, hun har hørt, spejder ind gennem Lysthusets Løvværk.

273

Ved Bænken i det aabne Lysthus. Dupont fortsætter ivrigt sine Forklaringer og Overtalelser.

274

Ved Siden af Indgangen til det aabne Lysthus. Lenis Øjne skyder Lyn af Harme. Pludselig vender hun sig og styrter besluttet bort.

275

Vejen uden for Lassens Villa. Leni smutter ud gennem Hækken og forsvinder i Løb henad Landevejen.

276

Ved Laagen til Lassens Villa. Edith og Dupont træffer de sidste Aftaler, og han tager saa Afsked og gaar. Hun ser med et mærkt og besluttet Udtryk efter ham.

277

Ved Bordet paa Terrassen. Hugo nyder det sidste af sit Fiskeæg, ser sig forbavset om efter sin forsvundne Legekammerat. Han tager Lenis urørte Glas i Haanden, ser at dets

Indhold er sunket meget sammen og begynder at piske det op.

278

Ved Indgangsdøren til en meget fornem Villa. Jørgen hører med en alvorlig Mine paa Leni, der ivrigt og bekymret fortæller, hvad hun har opdaget. En Tjener kommer ud med Jørgens Frakke og Hat, han tager Frakken paa, medens han giver Tjeneren en Ordre, som denne lover at udføre.

279

Ved Trappen til Lassens Villa. Edith kommer og sætter sig grundende, da Hugo kommer hen til hende med Lenis urørte Glas i Haanden. Han ser urolig ud og spørger:

Tekst: Har Du ikke set noget til Leni, Edith? Hun stak af før! Edith ryster paa Hovedet: "Nej, jeg har ikke!" Hun ser tankofuldt og venligt paa Broderen, siger nogle trøstende Ord til ham og klapper ham paa Kinden.

280

Landevej. Jørgen kommer med Leni.

281

Ved Trappen til Lassens Villa. Med et Par Ord til Broderen rejser Edith sig og gaar ind i Villaen.

282

Ved Laagen. Jørgen gaar sammen med Leni op mod Villaen.

283

Ved Trappen til Villaen. Hugo straalte som en Sol. Jørgen og Leni kommer hen til ham, og Drengen spørger ivrigt sin Legekammerat om, hvor hun har været. Med et kærligt Smil slaar hun det hen, og Drengen spørger ikke mere, men giver hende Glasset med hendes Piskeæg. Jørgen retter alvorlig og mismodig et Par Spørgsmaal til Hugo. Da han har faaet dem

besvaret, vender han sig og gaar med raske Skridt hen mod Laagen. Børnene ser forbavset efter ham og løber saa ind.

284

Ved en Sekretær i Ediths Værelse. Edith, der har en aaben Haandtaske staaende ved Siden af sig, er optaget af at undersøge Indholdet i et Juvelskrin.

285

Uden for Døren til Duponts Værelse paa Badehotellet. Jørgen kommer, banker paa Døren. Da der ikke bliver svaret, banker han en Gang til, aabner saa Døren og gaar ind.

286

Duponts Værelse. Jørgen kommer ind, ser sig mismodig om i det tomme Værelse, ved ikke rigtig, om han skal gaa eller blive, men sætter sig saa ned i en Lænestol.

287

Ved Sekretæren i Ediths Værelse. Edith lægger Juvelskrinet ned i Haandtasken, tager et Portræt frem fra Sekretæren og kaster et Blik paa det.

288

Nærb. af Ediths Haand med Portrættet, der forestiller hendes Forældre.

289

Ved Sekretæren i Ediths Værelse. Den unge Pige fear Taa-
rer i Øjnene, lægger stille Portrættet ned i Haandtasken.

290

Duponts Værelse. Jørgen, der bliver mere og mere oprevet, gaar utaalmodigt op og ned ad Gulvet. Han standser ud for en Væg, paa hvilken et Par Ridepiske hænger over Kors, tager den ene ned, og med Had i Blikket lader han den prøvende susse gennem Luften. I det samme hører han, det banker paa Døren,

lægger Ridepysken fra sig og raaber: "Kom ind!" En midaldrende og særdeles fyldig Dame, der ser noget stræng ud, træder ind. Hun bliver noget overrasket, da hun ser Jørgen, og vil med en Undskyldning trække sig tilbage, da Jørgen siger: Tekst: Jo, Herr Dupont bor her, jeg venter selv paa ham! Damen ser lettet ud og siger noget, der faar Jørgen til at fare overrasket sammen: "Hvad siger De - - ?" Damen nikker: "Ja, saadan er det nu!" Hun synker ned i en Lænestol ved Vinduet, medens hun ivrigt begynder at tale. Jørgen hører paa hende med stedse stigende Interesse.

291

Tekst: Efter en ganske kort Samtale havde de tæ, hvad Grunden end kunde være, mærkeligt nok ikke længere nogen Interesse af at træffe Dupont....

Duponts Værelse. Damen rejser sig, trykker Jørgens Haand som for at besegle en Overenskomst. Jørgen smiler og tager med en veltilfreds Mine sin Hat, hvorefter baade han og Damen forlader Værelset. Billedet toner bort.

292

Tekst: Samme Aften havde Jørgen et lille hemmeligt Stævne-møde i Lassens Have.

Opbl. af en Del af Lassens Have med et Springvand. Jørgen gaar og venter, da Leni kommer. Hun skynder sig hen til ham: "Hvad vil Du mig, Onkel Jørgen?" Jørgen ler:

Tekst: Jeg vil bare bede Dig om en hvid Løgn, Leni!

Leni smiler: "Hvad mener Du med det?" Han begynder at forklare, medens Pigebarnet, stærkt interesseret, lytter til. Afbl.

293

Tekst: Den følgende Dag ved Middagstid fik Dupont et uventet

Besøg.

Opblønding af Dupont paa hans Hotelværelse. Han staar ved Klædeskabet og pakker en Kuffert, da det banker paa Døren. Det giver et Check i ham, og han ser nervøst mod Døren, men da der igen bankes paa denne, gaar han tøvende hen til den.

294

Ved Døren i Duponts Værelse. Dupont lytter, spørger, hvem det er. Svaret udefra beroliger ham, han lukker forsigtigt op, og Leni kommer ind. Han ser overrasket paa hende og vil sige noget, men Pigebarnet lægger med en hemmelighedsfuld Mine Fingeren paa Læben, ser sig undersøgende om og hvisker saa:

Tekst: Jeg kommer fra Edith-----

Dupont, hvis Overraskelse stiger, ser forskende paa Leni: "Naa, hvad Besked har Du saa fra hende?" Leni ser paa ham og venter et Øjeblik med at svare for at drive hans Nysgerighed op til det yderste. Endelig hvisker hun:

Tekst: Jeg skulde hilse og sige, at hun ikke tør tage herfra med Dem i en Bil i Aften - - -

Dupont ser aldeles bestyrtet ud: "Hvad er det, Du siger?"

295

Ved en Bank ved Siden af Indgangen til Badhotellet. Jørgen sidder paa Banken, han ser særdeles tilfreds ud og damper paa en Cigaret. Af og til kaster han et Blik hen mod Hotellets Indgang, som ventede han nogen.

296

Del af Duponts Værelse med Døren. Leni beroliger Dupont, og hun hvisker endnu mere hemmelighedsfuldt end før:

Tekst: Men hun opsøger Dem i Petershøj Kro Kl.9 præcis.

For ikke at vække Opsigt tager hun alene der over---

Dupont nikker: "Naa, saa er det udmærket!" Han lukker Leni ud, gaar hen til Toiletspejlet, og med en sejersstolt Mine lader han Pudderkvasten løbe hen over Ansigtet.

297

Ved Bænken ved Siden af Indgangen til Hotellet. Leni kommer, skynder sig hen til Jørgen og fortæller ham om Expeditionens Forløb. Han ler, klapper anerkendende Pigebarnet paa kinden. Afblænding.

298

Tekst: Dagen gik, og endelig nærmede det store Øjeblik sig, da Edith for bestandig skulde gøre sig fri for de Fornedrelsens Lænker, i hvilke et idéforladt Smaaborgerliv havde lagt hendes frihedstørstende Sjæl.

Del af Ediths Værelse med Vindue til Haven. Edith, der er i Rejsedragt, laaser en færdigpakket Kuffert, gaar hen til Vinduet og ser ud af det.

299

Ved et Bord paa Terrassen neden for Ediths Vindue. Lassen sidder med sin Avis og hans Hustru med sit Haandarbejde. Hun iagttager med et kært Blik Leni og Hugo, der sidder ved den ene Bordende og spiller Dam eller lignende.

300

Del af Ediths Værelse med Vinduet og i Baggrunden Døren til Gangen. Edith staar et Øjeblik tvivlraadig og ser med fugtige Øjne ned mod Terrassen. Pludselig vender hun sig beslutsomt, tager sin Kuffert og gaar ud ad Døren.

301

Bagvej, der fører fra Villaen ud til Landevejen. Edith

kommer med sin Kuffert i Haanden. Hun kaster et Blik paa sit ~~Armbaandsur~~, skynder sig videre frem ad Landevejen.

302

Ved Bordet paa Terrassen. Lassen ser op fra sin Avis og spørger lidt utaalmodigt sin Hustru om noget. Men det er Leni, der svarer, og der er noget vist hemmelighedsfuldt over hende, da hun siger:

Tekst: Jeg har truffet Onkel Jørgen i Dag, Onkel. Han lovede at se indenfor i Aften!

Lassen nikker tilfreds og griber saa sin Avis igen.

303

Skovvej uden for Plantagen. Det begynder at skumre. Der holder en Bil ved Siden af Pavillonen. Edith kommer, kaster et Blik paa Bilen og gaar saa hen imod den, idet hun ser sig søgende om. En Mand kommer pludselig frem og standser foran den unge Pige. Det er Jørgen.

304

Nærb. af Edith og Jørgen foran Pavillonen. Edith er helt lammet af Overtaskelse og ser med store Øjne paa Jørgen: "Du her, Onkel Jørgen!" Han nikker med et bistert Smil: "Ja, det er jeg!" Hun søger at fatte sig, og Harmen blusser op i hende, men han tager hende uden videre om Livet og løfter hende op i sine Arme.

305

Skovvej uden for Pavillonen. Jørgen løfter den sprallende Edith op i Bilen, og da hun udstøder et højt Skrig, lægger han Haanden paa hendes Mund. Han løfter hende op paa Forsædet, stiger saa selv op og griber om Rattet med højre Haand, medens han stadig med den venstre holder fast paa

den unge Pige. Bilen kører bort.

306

I Jørgens Bil paa Skovvejen. Edith spræller og skriger som en gal, men Jørgen slipper ikke sit Jerngreb om hende og kører videre uden tilsyneladende at tage mindste Notits af hende. Hun lader saa til at finde sig i Skæbnen, falder mere til Ro, og han tager saa mindre haardt om hende, men holder dog stadig Øje med enhver af hendes Bevægelser. Hun ser paa ham i afmægtig Harme: "Hvad er Meningen, Onkel Jørgen?" Han ser paa hende med et sarkastisk Smil:

Tekst: Du holder jo selv af at slaa Dig løs og lege Bortførelse engang imellem. Hvorfor skulde jeg saa ikke ogsaa gøre det.....!

Harmen blusser op i hende paa ny, og hun gør et fortvivlet Forsøg paa at slippe fri for hans Jerngreb, men da hun mærker, at Resultatet bliver, at han tager haardere fat om hende, opgiver hun den ulige Kamp. Han vender Hovedet bort fra hende, smiler besk.

307

Uden for Petershøj Kro. En Bil standser. Dupont stiger ud, gør op med Chaufføren og kaster et hurtigt Blik paa sit Ur.

308

Nærb. af Duponts Ur, som viser 20 Minutter i 9.

309

Uden for Kroen. Dupont nikker, gaar ind i Kroen.

310

I Jørgens Bil paa en Skovvej. Bilen kører i stærk Fart hen ad Vejen. Der er en forstenet Ro over Edith, men hun dirrer af undertrykt Harme. Hun vender sig mod Jørgen og siger:

Tekst: Nu har denne Spøg varet længe nok. Nu kører Du mig omgaaende hjem, Onkel Jørgen!

Han ryster paa Hovedet, svarer spottende:

Tekst: Denne Spøg, siger Du...! Tror Du da virkelig, at jeg er mere spøgefuldt anlagt end Herr Dupont!

Edith knytter Hænderne i afmægtig Harme: "At Du virkelig ikke skammer Dig, Onkel Jørgen!" Hun vender vred og fornærmet Ansigtet fra ham. Han ler spydigt.

311

Værelse i Petershøj Kro. En Tjener dækker op for to med Vinglas og andet festligt Tilbehør. Dupont selv har travlt med at arrangere Blomster i en Vase.

312

I Jørgens Bil paa Landevejen. Jørgen og Edith sidder lige tavse og utilnærmelige ved Siden af hinanden i Bilen. Den unge Pige drejer Hovedet en Smule og mønstrer sin Ledsager med Had i Blikket. Hun lægger Mærke til Hefteplastret, der stadig smykker Jørgens Hage.

313

Nærb. af Jørgens Ansigt med Hefteplastret.

314

I Jørgens Bil paa Landevejen. Et haanligt Smil kruser Ediths Læber, og hun siger:

Tekst: Du har Ret, Onkel Jørgen! Charles Dupont er ikke til at spøge med, og Du kan stole paa, at han er Mand for at tugte Dig een Gang til!

Jørgen ser forbavset paa hende: "Hvad er det for noget Snak?" Edith ler haanligt: "Du skal nok faa at mærke, at det ikke er Snak!" Jørgen rynker Panden, smiler.

Landevej i Nærheden af Petershøj. Jørgens Bil kører i stærk Fart hen ad Vejen, forsvinder i en Kurve.

Foran Petershøj Kro. Bilen kører hen foran Indgangen og standser. Jørgen stiger ud og betyder med en Haandbevægelse Edith, at hun skal gøre det samme. Hun adlyder, sender ham et rasende Blik og vil skynde sig bort, men han stiller sig i Vejen for hende og siger:

Tekst: Det er Herr Dupont, Du skal træffe, og det er netop til ham, jeg har ført Dig---

Han kommer endnu med et Par Ord, idet han peger imod Krødøren. Edith staar et Øjeblik tvivlraadig, bliver saa klar over hvad hun vil og forsvinder ind i Kroen, medens Jørgen med et drillende Smil ser efter hende.

I Kroens Skænkestue. Edith kommer ind og spørger hurtigt Tjeneren ved Buffeten om noget. Manden nikker, peger mod en Dør i Baggrunden, som Edith skynder sig hen imod. I det samme kommer Jørgen ind ad Døren udefra og gaar hen til Tjeneren.

Værelse i Kroen. Dupont styrter glædestraalende den indtrædende Edith i Møde, byder hende jublende Velkommen og henleder herdes Opmærksomhed paa det festligt dækkede Bord. Ved Synet af Ediths alvorlige og opbragte Udtryk spørger han forbavset: "Men hvad er nu det, Edith...De er ked af det...Dumheder, Barn - op med Humøret!" Edith skal til at sige noget, da Døren gaar op, og Jørgen kommer ind.

Nærb. af Dupont, Hvis kække Mine pludselig forsvinder. Han stirrer bestyrtet paa den Indtrædende.

Værelse i Kroen. Edith ser rasende paa Jørgen, kaster med Nakken og vender sig mod Dupont:

Tekst: Kan Du tænke Dig Charles, denne Mand, som Du allerede een Gang for min Skyld har tugtet, har været fræk nok til at-----

Længere kommer hun ikke, for hun lægger endelig Mærke til, hvor forskrækket Dupont er. Jørgen smøger roligt Ærmerne op og gaar et Par Skridt frem mod Komponisten, der hurtigt søger Dækning bag Edith. Jørgen ser et Øjeblik spottende paa dem begge, siger saa til Edith:

Tekst: Ja, nogen modig Mand er Din Helt nu ikke, Edith, og hvor fin en Mand han iøvrigt er, derom maa Du selv dømme-----

Jørgen gaar hen til en Dør, der fører ud til Haven, aabner den og kalder paa nogen. Dupont, der har mandet sig en Smule op, søger at forklare sig for Edith, men taber igen Fatningen, da den korpulente Dame, som Jørgen talte med paa Badehotellet, viser sig i Havedøren.

Nærb. af en forskrækket og lamslaaet Dupont.

Ved Døren til Haven. Den korpulente Dame ser skarpt paa Dupont, vender sig saa mod Døren og taler til nogen udenfor.

Nærb. af Edith, der er forbavset og urolig.

Værelset i Kroen. Jørgen fører den korpulente Dame hen til Edith og Dupont, præsenterer:

Tekst: Maa jeg forestille Dig for Fru Dupont, Edith!

Edith ser bestyrtet paa Damen, nikker stift. Fru Dupont vender sig mod sin Ægtefælle, siger heftigt:

Tekst: Ja, Charles, det er mig, Hildegard, Din forladte Hustru.....!

Nærb. af Dupont, der med Besvær faar taget sig saa meget sammen, at han kan sige:

Tekst: Ja, men Sagføreren skrev jo, at Din Ansøgning om Skilsmisse var bevilliget---

Nærb. af Fru Dupont, der ryster paa Hovedet og med et smægtende Smil svarer:

Tekst: Det havde den ogsaa været, om jeg ikke i sidste Øjeblik havde trukket den tilbage for vore Børns Skyld, Din Usling!

Hun vender sig mod Døren til Haven.

Værelset i Kroen. Fru Dupont kalder, fire Børn af forskellige Aldre, men alle under ti Aar, styrter ind fra Haven og omringer den tilintetgjorte Dupont, der er helt ude af sig selv af Raadvildhed og Forfjamskelse. Edith ser paa ham med stigende Forbløffelse.

Nærb. af Dupont omgivet af de jublende børn. Den mindste-en treaars Dreng _ trykker i sin Glæde et Stykke Smørrebrød, som han har været ved at spise, ind mod Faderens Bukseben.

Nærb. af Edith, der med Viljeanspændelse tager sig sammen og udbryder:

Tekst: Og alt det har De ikke fortalt mig det mindste om, Charles!

Værelset i Kroen. Hun vender sig fra ham og forsvinder ud ad Døren til Skænkestuen. Jørgen betragter smilende Familiegruppen, hvis Midtpunkt den helt sønderknuste Dupont er. Omgivet af Børnene lytter Dansemesteren, stiv af Skræk, til den Ordstrøm, der flyder fra hans hulde Livsledsagerskes Læber. Jørgen bukker for Fruen, følger saa ud efter Edith.

Foran Indgangen til Kroen. Edith staar ved et Træ med Ansigtet mod Stammen. Hun hulker voldsomt, hendes Illusioner er bristede, hendes Stolthed krænket. Jørgen kommer hen til hende, ser et Øjeblik medlidende paa hende og nævner saa hendes Navn. Hun vender sit taarevædede Ansigt mod ham, ser paa ham fortvivlet og sønderknust og søger at tage sig sammen. Han siger:

Tekst: Og nu har Du vel ikke noget imod, Edith, at jeg kører Dig hjem? Dette lille Eventyr bliver selvfølgelig mellem os!

Hun nikker og gaar uden et Ord hen mod Bilen og sætter sig op i den. Jørgen tager Plads ved hendes Side, og Vognen kører bort.

Værelset i Kroen. Dupont er sunket ned paa en Sofa, hvor han tilintetgjort sidder med Børnene om sig. Hans Hustru, der staar foran ham, slutter sin Svada med at sige:
Tekst: Og i Aften rejser Du saa med os hjem!
Han nikker mat og ser nervøst op mod sin kommanderende Frue. Afblending. Slut paa femte Akt.

SJETTE AKT.

333.

Tekst: Det blev sent, inden Jørgen og Edith endelig viste sig i Familiekredsen, hvor man ganske og aldeles misforstod Situationen.

Optoning af Lassens Hall. Fru Lassen sidder ved Bordenden og lægger en Kabale, medens Lassen, nervøs og utaalmodig, vandrer op og ned ad Gulvet. Døren aabnes, og Edith viser sig fulgt af Jørgen. Lassens Ansigt klarer op, og han og Fruen skynder sig de Indtrædende i Møde.

334

Del af Hall'en med Indgangsdøren og Trappen til Førstesalen

Lassen strækker hilsende Hænderne frem mod de Indtrædende, lægger ikke Skjul paa sin Glæde og siger:

Tekst: Naa, saa I har været ude paa en lille Tur sammen! Det var virkelig en behagelig Overraskelse!

Edith ser med et underlig forstenet Blik paa Forældrene uden at svare. Hun bryder ud i en voldsom Graad og styrter forbi de andre op til Førstesalen. Forældrene ser bestyrtet efter hende og vender sig saa mod Jørgen, der bekymret trækker paa Skuldrene. Afbl.

335

Tekst: De to følgende Dage holdt Edith sig indespærret paa sit Værelse og nægtede at forlade det.

Optoning af en Del af Ediths Værelse. Med et apatisk Udtryk sidder Edith paa Sofaen. Hun er i Morgenkjole, og gamle Grete er netop ved at sætte en Bakke med The og Smørrebrød paa et lille Bord foran hende. Den Gamle søger at overtale Edith til at spise, men den unge Pige gør bare en afværgende

Bevægelse. Grete mumler noget, ser medlidende paa sin unge Frøken og gaar.

Uden for Indgangen til Badhotellet. Jørgen og Lassen kommer ud fra Hotellet i alvorlig Samtale. De bliver staaende udenfor, og Grosserereren søger øjensynlig at overtale sin yngre Ven til noget, men denne ryster med en dyster Mine paa Hovedet og svarer:

Tekst: Nej, det hjælper altsammen intet. Det er trist, men Du kan nok forstaa, at jeg ikke kan handle anderledes--- Han tilføjer endnu et Par Ord, idet han trykker Lassens Haand og gaar ind. Lassen ser nedslaaet efter ham, gaar saa videre hen mod Vejen.

Del af Lassens Hall. Ved den ene Bordende sidder Leni og viser Hugo et illustreret Værk, og Fru Lassen, der er beskæftiget med et Haandarbejde, iagttager dem smilende. Grete kommer, og Fru Lassen retter et Spørgsmaal til hende, som den gamle Pige besvarer, idet hun bedrøvet og misbilligende ryster paa Hovedet:

Tekst: Nej, Edith vil heller ikke i Dag forlade sit Værelse. Hun vil helst være alene!

Fru Lassen ryster bekymret paa Hovedet, men i det samme hører baade hun og Grete, at nogen kommer ind ad Yderdøren, og de ser begge derhen.

Ved Yderdøren i Hall'en. Lassen kommer ind, mørk som en Tordensky.

Del af Hall'en. Grete ser paa Fru Lassen med sin mest fortrædelige Mine: "Saa, nu er Freden forbi!" Lassen kommer hen til sin Hustru, udbryder ophidset:

Tekst: Det gik, som jeg tænkte! Jørgen har mistet Taalmodigheden og rejser i Aften, ene og alene fordi Din hysteriske og forblindede Datter ikke vil sit eget Vel!

Nærb. af de to Børn ved Bordenden. Leni ser med bekymret og misbilligende Udtryk op fra Bogen.

Del af Hall'en. Fru Lassen rækker Armene i Vejret: "Gud, Viggo, hvad skal jeg da gøre?" Leni kommer hen til Lassen, siger ivrigt:

Tekst: Du maa undskylde, Onkel, men Du tager fejl. Edith er ikke hysterisk, som Du siger. Hun er ulykkelig og syg, og hvordan skal hun vide, hvad der er til hendes eget Vel, naar Du aldrig taler venligt med hende eller hjælper hende til Rette?

Lassen ser overrasket, men venligt paa Leni: "Hvad mener Du Barn?"

Nærb. af Leni, som fortsætter:

Tekst: Min Pappa siger, at i en Tid som denne, hvor alting er gaaet i Stykker, behøver de Unge de Gamles Hjælp mere end før. Og det er rigtigt, for jeg ved det fra mig selv---

Del af Hall'en med Lassen, hans Hustru og Leni. Lassen smiler næsten bevæget, han nikker eftertænksomt, medens Leni

taler videre.

344

Del af Ediths Værelse med Toiletbordet. Edith kommer hen til Toiletbordet og tager en Rafraichisseur for at køle sin hede Pande, men kommer derved til at skubbe et sammenrullet Nodehefte ned paa Gulvet. Hun tager det op igen, ruller det ud og kaster et Blik paa det.

345

Nærb. af Nodeheftet i Ediths Haand. Det er det illustrerede Omslag, vi tidligere har set:

"I Feberdrøm jeg svæver hen--"

Shimmy af

Charles Dupont.

Hen over Kvindeskikkelsen er følgende Tilegnelse skrevet med Blæk:

Til den Eneste Ene, i Mindet om en
uforglemmelig Aften i Kunstens

Tempelgaard
fra

Charles Dupont.

346

Ved Toiletbordet. Edith river foragteligt Nodebladet i Stykker.

347

Ved det store Bord i Hall'en. Med et kærligt Blik til Egteparret, der tavse lytter til, siger Leni til sidst:
Tekst: Naar jeg ser, hvordan I har det, og jeg tænker paa, hvordan de har det hjemme i Wien, saa forstaar jeg jer ikke. I lever i et Paradis, men er dog aldrig glade og gør jeres smaa, smaa Sorger til store Sorger. Jeg tror godt, I holder

af hinanden, - I viser det bare ikke!

Hun tier et Øjeblik, sanker Hovedet og siger undseligt:

Tekst: Og tilgiv mig nu, at jeg har været saa næsvis, men det er bare, fordi jeg holder saa forfærdelig meget af jer alle-sammen!

Undselig og lidt bange for den Frihed hun har taget sig, staar hun foran de to Ægtefæller. Lassen nikker igen, ser først synlig bevæget paa den lille Pige og saa paa sin Hustru, hvis Øjne ogsaa er fugtåge, Han klapper Leni paa Kinden. Hun kommer pludselig i Tanker om noget, ser efter-tænksomt paa Lassen og siger:

Tekst: Og saa sagde Du, Onkel, at Jørgen rejser endnu i Af-ten. Saa er det minsandten paa høje Tid---

Hun nikker først til Ægteparret og saa til Hugo, der i maal-løs Beundring har hørt paa hende, og skynder sig saa ud. Herr og Fru Lassen ser bevæget efter hende, saa mødes deres Øjne....Hugo rejser sig og gaar ogsaa ud.

348

Terrassen neden for Vinduet til Ediths Værelse. Leni kom-mer, staar et Øjeblik og ser tænkefuldt op mod det aabent-staaende Vindue til Ediths Værelse, gaar hen til Muren og undersøger prøvende Vildvinen, der vokser op ad den. Hugo kommer hen til hende, hun siger noget til Drengen, der gi-ver sit Bifald til Kende med en begejstret Latter: "Du er nu ogsaa fenomenal, Leni!" Pigebarnet nikker og begynder, under Hugos stigende Begejstring, at klatre op ad Espalieret.

349

Del af Ediths Værelse med Vinduet og Sofaen. Edith har atter taget Plads paa Sofaen, hvor hun sidder i en apatisk Stilling og stirrer bedrøvet frem for sig, da en Lyd henne

ved Vinduet tiltrækker sig hendes Opmærksomhed. Leni kommer til Syns der og springer ind i Værelset. Edith rejser sig nervøs og forbavset: "Hvad vil Du her, Leni?" Den lille Pige gaar hen til Edith.

350

Ved Sofaen i Ediths Værelse. Leni ser medlidende paa Edith, siger:

Tekst: Ved Du, at Onkel Jørgen rejser i Aften, Edith? Det er et Øjeblik, som om Fortvivlelsen er ved at overmande Edith, men hun søger straks at beherske sig: "Nej, og hvad kommer det for Resten mig ved?"

Leni fortsætter:

Tekst: Og det er Din Skyld, Edith!

Med en ynkelig Mine ryster Edith paa Hovedet og er nær ved at briste i Graad, siger:

Tekst: Min Skyld, det tror jeg ikke! Saa havde han ikke ydmyget mig saa dybt, som han gjorde!

Leni taler beroligende til den unge, hulkende Pige, faar hende mildt men bestemt til at sætte sig igen og tager selv Plads ved Siden af hende paa Sofaen.

351

Del af Lassens Hall. Ægtefællerne staar tankefulde ved Vinduet, og Grete er optaget af at dække Bord. Lassen ser paa sin Hustru:

Tekst: Leni har Ret. Kan Du tilgive den meningsløse og dumme Heftighed, jeg saa tidt har lagt for Dagen, Fanny?

352

Ved Vinduet i Hall'en. Fru Lassen ser bevæget paa sin Mand: "Der er intet at tilgive!" Lassen nikker alvorligt:

"Jo, det er der i Sandhed!" Han drager hende kærligt ind til sig.

353

Nærb. af Grete ved Bordet. Hun standser i sit Arbejde og ser overrasket hen mod Ægteparret. Et velvilligt Smil opklarer hendes rynkede Ansigt.

354

Ved Vinduet i Hall'en. Fru Lassen læner sit Hoved mod sin Mands Bryst som en, der endelig har fundet den Fred, hun har længtes efter. Lassen stryger hende ømt over Haaret, kommer saa i Tanker om noget og ser smilende paa Grete:

Tekst: Nu er Du vel fornøjet, Dit gamle----

355

Nærb. af Grete, der dybt bevæget fortsætter:

Tekst: ---Fjols! - Ja, vel er jeg et rigtig gammelt Fjols! Hun tørrer smilende Taarerne af Øjnene med Snippen af sit Forklæde.

356

Ved Sofaen i Ediths Værelse. Leni taler indtrængende til Edith, siger til sidst:

Tekst: Du forstaar vel nu, at det var for at aabne dine Øjne, og redde Dig fra Dupont ,at Jørgen handlede, som han gjorde, og saa ogsaa fordi han - - -

Hun tøver med at gaa videre og ser eftertænkstomt med to større Øjne paa den unge Pige, der spørger: "Og saa ogsaa, fordi--?"

Leni ler og fortsætter ikke uden Skælmeri:

Tekst: Og saa ogsaa, fordi han elsker Dig!

Edith ryster paa Hovedet, - ser tankefuldt ned. Billedet blændes af.

357

Tekst: Da Jørgen saa ud paa Eftermiddagen kom for at sige Farvel---

Optoning af Lassens Hall. Lassen kommer ind fra Yderdøren sammen med Jørgen, og fører sin Gæst hen til Vinduet ved Blomsterbordet, hvor hans Hustru sidder og vinder Garn op fra en Garnvinde. Leni, der sammen med Hugo har taget Plads paa en Skammel ved hendes Fødder, holder Vinden. Hun tager Hugos Hænder, anbringer Garnvinden om den og skynder sig saa-med et hurtigt Nik til Jørgen - op ad Trappen til Førstesalen, medens Jørgen hilser paa Fru Lassen, der lægger Garnnøglet fra sig.

358

Del af Ediths Værelse. Edith, der nu er i lys Sommerkjole, sidder tankefuld ved Vinduet, da det banker paa Døren. Hun siger: "Kom ind!" og rejser sig med et forventningsfuldt Udtryk. Leni kommer ind, styrter hen til hende og siger bedende:

Tekst: Nu er han her, Edith. Du gaar vel i det mindste ned og siger Farvel til ham?

Hun ser spændt paa Edith, og da den unge Pige nikker, opklares hendes Ansigt af et henrykt Smil. Hun skynder sig hen til Døren, medens Edith gear frem til Toiletbordet og ser sig i Spejlet.

359

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Hall'en. Jørgen sidder i en alvorlig Samtale med Ægteparret Lassen, da Leni - med en hemmelighedsfuld Mine - kommer tilbage og sætter sig ved Siden af Hugo paa Skammelen. Jørgen vender sig med et Par Ord til hende, da han hører nogen komme ned ad Trappen fra Førstesalen. Han ser derhen, og de andre følger Retningen af hans Blik.

Hall'en ved Trappen til Førstesalen. Edith kommer ned ad Trappen og bliver staaende ved Foden af denne. Hun er meget alvorlig og ser undseligt hen mod de andre.

361

Del af Hall'en med Trappen og Vinduet med Blomsterbordet. Edith gaar et Par Skridt hen mod de andre, der spørgende ser paa hende. Jørgen rejser sig og hilser, medens Lassen kommer med en spydig Bemærkning om, hvor det overrasker ham at se den naadige Frøken. Edith nikker forlegent til Jørgen, afbryder Faderen.

362

Nærb. af Edith, som siger:

Tekst: Jeg vil gerne tale lidt med Onkel Jørgen - alene!

363

Del af Hall'en med Trappen og Vinduet med Blomsterbordet. Jørgen ser overrasket paa Edith, og Lassen, der ogsaa lader noget forbløffet, nikker: "Ja, det kan Du godt komme til!" Leni trækker ham ivrigt i Jakken og peger ud mod Haven. Lassen ser smilende paa Pigebarnet: "Javel, lad os bare gaa derud!" - og han siger et Par Ord til sin Hustru, der bifalder Tanken. De gaar sammen med de to Børn hen mod Døren, medens Edith gaar frem til Jørgen.

364

Ved Trappen foran Lassens Villa. Ægteparret Lassen og Børnene kommer ud. Leni sætter sig paa Trappen, hvorimod de andre gaar ud paa Terrassen.

365

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Hall'en. Jørgen ser spørgende paa Edith, der undseligt siger:

Tekst: Jeg vil bare takke Dig, fordi Du hjalp mig, Onkel Jørgen!

Han ser glad overrasket paa hende. Et drømmende Smil opklarer hans Træk, og han siger:

Tekst: Ja, havde Du ikke selv engang for alle givet mig Lov til at hjælpe Dig, tror jeg aldrig, jeg havde vovet det!

Hun ser forundret paa ham, han taler videre.

Billedet toner bort.

366

Nærb. af Jørgen og Edith paa Stenen i Vandløbet for fem Aar siden.

Med Armene om hans Hals bøjer hun sig ned mod ham og hvisker:

Tekst: Du maa altid hjælpe mig, naar Du vil, Onkel Jørgen!

Han nikker smilende. Billedet toner bort.

367

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Hall'en. Edith smiler vemodigt. Hun ser drømmende paa Jørgen og siger lidt efter:

Tekst: Jeg skal aldrig glemme, hvad Du har gjort for mig, og jeg vil ikke have, at Du skal tro, jeg er værre, end jeg virkelig er, nu da Du rejser bort!

Jørgen smiler en Smule bedrøvet: "Det maa Du heller ikke tro, jeg gør, Edith!" Hun ser genert paa ham og fortsætter saa med et lille underfundigt Smil:

Tekst: Hvis Du piller Jargonene og alt mit moderne Kluns, der er Dig saa meget imod, af mig, saa vil Du opdage, at der ikke er Spor af Forskel paa mig og en hvilken som helst atten-aarig, ung Pige fra den gode, gamle Tid---

Hun fortsætter med at tale. Billedet toner bort.

368

Optoning af Edith, der i Krinoline staar under et blomstrende Æbletræ. Hun brækker en blomstrende Gren af Træet.
Billedet toner bort.

Ved Vinduet med Blomsterbordet i Hall'en. Jørgen ser paa hende med Beundring i Blikket: "Det har Du sikkert Ret i, lille Edith!" Hun fortsætter med et vist Skælmeri:

Tekst: Og Du vil ogsaa opdage, at jeg gaar rundt med de samme Drømme og det samme Haab, som hun. Hun slap bare meget lettere til det Hele den Gang - - -

Hun fortsætter, - og Billedet toner bort.

Optoning af Del af Haven med Ebletræet. Edith, der stadig har Krinoline paa, staar ved Træet med Ryggen til Tilskuerne, da en ung Mand i en Dragt fra 60'erne kommer hen bag hende og lægger sine Hænder paa hendes Øjne. Hun gør sig fri, vender sig og afværger med den blomstrende Grem leende Angrebet, men lader sig dog til sidst drage ind til Mandens Bryst. Han vender Profilen til, da han kysser hende, og man ser, at det er Jørgen. Billedet toner bort.

Ved Vinduet med Blomsterbordet. Edith tier, ser rødmende og undselig paa Jørgen, der staar og drømmer med aabne Øjne. Men pludselig river han sig ud af sine Drømmerier og søger at anslaa sin sædvanlige Tone:

Tekst: Der er dog een Forskel mellem den Gang og nu, - havde vi levet i den gode, gamle Tid, saa havde Du - elsket mig!

Nærb. af Edith, der rødmer, og som trods sin Undseelse ikke er i Stand til at skjule, hvor forvirret hun bliver.

373

Ved Vinduet med Blomsterbordet. Edith tager sig sammen, ser forvirret paa Jørgen og strækker saa Haanden frem imod ham:

Tekst: Men Du skal jo rejse, Onkel Jørgen, saa - - - Farvel!
- - - Farvel!

374

Del af Hall'en med Vinduet og Trappen til Førstesalen. Edith griber Jørgens Haand, trykker den hurtigt og løber saa hen til Trappen og op ad den. Jørgen ser længselsfuldt efter hende, gaar et Par Skridt hen imod Trappen og udbryder smilende:

Tekst: Men hvis jeg nu ikke rejser - - -

375

Nærbillede af Edith, der vender sig om paa Trappen. Et Glimt af Haab og Lykke tændes i hendes Øjne.

376

Del af Hall'en med Trappen til Førstesalen. Jørgen vinker smilende til den unge Pige, der atter kommer ned ad Trappen, og som rødmende bliver staaende foran ham:

Tekst: Vil Du virkelig blive her for min Skyld, Onkel Jørgen?
Han nikker muntert:

Tekst: For Din Skyld var jeg jo ved at rejse til Verdens Ende, og kan jeg nu slippe for det, saa - - -

Han drager den glædestraalende unge Pige ind til sig. I det samme hører de nogen henne ved Yærdøren og ser derhen.

377

Ved Yærdøren i Hall'en. Leni staar i Døren og iagttager med skælmsk Henrykkelse de to.

Del af Hall'en med Yderdøren. Uden at slippe Edith vinker Jørgen til Leni, der kommer hen til dem og siger:

Tekst: Jeg skulde hilse og sige fra Onkel Viggo, at Du maa skynde Dig, hvis Du vil naa Aftentøget, Onkel Jørgen!

Edith bøjer sig ned, kysser Leni og sætter hende ind i Situationen. Jørgen kommer saa ogsaa med et Par Ord, der faar Lenis Begejstring til yderligere at stige. Hun styrter glædestraalende ud ad Døren. Jørgen og Edith ser smilende efter hende.

Ved en Bænk paa Terrassen neden for et Vindue til Hall'en. Leni kommer løbende hen til Lassen og hans Hustru, der i Aftensolen sidder og venter, medens Hugo har lagt sig i Græsset ved deres Fødder. Gamle Grete er optaget af at lægge et Sjal om sin Frues Skuldre for at beskytte hende mod Aftenskuden. Med henrykt og hemmelighedsfuld Mine siger Leni:

Tekst: Jeg skulde sige fra Jørgen, at han tænker paa at udsætte Rejsen, indtil jeg til Efteraaret skal tilbage til Wien.

Saa vil han og Edith følge med paa deres Bryllupsrejse!

Lassen farer op, glad overrasket: "Hvad siger Du, Barn!" Leni begynder at fortælle, men standser pludselig og peger op mod Vinduet, i hvilket Jørgen og Edith i det samme viser sig og nikker smilende ned til de andre. Jørgen lægger Armen om Livet paa den unge Pige og drager hende nærmere ind til sig. Med et henrykt Smil puffer Lassen sin Hustru i Siden, og Børnene ler jublende, medens Grete faar travlt med at føre Snippen af Forklædet op til Øjet.

Nærb. af Edith og Jørgen i Vinduet. Jørgen kysser den unge Pige. Han og hun vinker saa igen smilende ud til de andre. Afbl.
SLUT.

WIENERBARNET.

Fergehavn.		1 - 6 - 7 - 9.
Paa Færgen.		2 - 3 - 4 - 5.
Ved en Aviskiosk.		8 $\frac{1}{2}$ 10.
Jernbaneperron.		11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 23.
Udenfor Telegrafstation.		16.
Udenfor Jernbanestation.		17 - 18 - 19 - 20 - 22.
3-die Klasesse Kupe.		21.
Udenfor Lassens Villa.		24 - 25 - 27 - 29 - 30 - 31 - 32 - 71 86 - 90 - 92 - 93 - 94 - 95 - 96 - 97 98 - 99 - 150 - 160 - 161 - 162 - 163 164 - 166 - 168 - 169 - 170 - 172 - 173 174 - 175 - 229 - 237 - 238 - 239 - 261 268 - 276 - 279 - 281 - 282 - 283 - 364
Paa Strandskrænten.		26 - 28.
Paa Strandskrænten.		26 - 28.
Hall mod Haven.	<i>Indtægt 1000 - Indtægt 300 -</i>	33 - 34 - 35 - 36 - 37 - 46 - 47 - 48 49 - 50 - 51 - 52 - 53 - 54 - 55 - 61 62 - 63 - 64 - 65 - 66 - 67 - 68 - 69 70 - 72 - 73 - 74 - 75 - 79 - 80 - 81 171 - 228 - 230 - 231 - 232 - 233 - 234 235 - 236 - 240 - 241 - 242 - 246 - 248 250 - 263 - 265 - 333 - 334 - 337 - 338 339 - 340 - 341 - 342 - 343 - 347 - 351 352 - 353 - 354 - 355 - 357 - 359 - 360 361 - 362 - 363 - 365 - 367 - 369 - 371 372 - 373 - 374 - 375 - 376 - 377 - 378
Soveværelseskorridor.		38 - 39 - 42 - 44 - 243 - 244 - 245.
Lassens Soveværelse.	<i>150.00</i>	40 - 41 - 146 - 147.
Ediths Soveværelse.	<i>150.00</i>	43 - 45 - 56 - 57 - 58 - 59 - 60 - 258 260 - 262 - 284 - 287 - 288 - 289 - 298 300 - 335 - 344 - 345.
Anretterværelse	<i>50 -</i>	76 - 77 - 78.
En Lystjagts Dæk.		82 - 83 - 84.
Ved Baadebro.		85 - 87 - 88 - 187 - 188 - 189 - 190 191 - 192 - 198 - 200 - 201 - 204 - 206 207.
Terrasse.		89 - 91 - 102 - 103 - 104 - 106 - 108 249 - 251 - 257 - 259 - 266 - 267 - 269 277 - 299 - 302 - 348 - 379 - 380.
Ved en Sandrevle.		100 - 101 - 109.
Haven		105 - 107 - 148 - 151 - 152 - 153 - 155 156 - 157 - 158 - 159 - 165 - 167 - 270 271 - 272 - 273 - 274 - 292.
Jørgens Hotelværelse.	<i>100</i>	110 - 116 - 117 - 119 - 121 - 132 - 145 216.
Foran Hotellet.		111 - 295 - 297 - 336.

Hotellet - Bill 114.

Musikværelse paa Hotellet.	112 - 113 - 114 - 115 - 118 - 120 - 122 124 - 126 - 127 - 128 - 130 - 131.
Korridor.	123 - 125 - 129.
Ved et Vandløb med stærk Strøm	133 - 134 - 135 - 136 - 137 - 138 - 139 140 - 141 - 142 - 143 - 144 - 366.
Villaens Gaardsplads.	149.
I Bilen	154.
Jørgens Jagt	176 - 177 - 178 - 179 180 - 181 - 183 - 184 186 - 193 - 194 - 195 - 196 - 197 - 199 202 - 205.
Duponts Værelse paa Badehotellet.	182 - 203 - 208 - 209 - 214 - 223 - 225 - 264 - 265a - 286 - 290 - 291 - 293 - 294 - 296.
Del af Hotelkorridor.	185 - 210 - 211 - 212 - 213 - 285.
Kurhaven	215 - 217 - 218 - 219 - 220 - 221 - 222 - 224 - 226.
Vej ved Lassens Villa.	227 - 275 - 280.
Lassens Forstue.	247.
Dagligstue i Lenis Hjem.	252 - 253 - 254 - 256.
Soveværelse i Lenis Hjem.	255.
Indgangsdør til fornem Villa.	278.
Bagvej til Lassens Villa.	301
Skovvej udenfor Plantagen.	303 - 304 - 305 - 306 - 310 - 312 - 313 - 314.
Udenfor Petershøj Kro.	307 - 308 - 309 - 315 - 316 - 331.
Værelse i Kroen.	311 - 318 - 319 - 320 - 321 - 322 - 323 - 324 - 325 - 326 - 327 - 328 - 329 - 330 - 332
Kroens Skænkestue.	317.
Blomstrende Ebletræ.	368 - 370.

3 M. Kupé

~~Hatten~~

~~Foveroules koridor~~

~~Larsen's~~

Ediths "

~~Aurethvoulse~~

~~Jungis Hohlvoulse~~

Musikvoulse

Koridor

~~Dajouks Voulse pro Hohl~~

del of Hohlkoridor

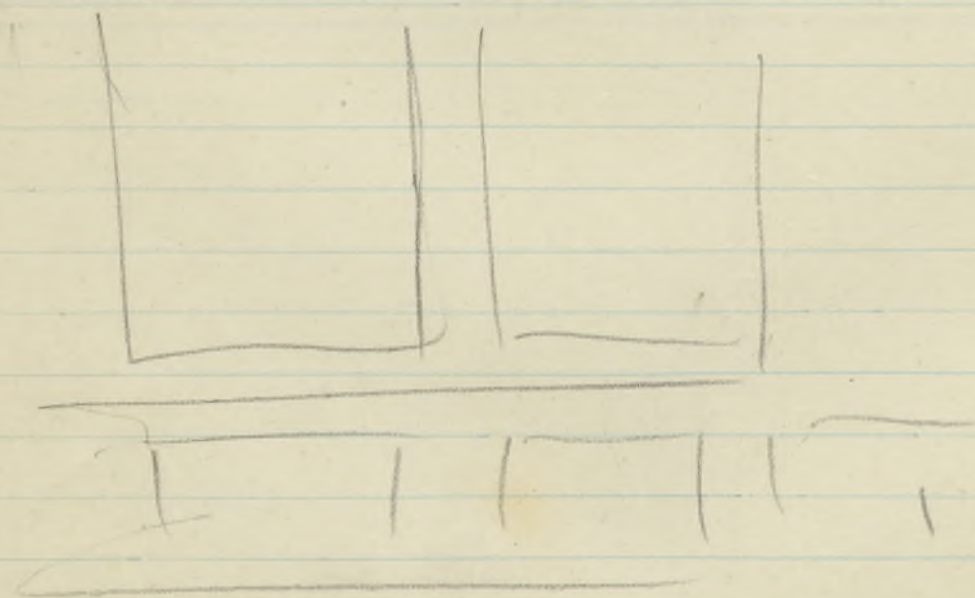
~~Larsen's Toulse~~

Doyleplue hos Leni

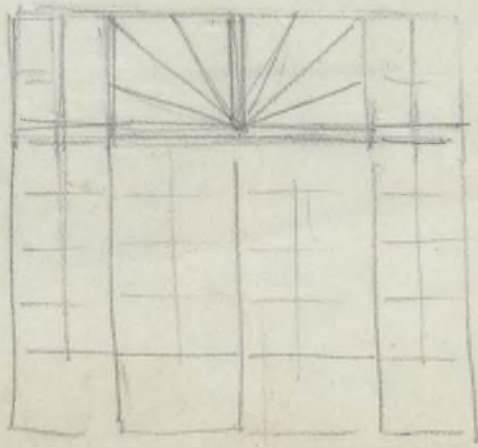
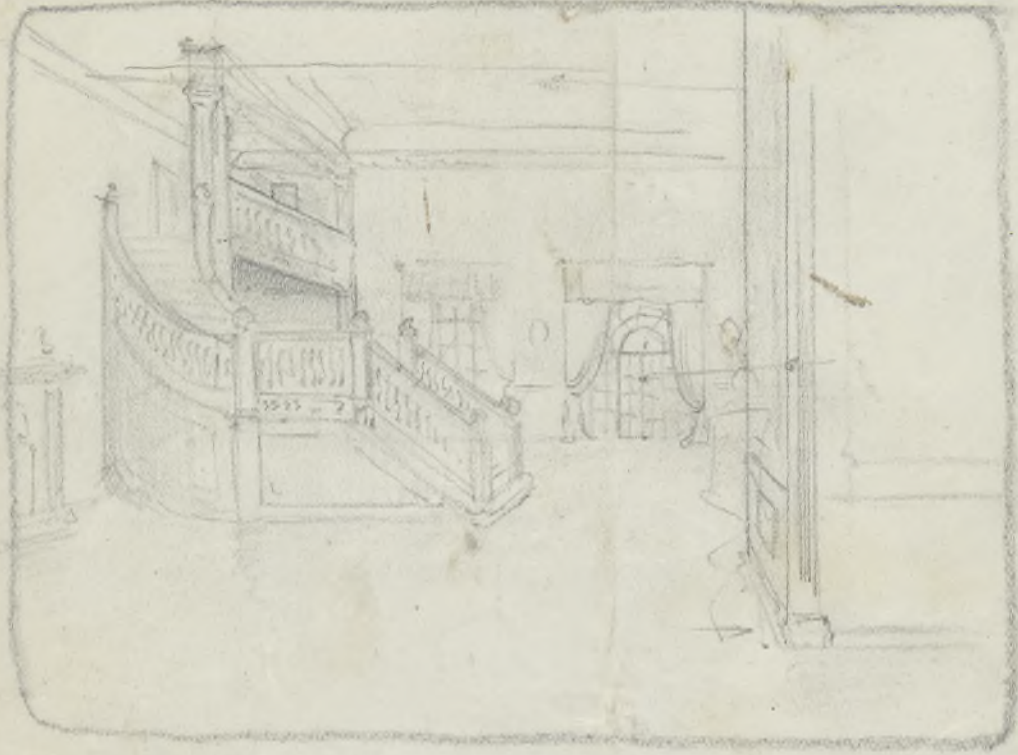
Lovevoulse " "

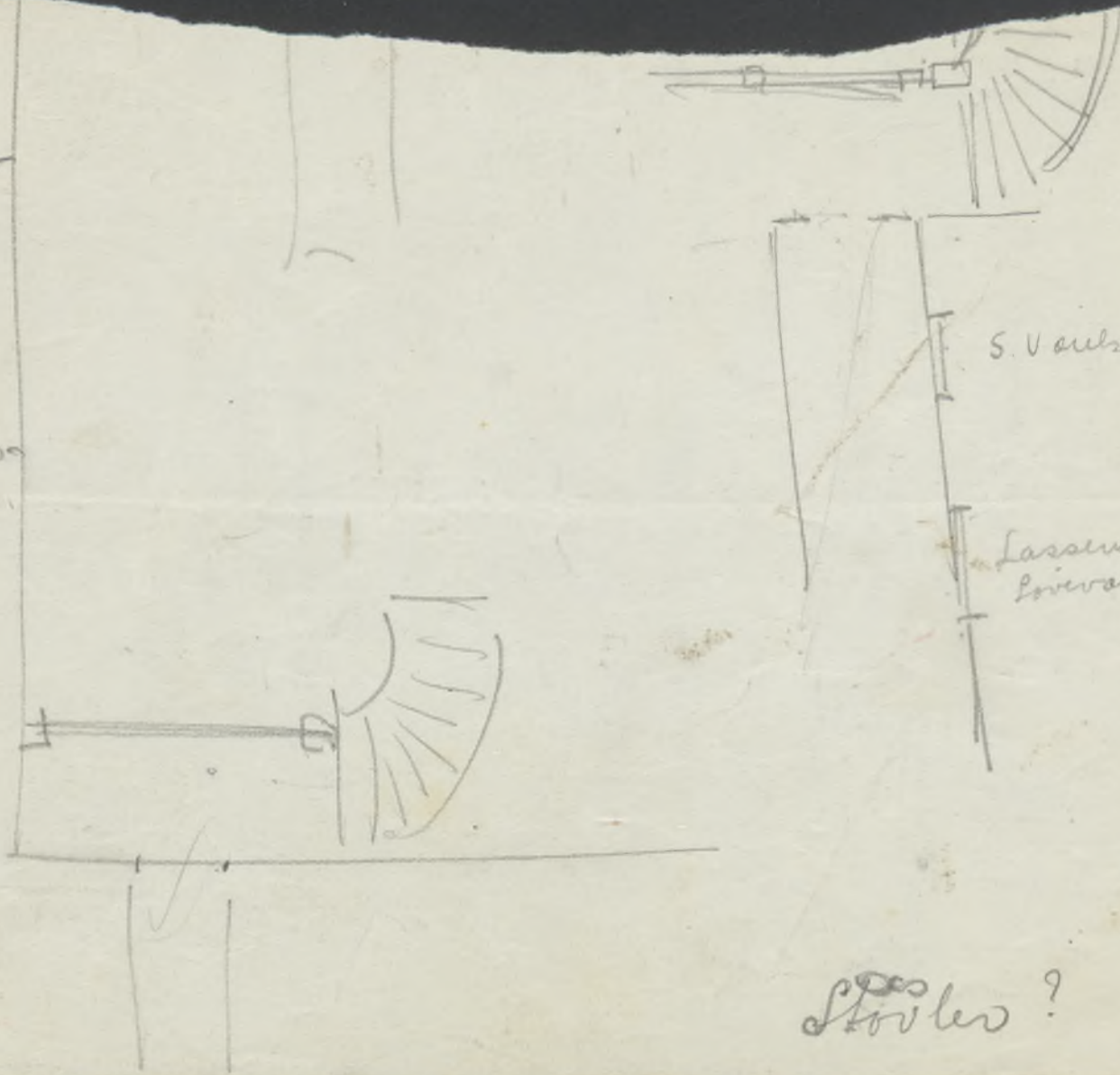
Voulse i Kroen

Skoukoulse i Kroen

50

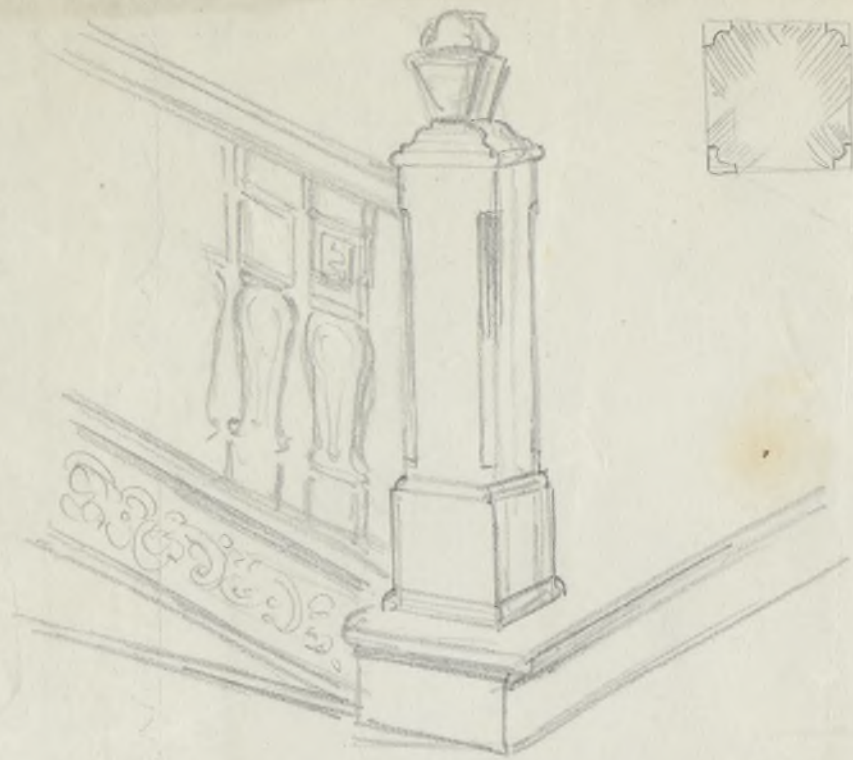

S. V. aulse

Lassen
Livvarell

Stovler ?

Ravin bank

Höhe

4 1/2

6 9/10

18

1866

	Rulle	Afs	Titel	
1)	1	1	1-2-3 4-5.	Færgen sejler ind.
		2		Ved Færgen - Folk gaar i Land.
		3		-"- -" - Nærb. Folk gaar i Land.
		4.		-"- -" - Fjernb. -"-" " -"
		5	6	Børnene paa Færgen
		6	7	Nærb. af Else.
		7		Lærerinden kalder paa Else.
		8	8	Nærb - Else vender sig.
		9		Lærerinden og Børnene.
		10		Nærb - Else gaar.
		11		Else hen til de øvrige - alle gaar.
		12		Børnene ned fra Landgangen.
		13		Perron - Lærerinden kommer med Børnene.
		14		-"- - Nærb - Børnene - Else løber.
		15		-"- - Børnene op i Toget.
		16		Kiosk - Else hen - skriver Kort.
		17		Perron - Børnene op i Toget.
2)	2	18	9	Kiosk - Nærb - Else med Kortet.
		19		Perron Toget kører.
		20		Kiosk - Nærb - Else lægger Brevet i Postkassen.
		21		Fjernb. - Else løber.
		22		Perron - Else kommer løbende - græder.
		23	10	Tolnæs ud fra Stationen - gaar.
		24	11	Perron - T hen til Else - de gaar.
		25	12	Opblønding - Villaen.
		26	13	Haven - Nærb. Martin ser.
		27		Mark - Drengene spiller Fodbold.
		28		Have - Nærb. Martin.
		29		Mark - Drengene spiller.
		30		Have - Nærb. Martin griber Bolden.
		31		Mark - Drengene efter Bolden.
		32	14	Have - Drengen hen til Martin.
		33		-"- - Nærb. Martin.
		34		-"- - Martin gaar - Drengen hentil ham - de gaar.
3)	3	35		Hallen - Fru N. dækker Bord.
		36	15	-"- - Nærb. Fru N. ved Bordet.
		37		-"- - Fru N. hen til Martin.
		38	16	-"- - Nærb. - Fru N. og Martin.
		39		-"- - -" - Uret.
		40		-"- - Fru N. hen slaar paa Gongongen.
		41	17	Gang - Nærb. G. Jessen kalder.
		42	18-19	Værelse - Nærb. Fru C. ved Toiletbordet.
		43		-"- - Fru C. gaar.
		44	20	Gang - Fru C. ud til Jes - de gaar.
		45	21	Værelse - Nærb. Frk Bell i Sengen.
		46	22	Gang - Nærb. Jes i Døren.
		47		Værelse - Nærb. Frk. Bell lægger sig.
		48		Gang - -" - Jes gaar.
		49		Hallen - Fru C. og Jes ind - hen til Bordet.
		50	23	-"- - Nærb. Fru N. og Jes.
		51		-"- - Fjernb. - Fru N. gaar.
		52	24	-"- - Nærb. Fru C. - Jes og Martin ved Bor- det.
4)	4	53		-"- - Nærb. Fru N. ind.
		54		-"- - -" - Fru N. hen til Bordet.
		55		-"- - -" - Fru N. skænker Kaffe til Jes.
		56		-"- - Fjernb. - alle ved Bordet.
		57	25-26-27	-"- - Nærb. Fru N giver Jes Avisen.
		58	28	-"- - Fjernb. Jes gaar hentil Gongongen.
		59		-"- - Nærb. Jes slaar paa Gongongen.
		60	29	-"- - -" - Fru C.
		61		-"- - Fjernb. Jes hen til Bordet.
		62	30-31	-"- - Nærb. Jes sender Fru N bort - sætter sig.

	Rulle	Afs	Titel	
4)	4	63		Gang - Fru N kommer - gaar ind.
		64		Værelse - Fru N ind.
		65		-"- - Nærb. Fru N ved Vinduet.
		66		-"- - -"- Frk Bell i Sengen.
		67		-"- - -"- Fru N. ruller op.
		68	32	-"- - Fjernb. Fru N hen til Sengen - gaar.
		69	33	-"- - Nærb. Fru N faar Pudlen i Hovedet.
5)	5	70		-"- - Frk. Bell paa Sengen - Nærb.
		71	34-35-36	Hallen - Nærb. Fru C. - Jes ved Bordet - Fru N. taler.
		72		-"- - Fjernb. Frk. Bell paa Trappen.
		73		-"- - ved Bordet - alle ser op.
		74		-"- - Fjernb. Frk. B ned - hen til Bordet.
		75	37-38	-"- - Nærb. Jes rejser sig - skænder paa Frk. B.
		76	39	-"- - Frk B. Nærb.
		77	40	-"- - Jes. -"-
		78		-"- - alle ved Bordet.
	II	79	41	Uden for Villæen - Budet med Brevet.
		80		Hallen - Fru N ind med Brevet.
		81	42-43	-"- - Nærb. Frk. Bell.
6)	6	82	44	-"- - Fru C og Martin gaar - Jes hen til Frk Bell.
		83	45	-"- - Nærb. Jes og Frk Bell.
		84	46-47-48- 49-50	-"- - Nærb. - Fru C. hen til Fru N.
		85	51-52-53	-"- - -"- - Frk. Bell og Jes.
		86	54-55	-"- - Frk B. gaar fra Jes.
7)	7	87	56	Paa Badestranden - Badegæsterne ser.
		88		" -"- - Asther kommer.
		89		" -"- - Damerne ud.
		90	57	" -"- - A. vinker - gaar.
		91		" -"- - A. hen til Selskabet -
		92		" -"- - alle løber.
				Alle ud i Vandet.
		93		Have - Nærb. Martin paa Trappen.
		94		-"- - -"- Fru C og Jes - ser.
		95		-"- - -"- Martin rejser sig.
		96		-"- - T. og Else hen - hilser paa Martin.
		97		-"- - Fru C og Jes gaar.
		98	58	-"- - Martin og Else hilser paa hinanden.
		99		-"- - Fjernb. T. - Else og M. hen til Fru C. og Jes.
		100		-"- - Nærb. - de hilse - Else løber.
		101	59	-"- - Fjernb. - T. indhenter Else - bærer hende bort.
8)	8	102		-"- - Alle hen ved Bordet - sætter sig.
		103		Strand - Badegæsterne i Vandet.
		104	60-61	Have - Nærb. - Alle ved Bordet.
		105		Strand - Gæsterne i Vandet.
		106		Have - Alle ved Bordet.
		107	62	-"- - Nærb. Fru C. og Else.
		108	63	-"- - -"- Jes.
		109		-"- - -"- Fru C. og Else.
		110		-"- - -"- Nærb. Martin.
		111	64	-"- - -"- Fru C og T og Jes rejser sig.
		112		-"- - Fjernb - Fru C - Jes og T. gaar.
		113		-"- - -"- " " " " og " hen - sæt- ter sig.
9)	9	114	65	-"- - Nærb. - Martin og Else.
		115	66	-"- - -"- - Fru C. - T og Jes.
		116		-"- - -"- - Martin og Else.
		117	67	Værelse - Nærb. T. i Sengen.
		118		Gang - Selskabet op.
		119		Værelse - Selskabet ind.
		120		Nodebladet - mangler.
		121		Værelse - Selskabet ved Flyglet.
		122		-"- - -"- danser ud.

9a)

9a

9)

9b

"

"

	Rulle	Afs	Titel	
9)	9	123		Værelse - T. i Sengen - slukker.
		124		-"- - Selskabet danser.
		125		-"- - T. tønder - staar op.
10)	10	126		Gang - T. ud fra Værelset.
		127		-"- - T. op ad Trappen.
		128		Værelse - der danses.
		129		-"- - Nærb. T i Døren.
		130		-"- - der danses. Frk. B. ser.
		131		-"- - Nærb. T. i Døren.
		132		-"- - Frk. B. og A danser videre.
		133		Gang - T. uden for Døren - gaar.
		134		Værelse - Frk. B og A holder op med Dansen.
		135	68	-"- - T. ser op mod Lysekronen.
		136		T vil bære Frk. B. over Vandet.
		137	69	T gaar fra Frk. B. - Nærb.
		138		" -"- " " " - Fjernb.
		139.		Nærb. T ovre paa den anden Side.
		140		Frk. Bell kalder paa T.
		141	70	Nærb. T.
		142		-"- - Frk. B. kalder.
		143		-"- - T. gaar.
		144		T over til Frk. B.
11)	11	145	71-72	Nærb. T og Frk B paa Broen.
		146		T bærer Frk B over.
		147		Værelse - Nærb. T.
		148		-"- - Jes ind til Fru C og Fru N.
		149	73-74-75	
			76	-"- - Nærb. Fru C - Fru N og Jes.
	III	150	77	Uden for Villaen - T hen til Jes.
		151		-"- -"- -"- - Nærb T hen til Jes.
		152		-"- -"- -"- - "- Fru N banker.
		153	78	" -"- -"- -"- - Jes og T ser.
		154		Have - Frk B. i Hængekjøjen.
		155		-"- - Jes og T ser.
12)	12	156		-"- - Nærb. Frk B i Hængekjøjen.
		157	79	-"- - Jes og T hen til Frk. B.
		158		-"- - Nærb T og Frk Bell.
		159		-"- - Vore Damer.
		160	80-81	-"- - Nærb. T og Frk. Bell.
		161	82-83-84	-"- - "- T og Frk. Bell.
		162		-"- - Fjernb de to i Hængekjøjen.
		163		Uden for Villaen - A kommer.
		164		-"- -"- -"- - Nærb. A kalder.
		165	85	-"- -"- -"- - "- - Fru N byster Tæppet.
		166		-"- -"- -"- - "- A.
		167		-"- -"- -"- - Fru N kaster Tæppet - Nærb.
		168		-"- -"- -"- - A faar Tæppet over Hovedet. Nærb.
		169		Have - T og Frk B. ser.
		170		-"- - Nærb. A med Tæppet over Hovedet.
		171		-"- - Frk. B. gaar fra T - T gaar.
		172		-"- - Nærb. A.
		173		-"- - Frk B og T hen til A.
13)	13	174	86	Uden for Villaen - Frk. B - T - A - Frk. B og A gaar.
		175		-"- -"- -"- - Frk B - A ind - Fru N ud til T.
		176		Værelse - Frk B og A ind.
		177	87-88	-"- - Nærb. Frk B og A ved Flyglet.
		178	89	Uden for Villaen - Bæm Fru N taler med T.
		179		-"- -"- -"- - Børnene hen til Fru N og T. Fru N gaar.
		180	90-91	-"- -"- -"- - Nærb. Børnene og T.
		181	92	Motorbaaden toner op.
14)	14	182	93-94	Motorbaaden - Nærb. - Frk B - T og Børnene
		183		-"- -"- - Fjernb. De sejler.
		184	95-96	-"- -"- - Nærb. - de fire.
		185	97	Værelse - A læser Brev - gaar ud.

12a) 12a
12) 12b

	Rulle	Afs	Titel	
14)	14	186		Motorbaad - Nærb - de fire.
		187		Baadebro - A kommer gaaende.
		188		Motorbaad - Fjernb.
		189	98	Broen - Nærb. A - A ned i Baaden.
		190		Baaden - A kysser Frk. B paa Haanden.
		191		Motorbaaden - Nærb. T.
		192		-"- - A falder i Vandet.
15)	15	193		-"- - sejler ud.
		194		A i Vandet.
		195		Badestrand - Damerne ser.
		196		A i Vandet.
		197		Stranden - Nærb. Damerne ud.
		198		Nærb. Damerne i Vandet.
		199		Motorbaaden - Fjernb.
		200		Vandet - Damerne ud til A.
		201		Motorbaaden - Fjernb.
		202		Vandet - Damerne svømmer ind med A.
		203	99	Motorbaaden lægger til ved Broen.
		204		Vandet - Fjernb. Damerne og A op.
		205	100	Broen - Frk. B op af Baaden - gaar.
		206		Nærb. T og Børnene.
		207		Baaden - Børnene og T op.
		208		Værelse - A ind lægger Tøjet.
16)	16 IV	209	101-102	Værelse - Pigen ind til A.
		210		Gang - T kommer.
		211		Værelse - A kysser Pigen.
		212		Gang - Nærb. T ser.
		213		Værelse - A og Pigen.
		214		Gang - T gaar ind.
		215		Værelse - T ind til A.
		216	103-104	-"- - Nærb. T og A - T gaar.
		217		Have - Martin og Else hen til Frk. Bell.
		218		Værelse - T barberer sig.
		219		-"- - Nærb. T barberer sig.
		220		(Basun mangler)
		221		Værelse - Nærb. T skærer sig.
17)	17	222		Park - A møder Frk Bell og Børnene.
		223		-"- - A og Frk Bell kommer.
		224	105-106	
			107	-"- - Nærb. A og Frk. Bell - A fortæller.
		225		Værelse - T ind til A.
		226	108	Park - A fortæller.
		227		Værelse - A slaar T om i Sengen.
		228		Park - A fortæller.
		229		-"- - A og Frk Bell gaar.
18a)	18a	230		Vej - T møder Børnene - gaar ind.
18b)	18b	231	109-110	Hallen - Fru C - Fru N og Jes leder.
		232		-"- - T og Børnene ind.
		233		-"- - Nærb. Jes og Fru C - ser.
		234		-"- - T og Børnene ind.
		235		-"- - T og Børnene hen til Fru C og Jes.
		236	111	-"- - Nærb. Martin fortæller Jes.
		237		-"- - Fjernb. Else binder Slips paa Jes.
		238		-"- - Nærb. T og Fru C ser.
		239		-"- - Else binder Slips paa Jes.
18a)	18c	240	112-113	Vej - Nærb. Frk B og A.
		241		-"- - Fru N ud kalder paa Frk B.
		242		-"- - Nærb. A og Frk B. ser.
		243		-"- - Fru N venter.
		244		-"- - Nærb. Frk. B. gaar fra A.
		245		-"- - Frk. B hen til Fru N - de gaar ind.
		246		Have - Frk Bell gaar ind.
18b)	19a	247		Hallen - Frk Bell kommer.
		248		-"- - Nærb Frk B paa Trappen.
		249		-"- - T tager sig til Hagen.
		250		-"- - Frk. Bell.
		251		-"- - Fjernb. Frk B løber op ad Trappen.
19b)	19b	252		Gang - Jes møder Frk Bell.
16	16	220		Ikke Nærb Spejderne med Basun
v	v	220a		Værelse - T barberer sig
v	v	220b		Ikke - Spejderne

	Rulle	Afs	Titel	
19b)	19b	253	114-115	Gang - Nærb. Jes og Frk Bell.
		254	116	-"- - Jes gaar - Frk B gaar ind.
19a)	19c	255	117	Hallen - Jes ned ad Trappen
		256	118	-"- - Jes - T og Fru C. gaar.
19b)	19d	257		Entré - Jes hen - tager Frakken.
19a)	19e	258		Hallen - Jes og Fru C hen - syr Strop i
19b)	19f	259		Have - T hen - sætter sig.
19a)	19g	260		Hallen - Else gaar ud.
19b)	19h	261		Have - Else hen til T.
		262	119-120	
			121-122	-"- - Nærb. T og Else - Else fortæller.
20)	20	263	123	Værelse - Else og Familien ved Bordet - Faderen gaar.
		264		-"- - Else idn til Faderen.
		265	124-125	-"- - Nærb. Else og Faderen.
		266	126-127	Have - Nærb. T og Else.
		267		-"- - Fru C og Jes ud til T - de gaar.
21)	21	268		Værelse - Nærb. Frk B gaar fra Vinduet.
		269		Hallen - Frk Bell telefonerer.
		270		Værelse - A rejser sig - gaar hen til Telefonen.
		271		-"- - Nærb. Frk B telefonerer.
		272	128	-"- - A telefoneren - Nærb.
		273		-"- - Frk B telefonerer Nærb.
		274	129	Værelse - A ved Telefonen.
		275		Hallen - Nærb. Frk B lægger Telefonen.
	V	276	130	Have - A kommer - Frk B ud til ham.
		277		-"- - Else og Martin paa Græsplanen.
		278		-"- - A og Frk Bell gaar - Else efter dem.
		279		-"- - A og Frk B over Broen.
		280		-"- - Else kommer løbende hen til Broen.
		281	131	-"- - Nærb. A og Frk B paa Banken.
		282		-"- - "- Else ved Broen.
		283		-"- - "- A og Frk Bell.
		284		-"- - "- Else ved Broen - løber.
		285		-"- - Pjærnb. Else løber.
22)	22	286		Vej - Else kommer løbende.
		287		Have - A gaar fra Frk Bell.
		288		Uden for Huset - T og Else paa Trappen - gaar.
		289	132	Have - Martin kalder paa Else Frk B hen til ham.
		290		Vej - T og Else kommer.
		291		Have - T og Else hen til Martin - T gaar.
		292		Gang - T kommer.
23)	23	293		Værelse - T ind - sætter sig.
		294		-"- - Nærb. T venter.
		295		-"- - "- Damen ind af Døren.
		296		-"- - "- T rejser sig.
		297		-"- - "- Damen i Døren.
		298	133	-"- - "- T.
		299		-"- - "- Damen i Døren gaar.
		300		-"- - "- Damen hen til T - sætter sig.
		301	134	-"- - T og Damen gaar.
		302		-"- - T og Damen gaar ud af Døren.
24)	24	303	135-136	Have - Else hen til T.
23)	25	304	139-138	
			139-140	Værelse - Else ind til A - gaar igen.
		305		-"- - Nærb. - Else og A.
24)	26	306	141	Have - Frk Bell ud af Laagen.
		307		Skov - Nærb. T ved Bilen venter.
		308		-"- - Frk Bell kommer løbende.
		309		-"- - Nærb. T ved Bilen venter.
		310		-"- - Frk B hen til Bilen - T hen til hende.
		311		-"- - Nærb. T og Frk Bell.
		312		-"- - T og Frk Bell hen i Bilen - kører bort.

	Rulle	Afs	Titel	
24)	26	313	142	Skov - Nærb. T og Frk B i Bilen.
		314		Uden for Kroen - A og Fru Scheel gaar ind.
		315	143-144	Skov - Nærb. T og Frk Bell i Bilen.
23)	27	316		Kroværelse - A og Fru Scheel ved Bordet.
25)	28	317		Uden for Kroen - Fjernb. T og Frk B kommer kørende.
		318		-"- -"- -"- - Nærmere T og Frk B kommer kørende.
		319	145-146	-"- -"- -"- - Nærb. Frk B ud af Bilen.
26)	29	320		Krostue - Frk Bell ind.
		321		-"- - Nærb. Frk Bell hen til Døren.
		322		-"- - Frk Bell ind til A.
		323		-"- - Nærb. T aabner Døren.
		324	147	-"- - -"-Frk Bog A ser.
		325	148	-"- - T ind til A og Frk B.
		326		-"- - Nærb. T og Damen.
		327	148a	-"- - -"- A og Frk Bell.
		328	149	-"- - -"- T og Damen.
		329	150-151	-"- - Damen henter Børnene
		330		-"- - Nærb. Børnene i Døren.
		331		-"- - Børnene hen til A.
		332	152	-"- - Nærb. Frk Bell.
		333		-"- - T og Frk Bell gaar.
25)	30	334	153-154	Uden for Kroen - Nærb. Frk Bell ved Bilen græder.
		335		-"- -"- -"- - T og Frk Bell kører bort.
		336		Udgaar.
27)a	32 a	337	156	Hallen - T og Frk B ind til Fru C og Jes.
		338	157	-"- - Nærb. de fire.
		339		-"- - Fjernb. Frk Bell løber op ad Trappen.
27b)	VI 32 b	340	158-159	Værelse - Fru N ind til Frk Bell.
		341	160	Vej - Jes og T kommer - de gaar.
		342	161	Hallen - Fru N og Fru C.
		343		-"- - Nærb Fru C og Fru N.
		344		-"- - -"- Else og Martin skriver.
		345		-"- - Jes ind til Martin og Else.
		346	162	-"- - Jes hen til Fru C.
		347		-"- - Nærb. Martin og Else.
		348	163	-"- - -"- Jes og Fru C.
		349		-"- - -"- Else rejser sig - gaar.
28)	33	350	164	-"- - Else hen til Jes.
		351		-"- - Nærb. Jes og Else.
		352	165	-"- - Fru C - Jes og Else.
		353		-"- - Nærb. Martin.
		354	166-167	-"- - -"- Jes og Else.
		355		-"- - Jes - Fru C og Else.
		356		-"- - Nærb. Martin.
		357	168-168a	-"- - Nærb. - Jes og Else.
		358		-"- - -"- Martin.
27a)	33a	359	169-170	-"- - -"- Else og Jes - Else græder.
28)	33b	360		-"- - -"- Martin.
		361	171	-"- - Jes - Fru C -g Else.
29)	34	362		-"- - Nærb. Else græder.
		363		-"- - Else gaar fra Jes og Fru C.
27a)	34a	364		-"- - Else hen til Martin - de gaar.
		365		-"- - Nærb. Jes og Fru C ser efter dem.
29)	34b	366	172	-"- - -"- Jes og Fru C.
		367		Have - Martin og Else - Else klatrer op.
		368		Værelse - Frk Bell læser.
		369		-"- - Else ind ad Vinduet.
		370		-"- - Else hen til Frk Bell.
		371	173-174-	
			175	Værelse - Nærb. Fru C og Else.
		372	176	Hallen - Fru C og Jes.
		373		-"- - Nærb Fru N græder.
30)	35	374		-"- - Nærb. Jes og Fru C.
		375	177-178	-"- - -"- Fru N græder.

30a)	35	376		Hallen - Jes og Fru C. gaar.
		377		-"- - Jes og Fru C hen til Fru N.
		378	179-180	Værelse - Nærb. Else og Frk. Bell.
27a)	35a	379	181	Hallen - Fru C og Børnene vinder Garn. T og Jes hen til dem.
30a)	35b	380	182	Værelse - Else ind til Frk. Bell - gaar igen.
30b)	35c	381		Hallen - Familien venter.
30a)	35d	382		Værelse - Frk. Bell gaar.
31)	36	383		Gang - Frk. Bell ud - gaar ned.
30b)	36a	384		Hallen - Frk. Bell ned.
31)	36b	385		-"- - Nærb. Frk. Bell.
		386	183	-"- - "- Tolnæs.
30b)	36c	387		-"- - Frk. Bell ned til Tolnæs.
31)	36d	388		Have - Jes - Fru C og Børnene ud.
		389		Trappe - Frk. Bell hen til Tolnæs.
		390	184-185	-"- - Nærb. T og Frk. Bell.
		391	186	Ved Sæen - T bærer Frk. Bell over.
32)	37	392	187-188	Trappe - Nærb T og Frk. Bell.
		393		Have - Frk Bell under Ebletræet.
		394	189	Trappe - Nærb. T og Frk. Bell.
		395		Have - T hen til Frk. Bell.
		396		-"- - Nærb. T og Frk. Bell kysses.
		397	190-191	
			192-193	Trappe - Nærb. Frk. Bell og T.
	38	398	194	Trappe - Frk. Bell vender sig.
		399		-"- - Frk. Bell ned til T.
		400	195-196	
			197	Trappe - Nærb. Frk. Bell og T kysses.
		401		-"- - Fjernb. Frk. Bell og T.
		402		-"- - Nærb. - Else banker paa Døren.
		403		-"- - "- - T og Frk. Bell vender sig.
		404		-"- - "- - Else gaar fra Døren.
		405	198-199	-"- - Nærb. Else hen til T og Frk. Bell.
		406	200	Have - Else hen til Jes og Fru C.
		407		Trappe - Frk. Bell og T.
		408		-"- - Nærb. Frk. Bell og T.